

ΦΑΝ Γε

ΣΚΟΤΕΙΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

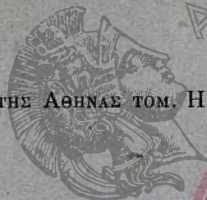
ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΥΠΟ

ΣΠ. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

[ΜΕΤΑΤΥΠΩΣΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΟΜ. Η']

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1896

2155

0 5

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΓΕ

ΣΚΟΤΕΙΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΥΠΟ

ΣΠ. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

[ΜΕΤΑΤΥΠΩΣΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΟΜ. Η΄]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1896

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΣΚΟΤΕΙΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἡ τοῦ μεσαιῶνος καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν παρουσιάζει πολλὰ κενὰ καὶ οὐχὶ ὀλίγα σκοτεινά. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐγένοντο καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου διάφοροι ἐργασίαι ἱστορικαὶ καὶ ἀρχαιολογικαὶ καὶ ἐδημοσιεύθησαν συγγράμματα καὶ μονογραφίαι ὑπὸ τε Ἑλλήνων καὶ ξένων, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἕνεκα ἐλλείψεως ἐπαρκῶν πηγῶν, τοῦτο δὲ ἕνεκα τῆς μὴ κριτικῆς βασάνου πασῶν τῶν τέως εἰς φῶς ἀχθειῶν τοιούτων, ἡ Ἱστορία τῆς μητροπόλεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τοὺς ῥηθέντας αἰῶνας πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ πληρῇ τοὺς ὅρους ἐκείνους, δι' ὧν δύναται νὰ καταστῇ τελεία.

Ἐκ τῆς δυνάμεως καὶ ἀκμῆς, τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς αἰγλης, ἧτις καταυγάζει τὸν Ἀθηναϊκὸν ὀρίζοντα κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἐκ τοῦ λυκόφωτος, ὅπερ σχηματίζουσιν αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ ὀπισθεν τῶν ὀρέων τῆς Ἀττικῆς δύοντος ἡλίου κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας, μεταβαίνομεν εἰς τὴν νύκτα τοῦ μεσαιῶνος, νύκτα δυστυχῶς οὐχὶ Ἀττικὴν — μόνον ἀστέρες τινὲς ὠχροὶ φαίνονται ἐπὶ τοῦ στερεώματος τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβαλόντες ἐπὶ τῆς Ῥωμαιοκρατίας τὰ στοιχεῖα τοῦ κράτους, δι' ὧν ἐμεγαλουργήσαν πρότερον ἐπιβαλλόμενοι διὰ τῶν ἑαυτῶν στρατῶν καὶ στόλων, ὧν αἱ σημαῖαι ἐκυμάτιζον εἰς ἀπωτάτας χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας καὶ ἀπωλέσαντες ἐπὶ τῆς Βυζαντινοκρατίας τὰς ἑαυτῶν Σχολάς, δι' ὧν εἶχον ὑποδουλώσει τοὺς νικητὰς Ῥωμαίους, δὲν εὕρισκον πλέον στάδιον δράσεως ἐν τῇ στενῇ καὶ ἀσφυκτικῇ κύκλῳ τῶν ταπεινῶν κοινοτικῶν ὑποθέσεων, εἰς ὃν περιώρισεν αὐτοὺς ἡ Βυζαντινὴ ἀπολυταρχία. Ζηλοτύπη βλέμματι παρακολουθοῦντες τοὺς θριάμβους τῆς βασιλίδος τοῦ Βοσπόρου ἕζων διὰ

τῶν ἀναμνήσεων τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος καὶ τῶν τιμῶν, ἄς ἐξηκολούθουν ἀπονέμοντες τῇ μεγαλουργησάσῃ καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δαφνῶν τῆς ἀναπαυομένη αἰδίδυ πόλει ἐκείνοι, οἵτινες ἐδιδάχθησαν τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς ὑπ' αὐτῶν τῶν τέκνων τῆς καὶ διδασκάλων τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ αὐτοκράτωρ Κώνστας ὁ Β' δὲν ἀπηξίωσε νὰ διατριψῇ ὀλόκληρον χειμῶνα ἐν Ἀθήναις μακρὰν τοῦ αἰγλήεντος θρόνου καὶ τῆς ἡδυπαθοῦς αὐλῆς τῆς Ἑπταλόφου, ὁ δὲ ἀπόγονος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα, ὁ μέγας στρατηλάτης καὶ αὐτοκράτωρ Βασίλειος, ὁ διὰ τῶν κατὰ τῶν Βουλγάρων ἀγῶνων καὶ θριάμβων του ἐπικληθεὶς Βουλγαροκτόνος, μετὰ τὰ ἐν Βουλγαρίᾳ ἔνδοξα τρόπαια καὶ τὴν ἐντελῆ ὑποταγὴν τῆς χώρας ἐκείνης ὑπὸ τὰ Βυζαντινὰ σκῆπτρα δὲν μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' εἰς Ἀθήνας διὰ τῶν Θερμοπυλῶν ἐλθὼν ἀνέβη εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ναὸν τοῦ Παρθενῶνος εἰς ἐκκλησίαν τῆς Παρθένου μεταβεβλημένον καὶ αὐτῇ προσήνεγκε τὰ νικητήρια καὶ πλουσιώτατα λάφυρα. Τρεῖς Ἀθηναῖαι, ἧ ὀρθότερον εἶπειν Ἀτθίδες, ἡ Ἀθηναῖς, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Θεοφανῶ ἐκλήθησαν εἰς τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, ὅπως μεταβιβάσωσιν εἰς τὴν ἀσιανίζουσαν αὐλὴν τοῦ Βυζαντίου τὸ πνεῦμα καὶ τὰς χάριτας τῆς Ἀττικῆς, ἅτινα οἱ διάδοχοι τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐβράβευον διὰ τοῦ βασιλικοῦ διαδήματος. Πλὴν οὐδεὶς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κόδρου ἀνέβη τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου τῶν Καισάρων καὶ οὐδεὶς τῶν ἀπογόνων τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ Περικλέους περιεβλήθη τὴν πορφύραν τῶν Κωνσταντινῶν.

Ἦθελεν ἀπατηθῆ τις ὁμως ὑποθέτων, ὅτι οἱ μὴ πρωταγωνιστοῦντες ἐν τοῖς πράγμασι τῆς μεσαιωνικῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας Ἀθηναῖοι ἐτέλουν δουλικὴν ὑποταγὴν εἰς τὸ Βυζάντιον δεχόμενοι πᾶν τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἢ τῶν ὀργάνων του ἐπιβαλλόμενον· διότι ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου κατελιθοβόλουν τοῦ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ φεύγοντος καὶ ἐκεῖ καταφυγόντος Βυζαντινοῦ ὑπαλλήλου Χασέ, τοῦ διὰ τῶν καταπίεσεων καὶ ἐπηρεϊῶν βασιανίζοντος τοὺς Ἀθηναίους καὶ λοιποὺς κατοίκους τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. Τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διηγοῦνται: «οἱ δὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν οἰκήτορες συνεχῶς ἐπηρεαζόμενοι παρὰ Χασέ υἱοῦ τοῦ Ἰούβη, τὴν αὐτοῦ ἀσωτίαν καὶ ἀπληστίαν μὴ ἐνεγκόντες, λίθοις τοῦτον βάλλοντες ἀνεῖλον κακῶς ἐνδοθεν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ἐν Ἀθήναις ναοῦ». Ταῦτα

ἀναφέρει ὁ συνεχίσας τὴν χρονογραφίαν τοῦ Θεοφάνους(1), ἐπαναλαμβάνουσι δὲ ὡς ἤχῳ ὁ Συμεὼν Μάγιστρος(2), ὁ Γεώργιος Μοναχὸς(3) κλπ. Ἐν τοῖς πολιτικοῖς δὲ πράγμασι τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ τῆς Πελοποννήσου οὐ μικρὰν ἐπίδρασιν ἤσκησαν ἄνδρες εἰς ἐπισημοὺς οἰκογενείας τῶν Ἀθηνῶν ἀνήκοντες. Ὁ ἐστεμμένος συγγραφεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος εἰς τὰς ἐν εἶδει ὑπομνήματος διαβιβασθείσας παραινέσεις πρὸς τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον Ρωμανὸν δὲν κρίνει ἄσκοπον νὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν τοῦ μέλλοντος νὰ κυβερνήσῃ τὸ κράτος ὅτι ὁ διὰ τοῦ τιμητικοῦ ἀξιώματος τοῦ Πρωτοσπαθαρίου περιβεβλημένος ἐπιφανὴς Ἀθηναῖος Βάρδας ὁ Πλατυπόδης, οὗτινος ἡ ἐπίσημος οἰκογένεια ἀναφέρεται ἔτι ἐπὶ Τουρκοκρατίας(4), διορισθεὶς στρατηγὸς τῆς Πελοποννήσου προῦκάλεσε μετ' ἄλλων πολυαριθμῶν εὐγενῶν Πελοποννησίων, Πρωτοσπαθαρίων ἐπίσης, ὁμοφρονούντων καὶ συντασσομένων τῷ κόμματι αὐτοῦ, στάσιν κατὰ τοῦ οὐχὶ μικρὸν ἰσχύοντος ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Πέλοπος Πρωτοσπαθαρίου Λέοντος τοῦ Ἀγελάστου, ὃν καὶ ἀπεδίωξεν ἐκείθεν(5). Καὶ ἐν ταῖς ἐπισημοτέραις δὲ πόλεσι τῆς Πελοποννήσου, ἐν Κορίνθῳ, Ναυπλίῳ, Πάτραις, Σπάρτῃ κλπ. ἀνεδείχθησαν γένη μεγάλα καὶ ἔνδοξα, ἅτινα οὐ μικρὰν ροπήν ἐξήσκησαν ἐπὶ τῆς τύχης τῆς πατρίδος των καθ' ὅλην τὴν Βυζαντιοκρατίαν συνεχίσαντα καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροήν των. Ἀρκοῦμαι ἐνταῦθα ἀναφέρων ὡς ἐν παραδείγματι τὴν οἰκογένειαν τῶν Σκληρῶν, ἧς μέλος ἦτο ὁ Λέων Σκληρὸς ὁ διορισθεὶς τῷ 812 στρατηλάτῃ Πελοποννήσου ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαῆλ τοῦ Ῥαγκαβῆ ἢ Κουροπαλάτου, κατὰ τὴν ἀνώνυμον Χρονογραφίαν (σελ. 336) τὴν περιγράφουσαν τὰ κατὰ Λέοντα τὸν υἱὸν Βάρδα τοῦ Ἀρμενίου. Ὁ αὐτὸς δὲ Λέων ἢ ἄλλος τῆς αὐτῆς οἰκογενείας τῶν Σκληρῶν, στρατηγὸς ὢν τῆς Πελοποννήσου ὀλίγῳ πρότερον, τῷ 806, καθυπέταξεν ἐπὶ τῆς περιβοήτου πολιορκίας τῶν Πατρῶν τοὺς ἐν Πελοποννήσῳ ἐγκαταστάνας κατὰ τὸν μεσαιῶνα βαρβάρους, κατὰ τὸ

(1) Σελ. 388 ἔκδ. Βόννης.

(2) Σελ. 723 ἔκδ. Βόννης.

(3) Σελ. 880 ἔκδ. Βόννης.

(4) Ἴδε Δημ. Γρ. Καμπούρογλου, Ἱστορ. Ἀθην. Τόμ. Α' σελ. 79.

(5) Κωνστ. Πορφυρογεν. de administrando imperio σελ. 52, ἔκδ. Βόννης.

Χρονικὸν τῆς Μονεμβασίας(1). Ἐπίσης Σκληρὸς ἦτο ὁ στρατάρχης ὁ διακριθεὶς κατὰ τὸν διεξαχθέντα ἐν Βουλγαρίᾳ περὶ τὸ 2^{ον} ἡμῶν τῆς 10 ἑκατ. μεταξύ Βυζαντινῶν καὶ Ρώσων πόλεμον. Τὴν ἐπίσημον ταύτην οἰκογένειαν εὐρίσκομεν καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἔτι ἀκμάζουσιν. Ἡ δημώδης μουσα δι' ἐνὸς πλείστην χάριν καὶ τρυφερότητα ἀποπνέοντος ποιήματος ἀπθανάτισε τὴν ὑπὸ Τούρκων πειρατῶν ἀρπαγὴν τῆς

Κυρὰ Ρήνης τοῦ Σκληροῦ. . .

ὁποῦχε ρήγαν ἀδελφό, ποῦχε καὶ ρήγα κύρη

καὶ ἦτις ἀπάντῳσα εἰς τὰς περὶ τῶν γονέων τῆς ἐρωτήσεις τοῦ ἀρπαγῶντος πειρατοῦ, ὅστις εὐρέθη ἀδελφός της, λέγει·

*Ἡ μάνα μ' ἀπ' τῆ Κόριθο, κι' ὁ κύρης μου ἀπ' τ' Ἀράπλι
Σκληρὸ τὸν λέγε ἔλακουστο, κι' ἐμένα κυρὰ Ρήνη.*

Μετὰ τῆς κυρὰ Ρήνης ἠρπάγησαν καὶ δύο ἄλλαι εὐγενῶν οἰκογενειῶν κόραι, ἡ Ἀρετὴ τοῦ Δούκα καὶ ἡ Χρυσοκουβουκλιώτισσα καὶ αἱ τρεῖς *πανεύροστα χορίτσια* (νοστιμώτατα, ὠραιότατα)(2).

Ἡ περίοδος τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἣτις θέλει ἐπασχολήσῃ ἡμᾶς ἐνταῦθα, ὀφείλει πολλὰ εἰς τὴν ἀφοσίωσιν, μεθ' ἧς εἰργάσθη ὑπὲρ αὐτῆς ὁ Δημήτριος Γρ. Καμπούρογλου. Μεγίστη χάρις ὀφείλεται εἰς τὸν μετριοφρονα ἄνδρα, ὅστις διὰ μεγίστων μόχθων, δι' ἀκαταπονήτου ἐργασίας ἐθησαύρισε πλείστα ὅσα μνημεῖα φιλολογικὰ, ἀρχαιολογικὰ καὶ ἱστορικὰ εἰς τὸ πλείστου λόγου ἄξιον σύγγραμμά του, τοὺς τρεῖς τόμους τῶν *Μνημείων τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων*. Μεθ' ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ἀποσπάσας ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς φθορᾶς καὶ τῆς λήθης πολυτίμα κειμήλια, μετ' ἀκαταβλήτου ἐπιμονῆς καὶ ζήλου περισυλλέξας τὰ ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ διεσκορπισμένα, δεδημοσιευμένα καὶ μὴ, φανερὰ ἢ κεκρυμμένα καὶ ὑπολανθάνοντα, αὐτός τε καὶ οἱ προκληθέντες ὑπ' αὐτοῦ, μνημεῖα τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ βίου τῶν Ἀθηναίων παρέδωκεν εἰς τὴν Φιλολογίαν, Ἀρχαιολογίαν καὶ Ἱστορίαν,

(1) Ἴδε Σπ. Π. Λάμπρου Ἱστορικὰ Μελετήματα, ὅστις δημοσιεύει ἐν αὐτοῖς τρεῖς διάφορα ἀντίγραφα αὐτοῦ, σελ. 102 καὶ 106.

(2) Ἴδὲ τὸ ποίημα ἐν Καμπούρ. Ἱστορ. Ἀθην. Τόμ. Α' σελ. 46-47.

πολιτικὴν τε καὶ ἐκκλησιαστικὴν καὶ οὕτω προσήνεγκε πολυτίμους καὶ ἀνεκτιμήτους ἐκδουλεύσεις τῇ μητροπόλει τῶν Ἐπιστημῶν καὶ Τεχνῶν. Οὐ μόνον δὲ συνέλεξεν, ἀλλὰ καὶ ἐκάθηρε, ἐυσυστηματοποίησε καὶ εἰς ἔλεγχον ὑπέβαλε τὸν ἀκατέργαστον ὄγκον ἐν τοῖς δύο μέχρι τοῦδε ἐκδοθεῖσι τόμοις τῆς *Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων*.

Ἡ ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα εἶνε ἐν γένει λίαν ἐλλειπῆς καὶ σκοτεινὴ, τὰ παραδοθέντα περὶ αὐτῆς ἀσαφῆ, συγκεχυμένα καὶ ἀσυνάρτητα. Ἡ παρούσα πραγματεία σκοπὸν ἔχει τὸν συνδυασμὸν καὶ τὴν συσχέτισιν τῶν πηγῶν, τὴν κριτικὴν αὐτῶν ἀνάλυσιν καὶ τὴν διαφώτισιν τῶν γεγονότων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ *Ἐπιτομὴ περὶ τῆς τῶν Ἀθηνῶν πολιτείας* τοῦ Περραιβοῦ μετὰ τοῦ *Χρονικοῦ* τοῦ Ψευδανθίμου (1), ἡ ἱκετήριος ἐπιστολὴ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Πατριάρχην ἢ ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου Ἀθηναίου Βενελοῦ συνταχθεῖσα, τέσσαρα ἔγγραφα τοῦ πατριαρχικοῦ ἀρχείου, ὁ θρῆνος τοῦ ἱερέως Ἀντ. Μπουμπούλη, τὰ κληθέντα Ἀναργύρια ἀποσπάσματα ἢ φύλλα, οἱ περιηγηταὶ τοῦ ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνος, πατριαρχικὰ τινα σιγίλλια, δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ἀρχείου, σημειώματα καὶ ἐπιγραφαὶ ἐπὶ κιόνων καὶ τοίχων διαφόρων ἐκκλησιῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν περὶξ ἀποτελοῦσι τὴν ὕλην, ἐφ' ἧς θὰ ἐργασθῶμεν. Ταῦτα δὲ πάντα ἐπιτηδεῖως καὶ ἐπιτυχῶς συνδυαζόμενα καὶ συναρμολογούμενα καὶ ἐπαρκῶς διαλευκαινόμενα διαλύουσι τὴν παχεῖαν ὀμίχλην τὴν ἐπικαθημένην ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ χέοντα ἀρκετὸν φῶς διαφωτίζουσι τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην περίοδον.

Περὶ τῶν Ἀναργυρείων φύλλων ἕνεκα ἰδίως τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς διαστροφῆς, ἣν ὑπέστησαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παραχαράκτου τῆς Ἱστορίας Φαλλμεράυερ, ἐσχηματίσθη ἡ πλημμελὴς γνώμη καὶ προλήψις, ὅτι εἶνε πλαστὰ, ἀπάσης δὲ τῆς προσοχῆς τῶν λογίων ἀποστρέψις περὶ τὴν χρονολογίαν αὐτῶν, τοὺς *τρεῖς χρόνους* τοῦ χειρογράφου, οὓς οὐ

(1) Διὰ τῶν δύο τούτων ὀνομάτων κατ' ἀνάγκην θέλομεν καλεῖσθαι τὴν ὑφ' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν τέλει τῆς παρούσης πραγματείας, γραφεῖσαν μίαν καὶ μόνην Χρονογραφίαν, ἧς μέρος μὲν ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τῷ ἴδιῳ τίτλῳ ὁ Χριστόφ. Περραιβός ἐν τέλει τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τοῦ Α' τόμου τῆς αὐτοῦ περὶ *Πάργας καὶ Σουλίου Ἱστορίας*, ἐκδοθέντος τῷ 1815 ἐν Ἐνετίᾳ, μέρος δὲ προσήρτησεν ὁ Ἐπαμ. Σταματιάδης κατὰ τὸ χειρόγραφον τοῦ Πιττάκη ὡς ἐπίμετρον ἐν τέλει τῆς συγγραφῆς του: *οἱ Καταλανοὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ*, δημοσιευθεῖσης ἐν Ἀθήναις τῷ 1869.

μόνον εἰς τετρακοσίους παραποικῶν ἠϋξῆσεν ὁ μυθιστοριογράφος οὗτος, ἀλλὰ καὶ εἰς πολὺ προγενεστέρους αἰῶνας μετεβίβασε καὶ τοῦ ἀγῶνος συγκεντρωθέντος περὶ τὸ σημεῖον τοῦτο, τὰ λοιπὰ μέρη αὐτῶν ὀλίγον ἢ οὐδαμῶς ἠξιώθησαν προσοχῆς καὶ ἐρεύνης, μόνον δὲ ὁ Δημ. Καμπούρογλου παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν πρόληψιν περὶ τῆς πλαστότητός των ἐπεχείρησεν ἀνάλυσιν (1), ἐξ ἧς συνεπέρανε, ὅτι περιέχουσι καὶ ἀληθείας (2). Τὰ φύλλα ταῦτα μέρος ἀποτελοῦντα σχεδίου ἀτελοῦς χρονογραφίας, ὑπὸ μοναχοῦ τῆς Καισαριανῆς, ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν τέλει τῆς παρούσης διατριβῆς, σχεδιασθείσης ὑποβαλλόμενα εἰς αὐστηρὸν ἔλεγχον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄλλων πηγῶν ἀποδεικνύνται γνήσια καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας φέροντα ἐπὶ παντός σχεδὸν τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, ἄδικοι δὲ αἱ ὑπόνοιαι καὶ μομφαὶ κατὰ τοῦ μακαρίτου Πιπτάκη, ὅστις περισώσας αὐτὰ ἐκ τοῦ ἀφεύκτου ἀφανισμοῦ καὶ δημοσιεύσας ἦτο μᾶλλον ἐπαίνων ἄξιος ἢ ὕβρεων. Ἄλλ' οὕτως ἀμείβονται ἐνίοτε ὁ ζῆλος καὶ οἱ κόποι φιλομούσων καὶ φιλοπόνων ἀνδρῶν. Τὰ ἀναφερόμενα ἐν αὐτοῖς ἐξελεγχόμενα δι' ἄλλων ἀναμφισβητήτου ἱστορικῆς ἀξίας καὶ ἀληθείας πηγῶν, ἅς συμπληροῦσι καὶ διευκρινίζουσι, διδάσκουσι σπουδαιότατα γεγονότα τῆς πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων. Διὰ τῆς κριτικῆς ἀναλύσεως καὶ διαφωτίσεως τῶν 4 φύλλων καὶ τῶν 4 πατριαρχικῶν ἐγγράφων, διὰ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτῶν πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας πηγὰς ἀναθρώσκει ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια, ἐξέρχονται εἰς φῶς δραματικὰ συμβάντα καὶ ἀποκαλύπτεται ζωηρῶς πρὸ τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν ἡ δρᾶσις τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἀρχόντων τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Αἰρομένης τῆς περικαλυπτούσης τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀχλύος καὶ τοῦ σκότους, τῆς συγχύσεως προσώπων καὶ πραγμάτων, τόπων καὶ χρόνων, ἀναλάμπει ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια φωτίζουσα τὸν ΙΖ' καὶ ἐν μέρει τὸν ΙΗ' αἰῶνα.

Α'.

Ἐνταῦθα ἀνάγκη νὰ παραθέσωμεν τὸ περιλαμβάνον τὰ γεγονότα τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος κείμενον τῆς Ἐπιτομῆς τοῦ Περραιβοῦ,

(1) Δημ. Γρ. Καμπούρογλου, Ἱστορία τῶν Ἀθηναίων, Τόμ. Α' σελ. 43-72.

(2) Αὐτόθι, σελ. 71.

ἤτις καίτοι δὲν διακρίνει σαφῶς αὐτὰ καταλείπουσα ἀόριστα, οὐχ ἤττον ἐπειδὴ βαθύτερον ἐξεταζομένη παρέχει ἄρκετὰ στοιχεῖα πρὸς διάκρισιν αὐτῶν, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις τῶν περαιτέρω πρὸς διάκρισιν τῶν γεγονότων τούτων ἐρευνῶν μας.

α Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Μπενναλδῆ, τὴν ὁποίαν ἄνωθεν ἀνεφέραμεν, μανθάνομεν σαφέστατα, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐδοκίμασαν τέσσαρα μεγάλα κακά, τὴν πανοῦκλαν, τὴν πείναν, τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ τὴν πυρκαϊάν. Ἡ δὲ αἰτία συνάγεται μὲν καὶ ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, συμφωνεῖ δὲ καὶ μὲ ἐκεῖνα, ὅπου ἐξ ἀκοῆς ἔχομεν ἀπὸ τοὺς γερόντους, καθὼς καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς προγενεστέρους ἔμαθον· εἶνε δὲ ἡ αἰτία αὕτη.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἀπεβάλλη μὲ παντελῆ καθαίρεσιν ἀπὸ τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Σύνοδον. Δὲν ἤξεύρομεν ὅμως οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ Μητροπολίτου, οὔτε τὰ ἐγκλήματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐγένεεν ἡ καθαίρεσις. Τοῦτο δὲ εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εὐνοϊκῶς φερόμενοι πρὸς τὸν Ἀρχιερέα τους, δὲν ἠθέλησαν νὰ προσπέσουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ μὲ παρακλητικὰ γράμματα νὰ τὸν ἀθώωσουν, ἀλλ' ἐξύβρισαν, καὶ κατεφρόνησαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν καθαίρεσιν, καὶ ἐβίασαν καὶ τὸν Ἀρχιερέα τους, θέλοντα καὶ μὴ θέλοντα, νὰ ἐκτελῇ πάντοτε τὰ τῆς Ἀρχιερωσύνης. Δὲν ἠσύχασεν ὅμως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ πηγαίνοντες μετ' ὀλίγον εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν Ἀρχιεπισκοπικόν καὶ δι' ἄλλας πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἀνέφερον αὐτῷ καὶ τὰ περὶ τοῦ Ἀρχιερέως. Ὁ δὲ Ἀρχιεπισκοπικὸς ἔστειλε παρευθὺς εἰς τὸν Πατριάρχην ζητῶν προστακτικῶς τὴν ἀθώωσιν. Ὁ Πατριάρχης μὴ ἠμπορῶντας νὰ κάμῃ ἀλλέως, τὴν ἔδωκε τοιοῦτοτρόπως· «διὰ προσταγῆς τοῦ ὑψηλοτάτου Ἀρχιεπισκοπικοῦ δίδομεν τὴν ἀθώωσιν τῷ Μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν». Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μηδὲν εὐχαριστηθέντες εἰς τὸ ὕφος αὐτὸ τῆς ἀθώωσης, ἐβίασαν τὸν Πατριάρχην νὰ τὴν δώσῃ χωρὶς τοῦ: διὰ προσταγῆς. Μετ' ὀλίγον δὲ καιροῦ διάστημα ἡ Ἐκκλησία ἀρματωθεῖσα, ρίπτει τὰ βέλη τῆς ὀργῆς ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων κοινῶς μὲ φρικτὸν ἐπιτίμιον. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν καιρὸν ἐσυνέβησαν εἰς αὐτοὺς καὶ ἐκεῖναι αἱ τρομεραὶ πληγαί, τὰς ὁποίας ἐκτραγωδεῖ μὲ ὄλην τὴν Ἀττικὴν εὐφράδειαν ὁ κύριος Μπενναλδῆς· ὅθεν νομίσαντες ὅτι ἀπὸ τὸ ἐπιτίμιον προῆλθον τὰ πάντα,

καὶ προσπεσόντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ δακρύων διὰ τῆς ἀκολούθου δεητικῆς Ἐπιστολῆς, ἔτυχον συγχωρήσεως (1).

Κατὰ δὲ τὸ χιλιοστὸν ἑξακοσιοστὸν ὀγδοηκοστὸν ἑβδομον ἔτος, Φραγκίσκος Μοροζίνης Πληρεξούσιος καὶ γενικὸς Ναύαρχος τῶν Ἑνετῶν, θέλοντας νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον Εὐβοίαν, ἔφθασε μετὰ τοῦ ναυτικοῦ στόλου εἰς ταῖς Σπέτσαις, κατὰ τὴν ἑνδεκάτην τοῦ Σεπτεμβρίου, κακεῖθεν εἰς Αἴγιαν. Ἡ ἐγγύτης τοῦ χειμῶνος, καὶ ἡ φήμη τῆς Ἀθήνας, τὸν παρεκίνησαν νὰ γυρίσῃ προτιήτερα εἰς αὐτὴν τὴν Μητρόπολιν. Ἀμέσως λοιπὸν ὤρμησεν εἰς τὸ Πόρτο Δράκο λιμένα τῆς Ἀθήνας. Ὁ Δημήτριος καὶ ὁ Πέτρος ἀδελφοὶ Γάσπαρη, ὁ Σπυρίδων Περούλης, καὶ ὁ Ἀργυρὸς Μπεναλδῆς ἐπῆγαν εἰς προσκύνησίν του, καὶ τοῦ ἀνέφερον ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐκλείσθησαν εἰς τὸ Κάστρον, προβλεπόμενοι πλουσιοπάροχα ἀπὸ τροφᾶς, καὶ τὰ πρὸς πόλεμον ἐπιτήδεια, προσμένοντες πρὸς τούτοις καὶ βοήθειαν ἀπὸ τὰς Θήβας τὸν Σερασκέρην. Ὁ Μοροζίνης ἐπρόσταξεν εὐθὺς νὰ εὕγουν ἀπὸ τὰ καράβια ὀκτὼ χιλιάδες πεζοὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Δανιὴλ Δελφίνου κατ' εὐθείαν τῆς Ἀκροπόλεως, διὰ νὰ τὴν κτυποῦν μὲ τὰς βομβάρδας, καὶ ὀκτακόσιοι ἐβδομηκοντα καθβαλαρία, διὰ νὰ ἐμποδίζου τὴν βοήθειαν ὅπου ἤθελεν ἔλθῃ ἀπὸ τὰς Θήβας. Τὸ πεζικὸν λοιπὸν στράτευμα ἐκτυποῦσε τὸ Κάστρον μὲ τὰς βομβάρδας, τὸ δὲ ἵππικὸν ἔκαμνε χαρακώματα, οἱ δὲ πολιορκούμενοι ἐδιαφεντεύθησαν διὰ μερικᾶς ἡμέρας καὶ αὐτοὶ ἀντιπολεμοῦντες. Ἄλλ' ἀφ' οὐ οὔτε ἡ προσδοκούμενη αὐτοῖς ἀπὸ τὴν Θήβαν βοήθεια ἐφαίνετο, ἔπεσε δὲ καὶ ὁ περικαλλέστατος ἐκεῖνος, καὶ ἀξιοθαύμαστος, καὶ περίφημος Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, (2) ἀπὸ μίαν βόμβαν, ὑποῦ ἐρρίφθη ἀπὸ τοὺς πολιορκοῦντας, καὶ κατὰ συμβεβηκὸς ἀνάψεν ἡ πυρῆτις κόνις, ἤγουν ὁ τζεπχανές, ὅπου ἐφυλάττετο μέσα εἰς αὐτόν, ὁμοῦ καὶ τὰ πλεόν ἀκριβὰ πράγματατά τους, ἔστησαν σημαίαν ἄσπρην, καὶ ἐζήτησαν τὴν εἰρήνην, ἡ ὁποία καὶ ἐδόθη εἰς αὐτοὺς μὲ τοιαύτας συνθήκας· ὅτι εἰς

(1) Τὴν ἐπιστολὴν ὡς μακροσκελῆ παραλείπομεν ἐνταῦθα ἐπιφυσασσόμενοι νὰ παραθέσωμεν καὶ ἀναλύσωμεν κατωτέρω τὰς πρὸς τὸ θέμα μας σχέσιν ἐχούσας περιχοπὰς αὐτῆς, ἧτις ἰκετήριος ἀναφορὰ κυρίως οὐσα τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Πατριάρχην, συνετάχθη ὑπὸ τοῦ λογίου Ἀθηναίου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Βεναλδῆ.

(2) Ὡς εὐκόλως ἐννοεῖ ὁ ἀναγνώστης πρόκειται περὶ τοῦ εἰς ναὸν τῆς θεοτόκου μεταβεβλημένου Παρθενῶνος παθόντος τότε μεγάλῃν βλάβην, ἐνῶ τῶς διετηρεῖτο καλῶς.

διάστημα πέντε ἡμερῶν νὰ ἔχουν τὴν ἄδειαν νὰ πάρουν μαζί τους τὰ ὅσα πράγματα ἤθελε δυνηθοῦν ἀφίροντες μόνον τοὺς Ἀράπιδες, καὶ νὰ ἀναχωρήσουν ἀσφαλῶς εἰς Σμύρνην, ἢ ὅπου ἄλλου θελήσουν, τὸ ὅποιον καὶ ἐγένετο εἰς τὰς τέσσαρας τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου. Μετὰ ταῦτα ὁ Μοροζίνης ἐπρόσταξε νὰ ἀφιερωθῇ ἡ πρώτη Ἐκκλησία ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου, εἰς τὴν ὁποίαν συναχθέντες αὐτοὶ καὶ ἄλλοι ὀφφικιάλιοι, ἐγένετο λειτουργία, δοξολογήσαντες καὶ εὐχαριστήσαντες τὸν θεὸν διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς πόλεως. Ἐχαιρον λοιπὸν κοινῶς ὁ, τε λαὸς τῆς Ἀθήνας διὰ τὴν δῆθεν ἐλευθερίαν, ὅπου ἀνεπίστως, καὶ τόσον ταχέως ἀπήλαυσαν, καὶ ὁ νέος Κυριάρχης. Ἀλλὰ δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ὅπου εἰς λύπην ἄκραν ἢ χαρὰ μετετέραπη. Διότι πρῶτον μὲν ἠκολούθησεν εἰς τὴν πόλιν ἡ πανώλης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπέθανον πολλοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας καὶ ἀπὸ τοὺς πολίτας. Ἐπειτα δὲ ὁ Μοροζίνης μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὴν Ἀθήναν, διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν Τούρκων ἐκδρομὰς, ἠτοιμάσθη εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν, καὶ νὰ ἐπιχειρηθῇ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Εὐβοίας ἀλλὰ μῆτε αὐτὴ ἢ ἐπιχειρήσεις ἔλαβε καλὴν ἔκβασιν· οἱ Ἀθηναῖοι στοχαζόμενοι ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν των ἔμελλον νὰ εἶναι (ἂν εἶχε σταθοῦν εἰς τὴν Ἀθήναν) ὑποκείμενοι εἰς τοὺς κινδύνους, ὅπου ἤθελε τοὺς προξενηθοῦν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀνέφεραν ταῦτα δεινοπαθῶς εἰς τὸν Μοροζίνην, ὁ ὁποῖος βλέποντας ὅτι δὲν εἶναι ἀνόητος ὁ φόβος τους, τοὺς ἐπῆρς μαζί του, τοὺς ἔστειλεν ἀσφαλῶς μὲ τὰ πλοῖα, μερικοὺς εἰς Αἴγινα, ἄλλους εἰς Σαλαμίνα, καὶ ἄλλους εἰς τὰ δωδεκάνησα. Πολλοὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Κόρινθον καὶ περισσότεροι καὶ ἀξιολογώτεροι κατέφυγον εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ ἐφιλοφρονήθησαν ἀπὸ τὴν Ἀριστοκρατίαν τῶν Ἐνετῶν μὲ ὑποστατικά, καὶ μὲ μισθοὺς ἐτησίους, ὅπου καὶ ἀπέμειναν ἕως τὸν καιρὸν τῆς ἀλώσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς Τούρκους εἰς τοὺς 1715. Ἡ ὀδυνηρὰ αὐτὴ ἀναχώρησις τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τὴν φίλην πατρίδα τους ἐστάθη ἐν Μηνὶ Μαρτίῳ τοῦ αὐτοῦ χρόνου (1). Ἐμεινε λοιπὸν ἡ Ἀθήνα παντέρημος τρεῖς ὀλοκλήρους χρόνους (2).

Ἐκ τῆς σειρᾶς, καθ' ἣν ἐκτίθενται ἐν τῇ χρονογραφίᾳ τὰ γεγονότα,

(1) Ὅμιλεῖ κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἀρχόμενον ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.

(2) Καμπούρογλου, Μνημεῖα Ἱστορίας Ἀθηναίων. Τόμ. Α' σελ. 33-34 καὶ 36 38.— Ἴδε καὶ Σταματιάδου: Οἱ Καταλανοὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ, σελ. 273-280.

ὁ ἐπισταμένως μελετῶν αὐτὰ διακρίνει, ὅτι προηγουῖνται τὰ ἀφορῶντα τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸν Μητροπολίτην ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἀφ' ἑτέρου καὶ ὅτι ἐπακολουθοῦσιν ὕστερον ἢ κατάληψις τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Μοροζίνη καὶ ἡ ἐγκατάλειψις ὑπ' αὐτοῦ τε καὶ τῶν Ἀθηναίων τῆς πόλεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὅτι εἶναι δύο διακεκριμένα καὶ ὄλως ἄσχετα γεγονότα ἢ διεκτραγωδουμένη ὑπὸ τοῦ Βεναλδῆ ἐν τῇ ἱκετηρίῳ ἐπιστολῇ ἐγκατάλειψις τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὸν ἀφορισμὸν τοῦ Πατριάρχου καὶ ὁ μετὰ τὰ μοροζινειακὰ ἐκπατρισμὸς τῶν Ἀθηναίων. Τοιοῦτό τι διακρίνει ὁ προσεκτικὸς ἀναγνώστης καὶ εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν Ἀναργυρείων φύλλων, ἄτινα, ὡς θὰ ἴδωμεν κατὰ τὴν ἀνάλυσιν αὐτῶν, μετὰ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἔνεκα ἐπιδρομῶν τῶν Φούσιδων μετοίκησιν τῶν Ἀθηναίων εἰς Σαλαμίνα, ἀναγράφουσι τὴν κατὰ τὸ 1678 συμβάσαν οἰκτρὰν δολοφονίαν τοῦ εὐπατρίδου Ἀθηναίου Μ. Λίμπονα καὶ μετὰ ταῦτα περιγράφουσι τὴν δευτέραν ἐπὶ Μοροζίνη καὶ ἔνεκα αὐτοῦ κατὰ τὸ 1688 μετοίκησιν τῶν Ἀθηναίων εἰς Σαλαμίνα.

Πᾶσαν τυχὸν ἐγειρομένην ἀμφιβολίαν, ὅτι συνέβησαν δύο ἐγκαταλείψεις καὶ ὅτι ἄλλα τὰ αἰτία τὰ προκαλέσαντα τὴν μίαν καὶ ἄλλα τὴν ἄλλην καὶ ὅτι διάφοροι περιστάσεις συνοδεύουσι καὶ χαρακτηρίζουσι τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν, ἐξαλείφουσι τὰ ἐξῆς. Πῶς ἦτο δυνατόν οἱ Ἀθηναῖοι οἱ συμμαχοῦντες τῷ Ἐνετῷ ναυάρχῳ Μοροζίνη καὶ ἐκ φόβου ἔνεκα τούτου, μήπως ἐκδικούμενοι οἱ Ὀθωμανοὶ προβῶσιν εἰς καταδιώξεις καὶ σφαγὰς, ἐγκαταλείποντες τὴν ἑαυτῶν πόλιν, νὰ ἔχωσι τὴν εὐνοίαν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὀθωμανικῆς ἐξουσίας καὶ δι' αὐτῆς νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τὸν Πατριάρχην, ὅστις ἐπὶ τῶν Μοροζινειακῶν οὐδὲν φαίνεται λαβῶν μέρος καί, ἐὰν ἐλάμβανε, θὰ κατεδιώκετο; Δὲν εἶναι ἀπίθανον, ἀντικρυς παράλογον, ὅτι πρὸς μὲν τοὺς στασιαστὰς Ἀθηναίους οἱ Ὀθωμανοὶ παρέχουσι φιλίαν χεῖρα, πρὸς δὲ τὸν ἀθῶον Πατριάρχην μετέρχονται πίεσιν καὶ βίαν; Προσέτι ἐπὶ τῶν Μοροζινειακῶν δὲν συνέβη λιμὸς καὶ λοιμὸς, οὓς ἀναφέρει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Βεναλδῆ, ἡ Ἐπιτομὴ τοῦ Περραιβοῦ καὶ τὸ α' φύλλον τῶν Ἀναργυρίων, ἀλλὰ μόνον λοιμὸς (πανώλης, πανοῦκλα) ὡς ἀναφέρει ἡ Ἐπιτομὴ. Ἐπὶ τῶν Μοροζινειακῶν οἱ Ἀθηναῖοι μετέβησαν εἰς Ἀγιναν, Σαλαμίνα, Ναύπλιον, Κόρινθον, ὡς εἶδομεν ἐν τῷ παρατεθέντι ἀποσπάσματι τῆς Ἐπιτομῆς τοῦ Περραιβοῦ, ἔτι εἰς Ζάκυνθον, Κορῶ-

νην (1) καὶ Γαστούνην (2), ἐνῶ κατὰ τὴν προκειμένην περίστασιν μόνον εἰς Σαλαμίνα, ὡς μανθάνομεν ἐκ τοῦ α' φύλλου καὶ τῆς ἐπιτομῆς τοῦ Βεναλδῆ, καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμίῳ συμβᾶσαν πειρατείαν μετέβησαν τινες καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὡς λέγει ἡ ἐπιστολή. Οὐδὲ γνωρίζομεν, ὅτι ἐπὶ τῶν Μοροζινειακῶν οἱ Ἀθηναῖοι ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Πατριάρχου τὸν καθαιρεθέντα Μητροπολίτην των, οὐδὲ ἦτο δυνατὸν νὰ ζητήσωσιν αὐτὸν καὶ μάλιστα τῇ μεσολαβήσει τῆς Ὀθωμανικῆς ἀρχῆς. Τούναντίον γνωρίζομεν, ὅτι ὁ σπουδαιότατος λάβων μέρος ἐπὶ τῶν Μοροζινειακῶν ὑπὲρ τῶν Ἐνετῶν Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Ἰάκωβος καθαιρεθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου τῇ ἀπαιτήσει καὶ πιέσει τῆς Ὑψηλῆς Πύλης κατέφυγε πρὸς τὸν ἐν Ναυπλίῳ διαμένοντα τότε Μοροζίνην, ὑφ' οὗ λαβὼν ὡς ἰσόβιον ἐπιχορήγησιν 150 ρεάλια κατὰ μῆνα διῆλθε τὸν λοιπὸν μέχρι τοῦ 1691, ἔτους τοῦ θανάτου του, βίον ἐν Ναυπλίῳ καθηρημένος καὶ ἰδιωτεύων (3), οὔτε ἀνακληθείσης τῆς καθαιρέσεώς του οὔτε ἐπανιδόντος τὰς Ἀθήνας, ἐνῶ ἡ ἐπιτομὴ μᾶς βεβαιοῖ, ὅτι ἀνεκλήθη, δις μάλιστα, ἡ καθαιρέσις τοῦ ἀγνωστοῦ Μητροπολίτου καὶ μάλιστα τῇ παρεμβίσει καὶ πιέσει τοῦ Ἀρχιεπονοῦχου. Ἐκτὸς τούτου εἰξεύρομεν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὰ Μοροζινειακὰ συναισθανόμενοι τὴν πρὸς τὸν κυριάρχην ἀπιστίαν διέτελουν πεφοβισμένοι καὶ ἀνέμενον ἐν ἀνησυχίᾳ τὸ ἀποθησόμενον ὑποπεσόντες, ὡς ἦν ἐπόμενον, τῇ δυσμενείᾳ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης. Διὰ τοῦτο μετὰ τριετῆς στερησίσεως ἐν Σαλαμίῳ, ἔθθα διέμενον πλείστοι φυγάδες Ἀθηναῖοι, ἔγραψαν κατὰ τὴν Ἐπιτομὴν τοῦ Περραιβοῦ εἰς τὸ Ὑψηλὸν Δοβλέτι. Ἴδου ἡ σχετικὴ περικοπὴ τῆς Ἐπιτομῆς: «Οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ ταῦτα θλιβόμενοι ἀπὸ τὸν πόθον πρὸς τὴν πατρίδα τους, ἄρχισαν ἀπ' ὀλίγους νὰ συνάγωνται ἕως ἐβδομήκοντα φαμελίας, καὶ ἐνταυτῶ ἔγραψαν εἰς τὸ Ὑψηλὸν Δοβλέτι τῆς Ὀθωμανικῆς βασιλείας, δηλοποιοῦντες τὴν εἰς Ἀθήνας ἐπιστροφὴν τους, καὶ ὅτι εἶναι πιστοὶ ραγιάδες τοῦ πολυχρονίου βασιλέως, καὶ ἄλλα ὅμοια. Ἡ βασιλεία ἔδωκεν εὐμενῆ τὴν ἀκρόασιν εἰς τὰ γραφόμενα, καὶ ἔδειξε μεγάλην τὴν εὐχαρίστησιν· ὅθεν καὶ μετ' ὀλίγον διορίζει ἓνα Πασᾶ,

(1) Ἰδὲ Χρονικὸν Μάτεση, καθ' ὃ Ἀθηναῖοι μετέβησαν εἰς Ζάκυνθον, Κορώνην Ναύπλιον, ἐν Καμπουρ. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 91.

(2) Καμπ. Μνημ. Τόμ. Γ' σελ. 412.

(3) Καμπουρ. Ἱστορ. Ἀθην. Τόμ. Α' σελ. 115-116.

ὀνόματι Ἀβδουλάμ Πασᾶ, ἡ ἐξεπίτηδες, ἡ ἔχοντα προσταγὰς καὶ δι' ἄλλου πουθενά» (1).

Τὴν σύγχυσιν τῶν δύο ἐγκαταλείψεων τῶν Ἀθηναίων καὶ συγχώ-
νευσιν αὐτῶν εἰς μίαν ἐπήνεγκε κυρίως ἡ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου
καθαίρεσις Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ ἐπὶ τῆς μιᾶς καὶ ἐπὶ τῆς
ἐτέρας. Ἔχομεν προφανέστατα δύο ἐγκαταλείψεις Ἀθηνῶν. Περὶ τῆς
πρώτης ἡ μὲν Ἐπιτομὴ τοῦ Περραιβοῦ καὶ ἰδίως ἡ ἱκετήριος ἐπι-
στολὴ τοῦ Βεναλδῆ μᾶς διδάσκουσιν, ὅτι προῆλθεν ἐκ τῆς ἀπειθείας
τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τοῦ ἔνεκα τούτου ἀφορι-
σμοῦ αὐτοῦ, οὗτινος ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ φυγὴ αὐτῶν, ἐκ τῆς φέ-
λης πατρίδος ἐν βραχεῖ μεταναστῶν καὶ παροίκων καταστίγτων (2),
τὸ δὲ α' φύλλον τῶν Ἀναργυρίων ἡ μᾶλλον τοῦ μοναχοῦ τῆς Και-
σαριανῆς, σαφέστερον καὶ μᾶλλον ὠρισμένως λαλοῦν μᾶς πληροφορεῖ,
ὅτι ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς εἰσβολῆς τῶν φούσιδων. Ὁ μοναχὸς βοᾷ
ἐν ἡχῷ βαρεῖ· «ἐν δὲ τῷ ἔτει τούτῳ εἰσβαλλόντων πάλιν τῶν Φού-
σιδων ἠναγκάσθημεν τὴν ἐστίαν ἡμῶν καταλεῖψαι. καὶ ὁ
παλαιὸς ἡμῶν ὄρμος (ἡ Σαλαμίς) ἐγένετο ἡμῖν καὶ αὖθις καταφύ-
γιον· πλεῖστοι δὲ γε μετὰ μαχαίρων καὶ ξύλων ἐν τῇ πόλει κατα-
ληφθέντες παρανάλωμα ἐχθρικοῦ πυρός ἐγένοντο» (3). Τὰ τοῦ μοναχοῦ
δὲ εἶναι σύμφωνα πρὸς τὰ τῆς ἐπιστολῆς θρηνηδούσης «. . . ἐρημω-
θεῖσαν θρηνοῦμεν πατρώαν γῆν, κατασκαφεύσας τὰς τοῦ γένους ἐστίας,
Ναῶν ὀρόφους καὶ πύργων, ἀντιπάλου πυρός ἀνάλωμα γεγονότας καὶ
πολεμίας χειρὸς οἰκτρὸν πάρεργον, Σαλιμίνα τὴν πρῶην εὐράμενοι
τῶν ἡμετέρων συμφορῶν καταγώγιον ἅμα καὶ μαρτυρίαν» (4) καὶ
ἐξακολουθούσης νὰ διεκτραγωδῇ τὸν λοιμὸν καὶ λιμὸν, τὴν πειρα-
τείαν καὶ τὸν ἐμπρησμόν τῶν ἀμπέλων καὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς
ἐλαιῶνος, ἅτινα, καθόσον γνωρίζομεν, δὲν ἔσχον τὴν ἀτυχίαν νὰ ὑπο-
στῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ μετὰ τὰ Μοροζινεϊακὰ ἐκπατρισμοῦ. Τὸ
ἔνεκα τῆς ἀπειθείας καὶ ἀσεβείας τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Πατριάρ-
χην ἐκδοθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτιμιῶν καὶ ἡ ἔνεκα αὐτοῦ ἐπελθοῦσα ὡς θεία
τιμωρία εἰσβολῆ τῶν φούσιδων ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ μετοικήσωσιν

(1) Καμποῦρ. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 38.

(2) Ἐκεῖ σελ. 34.

(3) Ἐκεῖ, σελ. 42.

(4) Αὐτόθι, σελ. 34.

εἰς Σαλαμίνα ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ οὐχὶ ἡ συμμαχία αὐτῶν μετὰ τῶν Ἑνετῶν. Ἄλλως τε ἡ Ἐπιτομὴ σαφῶς καὶ ῥητῶς μᾶς παριστᾷ ὅτι τὸ ζήτημα ἦτο καθαρῶς ἐκκλησιαστικὸν μεταξὺ Πατριάρχου καὶ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ Συνόδου ἀφ' ἐνὸς καὶ Ἀθηναίων καὶ τοῦ Μητροπολίτου τῶν ἀφ' ἑτέρου. Ἡ δὲ ἐπιστολὴ τοῦ Βενεαλδῆ (1) ἐπιβεβαίωσι τὰ τῆς Ἐπιτομῆς. «*Ἡδίκηταί σοι, ἀναφωνεῖ, τὸ τοῦ ἀξιώματος ἔξοχον παρ' ἡμῶν, ἀλλ' ὁμως ἡμετέρων ὄνομα φέροντες τέκνων οὐ μέχρι ροπῆς ἐσχάτης καὶ θανάτου τιμωρητέοι. Ἦδη γὰρ καὶ πλέον τοῦ δέοντος ἐκδεδίκηταί σοι τὰ καθ' ἡμῶν, Πάτερ Παναγιώτατε, καὶ τῆς ἀσελγοῦς ὑψηγορίας καὶ τρόπων ἀθέσμων βαρείας ὑπέσχομεν δίκας ἅπαντες, εἰ καὶ μὴ πάντες ὑπεύθυνοι.*» Ἄλις σοι τὰ τῆς ἀρᾶς βέλη ἐπέκεινα καθ' ἡμῶν ἐπαφίειν, δεινούς καταχρισμένους τοῖς τραύμασιν ἅμα πάντας ὀρῶντι». Καὶ ὁ Μοναχὸς τῆς Καισαριανῆς ἐν τῷ α' φύλλῳ ἐπισφραγίζει αὐτὰ λέγων· «*ὥστε ἅπαντες ἐκράξαμεν ἀημάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου*» (2). Ὑβρισαν τὸν Πατριάρχην οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν Μοροζινειακῶν; Τοῦτο οὐδεὶς εἶπε ποτέ. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἐπάνοδος τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐστίας τῶν ἐπὶ μὲν τῶν Μοροζινειακῶν ἐξετελέσθη τῇ συνδρομῇ τῆς Ὀθωμ. ἐξουσίας, ὡς εἶδομεν, ἐπὶ δὲ τῆς προκειμένης περιστάσεως ἐξηρτήθη ἐκ τῆς συγχωρήσεως τοῦ Πατριάρχου. Ἡ Ἐπιτομὴ, ὡς εἶδομεν, λέγει· «*ὄθεν νομίσαντες ὅτι ἀπὸ τῶ ἐπιτίμιον προῆλθον τὰ πάντα καὶ προσπεσόντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ δακρύων διὰ τῆς ἀκολούθου δεητικῆς Ἐπιστολῆς ἐτυχον συγχωρήσεως*»· ἡ δὲ Ἐπιστολὴ ἐπικυροῖ. «*Ἰδοὺ καὶ πόρρωθεν πάντες γόνυ σοὶ κλίνοντες . . . καὶ νηπίων λαοῦ φωνῇ ὀλολύζοντες ἔλαβι βοῶμεν, Παναγιώτατε Πάτερ, ἔλαβι . . . Σαῖς θεοπειθέσιν εὐχαῖς τὸ θεῖον ἡμῖν ἐξέλασον, ὅπως τε καὶ αὐθις μετὰ τηλικούτου ἀγῶνα δεινῶν ἐπὶ πατρῶν γῆν ἔχωμεν ἀναξευδαί, ἔνθεν μετ' ἡρεμίας δαιτιώμενοι εὐπειθεῖς τούντεῦθεν . . . τῆς σῆς Παραγίότητος μνήμην ποιοῦμεν*» (3). Πάντα τὰ ἀνωτέρω οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν καταλείπουσιν, ὅτι ἔχομεν δύο ἐγκαταλείψεις τῶν Ἀθηνῶν, μίαν κατὰ τὰ Μοροζινειακὰ καὶ ἑτέραν εἰς ἄλλην ἐποχὴν, ἣν θὰ ὀρίσωμεν ὀλίγον κατωτέρω, καὶ δύο καθαιρέσεις Μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν, μίαν τοῦ τα-

(1) Ἐκεῖ, σελ. 36.

(2) Αὐτόθι, σελ. 42.

(3) Ἐκεῖ, σελ. 36.

χθέντος ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Μοροζίνη Ἰακώβου καὶ δευτέραν ἄλλου τινὸς ἀγνώστου, ὃν θὰ προσπαθήσωμεν νὰ γνωρίσωμεν.

B'.

Τέσσαρα ἔγγραφα τοῦ πατριαρχικοῦ ἀρχείου δημοσιευθέντα ἐν τοῖς *Μνημείοις τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων* τοῦ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου (Τόμ. Β'), ὧν τὸ μὲν ἐν (σελ. 168-169) ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Α. Παπαδοπούλου Κεραμῆως, τὰ δὲ λοιπὰ τρία ὑπὸ τοῦ Μ. Ι. Γεδεῶν (σελ. 266 καὶ 357) προβάλλουσιν ἐνώπιον ἡμῶν σπουδαιότατον ἅμα καὶ δυσεξήγητον Μητροπολιτικὸν ζήτημα, οὕτινος ἀφορμὴν παρέσχεν ὁ περιδοξὸς Μητροπολιτικὸς θρόνος Ἀθηνῶν. Ἴδωμεν αὐτὰ κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν. Ἴδου τοῦ πρώτου τὸ κείμενον (σελ. 266).

«Ἐκλογὴ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν
(1636)»

» Ἐπειδὴ τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Ἀθηνῶν ἀπροστατεύτου μεινάσης, ἅτε τοῦ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος *Σωφρονίου καθαιρέσει τελείᾳ* ὑποβληθέντος, ὡς φαίνονται κατ' εἶδος τὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ ἐν τῇ καθαιρέσει αὐτοῦ, προστάξει τοῦ παναγιωτάτου καὶ σοφωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ δεσπότου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου κυρίου Νεοφύτου, συνήχθημεν ἡμεῖς οἱ παρευρεθέντες ἀρχιερεῖς ἐν τῷ ναῷ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καὶ ψήφους κανονικὰς ποιησάμενοι, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν Ταλαντίου ἐπίσκοπον κύριον *Δαριήλ*, δεύτερον τὸν ἱερομόναχον Κύριλλον καὶ τρίτον τὸν ἱερομόναχον Ἀρσένιον· ἄθεν εἰς ἐνδειξιν κατεστρώθη καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης ἐκκλησίας ἐν ἔτει *αχλς'* ἰνδικτιῶνος δ' ».

Δυστυχῶς δὲν περιῆλθεν ἡμῖν τὸ τῆς καθαιρέσεως τοῦ Σωφρονίου ἔγγραφο, ἐξ οὗ ἠδυνάμεθα νὰ μάθωμεν ὠρισμένως ποῖα ἦσαν τὰ ἐγκλήματα, δι' ἃ καθρέθη ὁ Μητροπολίτης οὗτος. Κατὰ τὰ λοιπὰ τρία, καὶ ἰδίως τὸ γ' (σελ. 168-169), τὰ *πολλὰ χρέη* τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν — ταῦτα συνέκειντο ἐκ πέντε χιλιάδων γροσίων — καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς *Λεβαδείας* καὶ τοῦ *Σώλωνος* προεκάλεσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πατριαρχείου. Περὶ τῆς Ἐπισκοπῆς Σάλωνος γνωρίζομεν, ὅτι

ὑπέκειτο τῇ Μητροπόλει Ἀθηνῶν· περὶ δὲ τῆς Λεβαδείας ὁ Καμπουρογλους σημειεῖ(1), ὅτι ἦτο οὐχὶ ἐπισκοπή, ἀλλ' ἐνορία τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν.

Τοιαῦτα γενικῶς ἦσαν τὰ αἷτια τῆς καθαιρέσεως τοῦ ἀπὸ τοῦ 1633 Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Σωφρονίου (2), ἀνθ' οὗ καθαιρεθέντος τῷ 1636, ὡς φαίνεται, ἐξελέγη ὁ Ἀταλάντης Ἐπίσκοπος Δανιὴλ, προβιβασθεὶς οὕτω εἰς Μητροπολίτην καὶ καταλαβὼν ταχέως τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον, διότι ἐν ὑπομνήματι τοῦ 1636 εὐρίσκομεν αὐτὸν ὑπογραφόμενον: *Δανιὴλ Ἀθηνῶν* (Καμπουρ. Μνημ. Τόμ. Β', σελ. 258). Ταῦτα συνέβησαν ἐπὶ τῆς δευτέρας πατριαρχείας Νεοφύτου τοῦ Γ'. Ἀλλὰ κατὰ τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Δανιὴλ ἔτος, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1638, ὁ καθαιρεθεὶς Σωφρόνιος ὑπέβαλε ἐνώπιον τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου *παραίτησιν* (3), ἧς περίληψιν δίδομεν ἐνταῦθα διὰ τὸ μακροσκελὲς αὐτῆς.

Διὰ τῆς ὑποβαλλομένης παραιτήσεως δηλοποιεῖ ὅτι διὰ τὸ ἀναχωρῆσαι ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας τῶν Ἀθηνῶν (4) ὡς μὴ δυνάμενον ὑποφέρειν τὰ ἐπιφορτισθέντα αὐτῇ ἀνυπόφορα χρέη, ὁ πρῶν πατριάρχης Νεοφύτος καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προσέβασεν τὸν Δανιὴλ εἰς Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, αὐτὸς δὲ ἐπανελθὼν καὶ εὐρῶν αὐτὸν ἐν Ἀθήναις καὶ θεωρήσας κανονικὸν ἐποίησεν οἰκεία βουλή καὶ γνώμη καὶ θελήσει καὶ ἀδιάστως οἰκειοθελῆ παραίτησιν πρὸς τὸν νόμιμον διάδοχόν του ἀναδεξάμενον τὰ ἐκ 5,000 γρῶσιων χρέη τῆς Μητροπόλεως, ὑπὸ τὸν ὄρον ἐκεῖνος μὲν νὰ ἀρχιερατεύῃ, ὁ δὲ Σωφρόνιος νὰ εἶνε ἀνενόχλητος διὰ τὰ χρέη, ἐὰν δὲ μετὰ ταῦτα ἤθελε παραβῆ τὰ ἀνωτέρω, οὐ μόνον νὰ εἶνε καθηρημένος καὶ γεγυμνωμένος τῆς ἀρχιερωσύνης, ἢν ἐκράτησε, μόνον τοῦ θρόνου Ἀθηνῶν παραιτηθεὶς, ἀλλὰ καὶ νὰ πληρῶνῃ τὸ ρηθὲν χρέος. Τῇ 21 Φεβρουαρίου 1638.

Παραίτησις μετὰ καθαιρέσιν καὶ ἀντικατάστασιν τοῦ καθαιρεθέντος καὶ μάλιστα μετὰ πάροδον δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς καθαιρέσεως, εἶνέ τι

(1) Ἱστορ. Τόμ. Β', σελ. 141 Πρὸβλ. καὶ Μνημ. Β', σελ. 357.

(2) Ἴδε τὸ ἔγγραφον τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ἐν Μνημ. Τόμ. Β', σελ. 265.

(3) Ἴδε αὐτὴν ἐν Μνημ. Τόμ. Β', σελ. 168-169. Πρὸβλ. καὶ Κ. Σάβα, Μεσαιων. Βιβλιοθήκην, Τόμ. Γ', σελ. 573.

(4) Ὁ Γεδεών εἰκάζει, ὅτι ὁ Σωφρόνιος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηνῶν ἄνευ πατριαρχικῆς ἀδείας καὶ ὅτι τῆς παρατυπίας ταύτης δραξάμενος ὁ Πατριάρχης διώρισε Μητροπολίτην Ἀθηνῶν τὸν Δανιὴλ. Καμπουρ. Μνημ. Β', σελ. 254.

ἀκατανόητον καὶ ἀνεξήγητον· πλὴν τὸ παράδοξον δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ. Ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος μετὰ ταῦτα, — τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔτος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου — τὸν Αὐγούστον τοῦ 1639, ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος ἐπιληφθεῖσα τῆς σκανδαλώδους ὑποθέσεως τοῦ πρὸ τριῶν ἐτῶν καὶ πλέον καθηρημένου καὶ πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους παρητημένου Μητροπολίτου Σωφρονίου, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐξήταξε διεκδικήσεις μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δανιὴλ ἐπὶ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ ἐξέδιδε ἀπόφασιν, ἣτις περιελήφθη ἐν τῇ ἐπομένῃ δηλώσει τοῦ Σωφρονίου (1).

Ἄπειδὴ ἡ ἱερὰ τῶν ἀρχιερέων σύνοδος ἀπεφάνητο κοινῇ γνώμῃ πῶς διαφερομένου μου μετὰ τοῦ κὺρ Δανιὴλ τοῦ ἱερωτάτου μου συναδέλφου, διὰ τὴν μητρόπολιν τῆς Ἀθήνας καὶ διὰ τὰ χρέη αὐτῆς, τὰ ὅποια εἶναι ἀπάνω εἰς τὸν κὺρ Δανιὴλ, εἰς τρεῖς ἡμέρας ἤγουν τὴν πέμπτην, ὅπου ἔχει ὁ μῆνας ὀκτώ, νὰ ἔλθω νὰ δώσω τελείαν ἀπόκρισιν εἰς τὴν ἱερὰν σύνοδον, ἢ νὰ διορθώσω τὰ χρέη ὅλα νὰ τὰ δεχθῶ ἀπάνω μου, νὰ εὐγάλω ταῖς ὁμολογίαις του ἀπὸ τοὺς δανειστάς, καὶ τὰ χροτζέτια νὰ τὰ δίδω εἰς τὰς χεῖράς του καὶ νὰ τὸν ἀφήνω ἐλεύθερον, ἂν θέλω δυνηθῆ, καὶ νὰ στέρξω τὴν ἀπόφασιν, ὅπου θέλουσι κάμῃ οἱ αἰρετικοὶ κριταὶ διὰ τὴν ἀφορμὴν τῆς Λιβαδειάς, τοῦ Σώλορος, καὶ τῶν μερικῶν χρεῶν τῶν μικρῶν, καὶ νὰ μὴν εὐγῶ ἀπ' ἐκείνην, ἢ μὴ δυνομένου μου νὰ τελειώσω τὴν ἄνωθεν ὑπόσχεσιν, νὰ τοῦ δίδω πίστιν εὐαγγελικὴν καὶ ἔγγραφον ἐν τῷ παρόντι ἱερῷ κώδικι, καὶ ὅποτε τῇ ἡμέρᾳ τῆς πέμπτης παρεύω (sic) τὰς ἀποφάσεις ταύτας νὰ εἶμαι αὐτοκαθαίρετος καὶ ἀναπολόγητος.

Ἐν ἔτει ἀχλθ' μηνὶ αὐγούστῳ η', ἡμέρᾳ δευτέρᾳ Ἰνδικτιῶνος Ζ'.

† Ὁ μητροπολίτης Σωφρόνιος στέργω τὰ ἄνωθεν ».

Τρεῖς δὲ σχεδὸν μῆνας ὕστερον, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1640, ὁ πολὺ-τλας Σωφρόνιος ὑπέβαλε δευτέραν, τελευταίαν καὶ ὀριστικὴν πλέον παραίτησιν (2), δι' οἰκειοχείρου γράμματος, δι' ἧς ἡ ταπεινότης αὐτοῦ ἐφανέρωκε τοῖς πᾶσι, ὅτι διὰ τὰ πολλὰ βάρη καὶ χρέη τῆς ἐπαρχίας του, τῶν Ἀθηνῶν, μὴ δυνάμενος βαστάσαι καὶ κυβερνήσαι ταῦτα, οἰκειοθελῶς καὶ ἀβιάστως ποιεῖ τὴν παροῦσαν παραίτησιν (δηλονότι τοῦ θρόνου τοῦ μόνον οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης) πρὸς

(1) Καμπούρ. Μνημ. Τόμ. Β', σελ. 357.

(2) Ἴδε αὐτὴν ἐν Μνημ. Τόμ. Β', σελ. 266.

τὸν πανιερώτατον μητροπολίτην κὺρ Δανιήλ, ὅστις ἀνεδέχθη πληρῶσαι τὰ χρέη του ἅπαντα καὶ ἐάν ποτε καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἤθελε ζητήσῃ πάλιν τὴν μητρόπολιν ταύτην, νὰ ἔχη τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον ἀντίδικον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Ἐν ἔτει ἀχλθ μηνὶ ὀκτωβρίῳ ἰνδικτιῶνος η' (1).

Τῆ δὲ 7 Μαΐου 1640 ἦτοι ἕξ μῆνας ὕστερον ὁ Σωφρόνιος ἐξελέγη Μητροπολίτης Βιδύνης (2) καὶ οὕτως ἔληξεν ὀριστικῶς πλέον τὸ περιεργον Μητροπολιτικὸν ζήτημα.

Ἐνταῦθα εὐρισκόμεθα πρὸ ἀκατανοήτου καὶ ἀνεξηγήτου φαινομένου, πρὸ αἰνίγματος (3)· διότι τί σημαίνει, πῶς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ παραίτησις μετὰ καθαιρέσειν; Μήπως εἶνε ἀνάγκη ὁ καθαιρούμενος νὰ ἐπικυρώσῃ μετὰ μακροχρόνιον μάλιστα σκέψιν, τὴν καθαιρέσειν; Μήπως ἡ καθαιρέσις εἶνε πρότασις ὑποβαλλομένη ὑπὸ τὴν σκέψιν καὶ ἔγκρισιν τοῦ καθαιρουμένου καὶ ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς ἀποδοχῆς ἢ μὴ αὐτοῦ; Τοῦ προβαλλομένου ὑπὸ τῶν πατριαρχικῶν ἐγγράφων αἰνίγματος τὴν κλειδα πρὸς λύσιν παρέχουσιν ἡμῖν τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τῆς Ἐπιτομῆς τοῦ Περραιβοῦ περὶ καθαιρέσεως Μητροπολίτου τινὸς Ἀθηνῶν καὶ διπλῆς ἀνακλήσεως τῆς καθαιρέσεως. Ὁ Σωφρόνιος ἦτο βεβαίως ὁ καθαιρευθεὶς Μητροπολίτης, οὗτινος ἀγνοεῖ νὰ μᾶς μεταδώσῃ τὸ ὄνομα. Ὁ Σωφρόνιος ἦτο ὁ ἐκπτώτος τοῦ θρόνου Μητροπολίτης, χάριν τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθηναῖοι τοσοῦτον ἠπειθήσαν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον ἀναγκάσαντες αὐτὸ δι' ἀκατανομάστων μέσων νὰ

(1) Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν, ὅτι εἶνε ἐσφαλμένη ἡ χρονολογία ἀχλθ ἰνδικτιῶνος η'. Τὸ προηγούμενον ἐγγράφον φέρει χρονολογίαν ἀχλθ ἰνδικτιῶνος Ζ'. Πῶς εἶνε δυνατόν τὸ αὐτὸ ἔτος νὰ πίπτῃ καὶ τῆ ζ' καὶ τῆ η' ἰνδικτιῶν; Τὸ ἀχλθ ἰνδικτ. η' ἔχει πλημμυλῶς καὶ ὀφείλει νὰ διορθωθῇ. Τοῦτο ἀποδείκνυται εὐχερῶς· ἐάν ἀπὸ τοῦ 1639 (ἀχλθ) ἀφαιρέσωμεν τὰ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἰνδικτιῶνων 312 ἔτη καὶ τὸ ὑπόλοιπον 1327 διαιρέσωμεν διὰ τοῦ ἀποτελοῦντος μίαν περίοδον ἀριθμοῦ 15, εὐρίσκομεν 88 ὀλοκλήρους κύκλους 7ον δὲ ἔτος τῆς 89ης. Ὅθεν ἡ 8 (η') ἰνδικτιῶν πίπτει τῷ 1640 ἦτοι τῷ ἀχμ. Ὅμοιον λάθος ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ προηγούμενον ἐγγράφον, ἔνθα ἀντὶ μηνὶ Αὐγούστῳ ε' φέρεται κακῶς η'· διότι ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ ἐγγράφου ἐκείνου λέγεται: εἰς τρεῖς ἡμέρας ἤγουν τὴν πέμπτην ὅπου ἔχει ὁ μῆνας ὀκτώ. Ἡ ἀπόφασις λοιπὸν ἐκείνη ἐξεδόθη τῆ 5ῃ Αὐγούστου καὶ προσεκάλει τὸν Σωφρόνιον νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόντης μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἤγουν τῆ 8ῃ Αὐγούστου.

(2) Σάθα, Μεσαιων. βιβλιοθήκη, Τόμ. Γ', σελ. 575.

(3) Ὁ Γεδεὼν χαρακτηρίζει ὀνομαζήγητα τὰ φαινόμενα τῆς ἐπανελημμένης παραίτησεως τοῦ Σωφρονίου. Καμποῦρ. Μνημ. Τόμ. Β', σελ. 254.

ἀνακαλέσῃ τὴν καθαιρέσιν. Οὕτω φυσικώτατα καὶ ἀπλούστατα ἐξηγεῖται ἢ μετὰ καθαιρέσιν παραίτησις. Ὁ Μητροπολίτης Σωφρόνιος μετὰ τὴν ἐκδυσθεῖσαν ἀνάκλησιν τῆς καθαιρέσεως δὲν ἦτο πλέον καθηρημένος, ἀλλ' ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπέβαλε παραίτησιν. Ὁ Σωφρόνιος εἶνε λοιπὸν ὁ μακάριος ἐκείνος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, δι' ὃν ἀνεστατώθησαν λαὸς καὶ ἄρχοντες Ἀθηνῶν, Πατριάρχης καὶ ἱερὰ Σύνοδος, ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν Πρεσβείαι καὶ Ἀρχιεποῦχοι καὶ ἐξεδόθησαν καθαιρέσεις καὶ ἀνακλήσεις καθαιρέσεων, ἀφορισμοὶ καὶ λύσεις ἀφορισμῶν. Σωφρόνιος ἐκαλεῖτο ὁ περιβόητος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, οὗτινος τὸ ὄνομα ἐλησμόνησεν ἢ περισθεῖσα ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τοῦ Περραιβοῦ παράδοσις, ἐνεθυμεῖτο δὲ ὅπως οὖν τὰς πράξεις, καὶ οὐχὶ Ἰάκωβος, ὡς οἱ ἀπατηθέντες καὶ συγχύσαντες τὰς δύο καθαιρέσεις Μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν ἐπίστευσαν Διονύσιος Σουρμελῆς, Πανάρετος Κωνσταντινίδης, Χιώτης κλπ.

Πειραθῶμεν νῦν νὰ ἐξηγήσωμεν σαφέστερον καὶ λεπτομερέστερον τὰ διατρέξαντα, καθόσον ἐξηγοῦνται ταῦτα ἐκ τοῦ συνδιασμοῦ τῶν ἐγγράφων τοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὰ ἀορίστως ἀνακοινοῦμενα ὑπὸ τῆς Ἐπιτομῆς τοῦ Περραιβοῦ καὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Βεναλδῆ. Κατὰ τὴν Ἐπιτομὴν, ἧς τὸ σχετικὸν μέρος εἶδομεν ἀνωτέρω, οἱ Ἀθηναῖοι, κατὰ δὲ τὴν ἐπιστολὴν οὐχὶ πάντες ἀλλ' οἱ πλείονες — τὴν οἰκείαν περικοπήν παρεθέσαμεν ἔμπροσθεν — οὐ μόνον δὲν παρεδέχθησαν τὴν καθαιρέσιν τοῦ Σωφρονίου περιφρονησάντες τὴν Πατριαρχικὴν πρᾶξιν καὶ ἀρνηθέντες τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τοῦτο σεβασμὸν καὶ εὐπειθειαν, ἀλλὰ καὶ ἐβίασαν τὸν ἀνώτατον τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχοντα διὰ τοῦ Ἀρχιεποῦχου (Κισλάρ-Αγᾶ) νὰ ἀνακαλέσῃ αὐτὴν καὶ τῆς ἀξιώσεως ἐπιτυχόντες, ἐπειδὴ δὲν ἤρεσκεν αὐτοῖς τὸ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀνακλήσεως: διὰ προσταγῆς τοῦ ὑψηλοτάτου Ἀρχιεποῦχου διδομεν τὴν ἀθώωσιν τῷ Μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν, ἐζήτησαν ἐκ δευτέρου καὶ κατώρθωσαν — τῇ παρεμβάσει βεβαίως καὶ πάλιν, τοῦ Ἀρχιεποῦχου, ἧτις τοῖς πράγμασιν ἤρεσκον αὐτοῖς, τοῖς δὲ λόγοις τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐγγράφου ἀπήρθεκε — τὴν ἀπάλειψιν τῆς σκανδαλιζούσης φράσεως. Ὁ δὲ Σωφρόνιος, ὅστις ἀπουσίαζε τῶν Ἀθηνῶν ἐν καιρῷ τῆς καθαιρέσεως, ἐπανελθὼν δὲν συγκατένευε νὰ ἀποσπασθῇ ποιμνίου, ὅπερ τόσον ἡγάπα καὶ ἐσέβετο αὐτόν, ἀλλ' ἀψηφῶν καὶ αὐτὸς τὴν καθαιρέσιν ἐξηκολούθησεν ἐκπληρῶν τὰ Μητροπολιτικά του καθήκοντα, μὴ

πληρώνων ὁμως καὶ τὰ μητροπολιτικά του χρέη. Βεβαίως ἀκουσίως δὲν ἔπραττε τοῦτο ὁ μὴ σωφρονῶν Σωφρόνιος, διότι ἠδύνατο νὰ δραπετεύσῃ ὑπακούων μᾶλλον τῷ Πατριαρχεῖῳ ἢ τῷ ποιμνίῳ αὐτοῦ, ὅπερ αὐτὸ μᾶλλον ὄφειλεν ὑπακοῆν εἰς ἐκεῖνον, ἢ, ὀρθώτερον δὲν ὄφειλε, διότι δὲν ἦτο πλέον κανονικὸς ποιμενάρχης του. Καὶ οὕτως ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ Μητροπολιτικοῦ θρόνου δύο Ἀρχιερεῖς, οἱ δὲ εὐσεβεῖς Ἀθηναῖοι ἔσχον τὸ μοναδικὸν εὐτύχημα νὰ εὐλογῶνται ὑπὸ δύο Μητροπολιτῶν.

Ἄλλ' ὅτε κατὰ τὸ 1638 τὰ πράγματα εἶχον ἀλλάξῃ καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἀναλαβὸν τὴν ἰσχύν του ἐκεραυνοβόλησεν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ὀλύμπου τὸν φοβερὸν ἀφορισμὸν, ὁ τέως ἀντάρτης Μητροπολίτης ἀναλογιζόμενος τὰ πράγματα καὶ τὰς περιστάσεις ἔκρινε σκοπιμώτερον καὶ καταλληλότερον νὰ λάβῃ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἄγουσαν καὶ ἐκεῖ ἐν μετανοίᾳ καὶ κατανούξει νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πατριάρχου τὴν ἑαυτοῦ παραίτησιν. Οὕτω, νομίζομεν, δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἢ κατὰ τὸ 1638 ἀπότομος καὶ ἀπροσδόκητος παραίτησις τοῦ Σωφρονίου, ὃν οἱ μὲν Ἀθηναῖοι περιέβαλλον δι' ὑπερμέτρου ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ, τὸ δὲ Πατριαρχεῖον εἶχεν ἐπαναφέρειν εἰς τὴν ποθητὴν ἑδραν του, καὶ ὅστις ἔπειτα πάλιν, τῷ 1639, ἤριξε πρὸς τὸν Δανιὴλ περὶ τῆς πολυθελγήτρου Μητροπόλεως.

Αἱ περιστάσεις εἶχον ἀλλάξῃ τὸ Πατριαρχεῖον ἐνίκησεν, ὡς ὄφειλεν, εἰς τὸν προκειμένον ἀγῶνα· οἱ δεσμεύοντες αὐτὸ δυσμενεῖς ὅροι ἐστράφησαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες νῦν ἐσφάδαζον ὑπὸ τὸ φοβερὸν ὄπλον τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ὁ πεφιλημένος Μητροπολίτης ἐγκαταλιπὼν αὐταῖς προσέτρεχε εἰς τὸ ἔλεος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. Ὅτι δὲ ὁ Μητροπολίτης Σωφρόνιος μετέβη εἰς Βυζάντιον μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐπιτιμίου, ἐξάγεται, νομίζομεν καὶ ἐκ τούτου, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον, μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἀπομάκρυνσιν τοῦ μῆλου τῆς ἑριδος, τοῦ Σωφρονίου, δὲν θὰ ἔκαμνε χρῆσιν τοῦ βαρυτάτου καὶ ἐσχάτου ὄπλου τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλὰ πότε ἰδίως ἐξεσφενδονίσθη κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν Ἀθηναίων τὸ τοσαύτας συμφορᾶς, τὸ Ἰλιάδα κακῶν συνεπαγαγὸν ἐπιτίμιον; Ἡ πρώτη ἀνάκλησις τῆς καθαιρέσεως καὶ ἡ δευτέρα βελτιωμένη ἐκδοσις αὐτῆς, ἐπηκολούθησαν οὐχὶ μακρὸν χρόνον μετὰ τὴν τὸσφ δυσάρεστον καὶ ἀπαράδεκτον καθαιρέσιν τοῦ προσφιλοῦς Σω-

φρονίου και την έκλογὴν τοῦ Δανιήλ, ἐν ἔτει 1636 ἢ και 1637, διότι δὲν γνωρίζομεν κατὰ ποῖον μῆνα τοῦ 1636 ἐγένετο ἡ καθαίρεσις και ἡ ἐκλογή. Ὁ δὲ ἀφορισμός, ὅστις, ὡς εἶπομεν, δὲν ἀπελύθη μετὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1638, φαίνεται ὅτι ἐπέμφθη κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1638 — ὀμιλοῦμεν κατὰ τὸ ἐκκλησ. ἡμερολόγιον — ἐξαναγκάσας τὸν Σωφρόνιον νὰ μεταβῇ ἐν ὄρᾳ χειμῶνος εἰς Κωνσταντινούπολιν, πρὸς ἐξευμένεισιν τοῦ Πατριάρχου. Κατὰ δὲ τὰ τέλη τοῦ 1638, τὸ ἔαρ ἢ τὸ θέρος αὐτοῦ, ἐπέδραμον τὴν Ἀττικὴν και τὰς Ἀθήνας οἱ Ἄλθανοι και λοιποὶ, ὡς λέγει τὸ α' φύλλον τῶν ἀποσπασμάτων, οὐ ἔνεκα διεσκορπίσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι μετοικήσαντες, οἱ πλεῖστοι, εἰς Σαλαμίνα, ὡς ἐκτὸς τοῦ α' φύλλου και ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Βεναλδῆ ἀναφέρει. Τότε προσέτι ὑπέστησαν οἱ πλάνητες Ἀθηναῖοι και τὰ δεινὰ τοῦ λοιμοῦ και λιμοῦ, τῆς πειρατείας και τοῦ ἐμπρησμοῦ, ἅτινα ἀνηλεῶς ἐμάστισαν, ἀπεδεκάτισαν και εἰς ἀπελπιστικὴν θέσιν περιήγαγον αὐτούς. Δαμασθέντες και καταβληθέντες οἱ τέως ἀγέρωχοι και ἐπηρμένοι Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶν συμφορῶν, ἅς τόσῳ ζωηρῶς και εὐγλώτως ἀπεικονίζει ὁ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης λόγιος ἀνὴρ Βεναλδῆς (1) και εἰς τὸν ὑπὸ τῆς ὕβριστικῆς πρὸς τὸν Πατριάρχην διαγωγῆς των προκληθέντα ἀφορισμὸν ἀποδόντες αὐτάς, συναισθανόμενοι τὸ ἑαυτῶν σφάλμα, μετανοοῦντες και ὀδυρόμενοι ἔπεμψαν ἐκ Σαλαμίνας τὴν θαυμασίως γεγραμμένην δέησιν, ἐν ἣ τὸ ἑαυτῶν ἀμάρτημα ὁμολογοῦντες ἐπεκαλοῦντο τὸ ἔλεος τοῦ Πατριάρχου. Πρὸς ἐπίδοσιν ταύτης θὰ ἐστάλη βεβαίως, ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων προσώπων ἐκλεγείσα, ἐπιτροπὴ, ἧς ἕξοχον μέλος θὰ ἀπετέλει πιθανότατα και ὁ συντάξας τὴν δευτῆριον ἀναφορὰν Βεναλδῆς, ὅπως και προφορικῶς ἀναπτύξῃ ἐνώπιον τοῦ Παναγιωτάτου Δεσπότη και τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τὰ ἐν αὐτῇ συνεπτυγμένως ἐκπεφρασμένα δεινὰ. Ὁ Πατριάρχης ἀποβαλὼν τὴν ὀργήν, καμφθεὶς και ἐξευμενισθεὶς ἀπέλυσε τοὺς οὕτω μετανοοῦν-

(1) Ὁ Διον. Σουρμελῆς ἐν τῇ *Καταστάσει συνοπτικῆ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν* σελ. 64 ἐκδ. Β' συγγέων τὸν Βεναλδῆν τοῦτον, οὕτως ἀγνωσοῦμεν τὸ κύριον ὄνομα, πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Μοροζινειακῶν ὁμώνυμον ὀνομάζει αὐτὸν « διδάσκαλον Ἀργυρὸν Βεναλδῆν ». Ἀλλὰ και περὶ τοῦ Ἀργυροῦ, πόθεν γνωρίζει, ὅτι ἦτο διδάσκαλος, ἀγνωῶ. Καὶ ὁ Ηορτὶ καλῶν αὐτὸν Δημήτριον Ἀργυρὸν Μπεναλδῆν, ἐπλανήθη ὑπὸ τῆς φράσεως τοῦ Σουρμελῆ « τοὺς δύο ἀδελφοὺς Γάσπαρι Πέτρον και Δημήτριον, τὸν Ἀργυρὸν Βεναλδῆν καθηγητὴν ὄντα » ὡς παρατηρεῖ ὁ Καμποῦρ. ἐν Ἱστορ. Τόμ. Α', σελ. 113.

τας τοῦ σκληροῦ ἀφορισμοῦ καὶ ἰκέτευσεν ἴσως τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν ἐπὶ τῶν ἀρκετὰ τιμωρηθέντων διὰ τὴν ἀπειθειαν τέκνων του. Τῆς συγχωρήσεως δοθείσης δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς ἐστίας των οἱ ἀρκετὰ δοκιμασθέντες Ἀθηναῖοι οὐχὶ ἔτος, ἀλλ' οὐδὲ ἐξάμηνον, πολλῶ δ' ἤττον τρία ἔτη, ὡς φέρεται ἐν τῷ α' φύλλῳ, διατρίψαντες ἐν Σαλαμῖνι. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἐκτενέστερον θὰ ὁμιλήσωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις.

Τότε ἦτο καιρός, ὅπως δοθῆ χάρις καὶ εἰς τὸν ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου ἐν μετανοίᾳ δεόμενον τὸ ἔλεος τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας Σωφρόνιον. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος δίδουσα δείγματα τοῦ πνεύματος τῆς ἐπιεικειᾶς καὶ συγκαταβάσεως, ὑφ' ἧς ἐνεφορεῖτο πρὸς τὸν μετανοοῦντα ἀδελφὸν Σωφρόνιον, προσεπάθησε, καθ' ὅσαν ἦτο δυνατόν, νὰ ἀποδώσῃ πάλιν τὸν πρῶν ποιμένα τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸ τόσῳ εὐνοοῦν καὶ μέχρι θυσίας λατρεῦον αὐτὸν ποιμνίον του. Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ὁ Σωφρόνιος ἐπιθυμῶν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, χάριν τοῦ ὁποίου πρότερον τόσον εἶχε παρεκτραπῆ, δὲν ἔπαυσεν ἐνεργῶν παρὰ τῷ Πατριάρχῃ καὶ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ὑπὲρ τοῦ ποθυομένου καὶ ὅτι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίσης μετῆλθον πᾶν συντελεστικὸν μέσον ἐξασκήσαντες πᾶσαν τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπιρροήν των, ὅπως ἐπαναφέρωσιν αὐτόν. Οὕτω δύναται νὰ ἐξηγηθῆ ἡ παλινοδοῦσα ἐκείνη τῆς 5 Αὐγούστου 1639 ἀπόφασις τῆς ἱερᾶς τοῦ Πατριαρχείου Συνόδου, δι' ἧς αὕτη ἀναγνωρίζει τὸν ἤδη ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1638 *οἰκεία βουλή καὶ γνώμη καὶ θελήσει καὶ ἀβιάστως ποιήσαντα οἰκειοθελῆ παραίτησιν πρὸς τὸν κύρ Δαριήλ Μητροπολίτην Σωφρόνιον, ἔχοντα διαφορὰν περὶ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἑδρας αὐτῆς καλῶς καθημένου ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ Δαριήλ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἔχοντα εὐλόγους ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς Μητροπόλεως ἐκείνης, ἐνῶ δυνάμει τῆς οἰκειοθελοῦς ἐκείνης παραιτήσεως οὐδεμίαν τοιαύτην ἠδύνατο νὰ ἔχῃ, καὶ ἀποφαίνεται, ὅτι δύναται νὰ ἀναλάβῃ καὶ πάλιν τὴν διαμφοισθητομένην Μητρόπολιν, ἐὰν ἀναδέχεται τὰ χρέη αὐτῆς καὶ στέργῃ εἰς τὴν ἐκδοθησομένην ἀπόφασιν περὶ τῆς υποθέσεως Ἀταλάντης καὶ Σάλωνος ὑπὸ τῶν διορισθέντων διαιτητῶν.*

Τὴν ἀπόφασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου περιέχει, τούλάχιστον ἐν περιλήψει, ἡ δῆλωσις τοῦ Σωφρονίου. Διὰ τοῦ ἰδιορhythμου τούτου ἐγγράφου, οὕτινος οἱ σολοικισμοὶ ἀμιλλῶνται πρὸς

τοὺς βαρβαρισμούς, ὁ διεκδικῶν τὴν Μητρόπολιν τῶν φιλομούσων Ἀθηναίων προϋτίθετο ἀπλῶς νὰ φανερώσῃ, ὅτι ἔλαβε τὴν κοινοποιηθεῖσαν αὐτῷ ἀπόφασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, καὶ θὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὰ ἐν αὐτῇ. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ γράψῃ: "Ἐλαβον γνῶσιν τῆς ψήφου τῆς ἱερᾶς Συνόδου, δι' ἧς ἀποφαίνεται κτλ. — δι' ἐνὸς ἐπειδὴ ἐπαναλαμβάνει ὅλην τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ εἴπῃ περὶ τοῦ ἀντικειμένου, δι' ὃ ἔγραψε τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο. Οὐδὲ τὴν ἀπλουστάτην ἐκείνην ἔννοιαν κατῶρθωσε νὰ διατυπώσῃ ὁ ἀξιῶν νὰ ἀρχιερατεύῃ τῶν ἀπογόνων τοῦ Θουκυδίδου καὶ Σοφοκλέους. Ἐκτὸς ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι διπλωματικὸν πνεῦμα ὑπηγόρευσε τὸν τύπον τοῦ ἀμόρφου ἐκείνου σχεδιάσματος, Ἡ ἔννοια τοῦ ἀσαφοῦς, συγκεχυμένου καὶ ἀσυναρτήτου Μητροπολ. ἐγγράφου εἶναι ἡ ἐξῆς. "Ἐλαβον γνῶσιν τῆς ψήφου τῆς ἱερᾶς Συνόδου, δι' ἧς ἀποφαίνεται περὶ τῆς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Δανιὴλ ἔριδος διὰ τὴν Μητρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰ χρέη αὐτῆς, νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον αὐτῆς μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὅπως δώσω ὀριστικὴν ἀπόκρισιν, ἢ ὅτι θὰ ἀναλάβω ἅπαντα τὰ χρέη τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Δανιὴλ θὰ μεταβιβάσω αὐτὰ εἰς τὸ ἐμὸν καὶ θὰ παραδεχθῶ τὴν ἀπόφασιν τῶν διαιτητῶν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Λεβαθείας καὶ τοῦ Σάλωνος, ὅτε θὰ μείνω καὶ πάλιν Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ἢ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ πράξω ταῦτα, ὅτε θὰ δώσω πίστιν εὐαγγελικὴν καὶ γραπτὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἱεροῦ κώδικος τοῦ Πατριαρχείου, ὅτι παραιτοῦμαι ὀριστικῶς τῆς Μητροπόλεως ἐκείνης καὶ δὲν θὰ ἐνοχλήσω τὸν Δανιὴλ τοῦ λοιποῦ, καὶ ἐὰν δὲν ἐμφανισθῶ τὴν τεταγμένην ἡμέραν, ὅπως δώσω ὀριστικὴν ἀπάντησιν, νὰ εἶμαι αὐτοκαθαίρετος καὶ ἀναπολόγητος.

Τὴν διαφορὰν περὶ τῶν χρεῶν ὀφείλομεν νὰ ἐννοήσωμεν οὕτω. Ὁ Σωφρόνιος ζητῶν νὰ λάβῃ καὶ πάλιν τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν ἀπῆντα ἰσχυρότατα ἐμπόδια τὰ χρέη αὐτῆς, ὄχι διότι δὲν ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ τοιοῦτο βᾶρος, ἀλλὰ διότι τὰ χρέη ὀνομαστικὰ ὄντα, ἦσαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μητροπολίτου Δανιὴλ καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἦσαν ὑπογεγραμμένοι αἱ ὁμολογίαι καὶ τὰ λοιπὰ χρεωστικὰ ἔγγραφα, ἦτο δὲ ζήτημα, ἂν οἱ δανεισταὶ θὰ ἔστεργον νὰ μεταβιβάσωσιν αὐτὰ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σωφρονίου. Τοῦτο ἐφοβεῖτο καὶ ὁ Σωφρόνιος καὶ ὁ φόβος του ἀπεδείχθη βᾶσιμος. Ἐν τούτοις ὁμως ὤφειλε νὰ προηγηθῆ ἡ μεταβίβασις τοῦ χρέους καὶ ἔπειτα νὰ γείνη ἡ ἐγκατάστασις αὐτοῦ ἐπὶ

τοῦ Μητροπολ. θρόνου Ἀθηνῶν. Ὁ δὲ Δανιήλ, ὅστις κατείχε τὸν περιζήτητον θρόνον καὶ ἐπεθύμει, ὡς φαίνεται, νὰ διατηρήσῃ αὐτὸν μὲ ὅλα τὰ βάρη καὶ τὰς ἐνοχλήσεις βιαζόμενος ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ ἐν Ἀθήναις κόμματος τοῦ Σωφρονίου εἰς παραίτησιν ἀντέτασσε τὰ χρέη τῆς Μητροπόλεως, προφασιζόμενος, ἀλλὰ καὶ δικαιολογούμενος, ὅτι δὲν δύναται νὰ παραχωρήσῃ ὑπὲρ ἄλλου τὴν Μητροπολ. ἔδραν, αὐτὸς δὲ νὰ κρατήσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὰ ὀχληρὰ χρέη. Θρόνος καὶ χρέη Μητροπόλεως ἦσαν ἀναποσπάστως συνδεδεμένα, μάλιστα ὁ γινόμενος τότε Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὧφειλε πρῶτον νὰ ἀναλάβῃ τὰ χρέη καὶ ἔπειτα νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον. Αὕτη λοιπὸν ἢ μετὰ τοῦ Δανιήλ διαφορὰ διὰ τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν καὶ τὰ χρέη αὐτῆς τοῦ Σωφρονίου. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου προετίμα μὲν τὸν Σωφρόνιον τοῦ Δανιήλ, ὡς φαίνεται, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο εἰς τὸν ἕνα μὲν νὰ παραχωρήσῃ τὴν Μητροπολ. ἔδραν, εἰς τὸν ἕτερον δὲ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰ Μητροπολ. χρέη, ἅτινα συνεπήγοντο οὐ μόνον ἐνοχλήσεις καὶ πιέσεις, ἀλλὰ καὶ φυλάκισιν. Περὶ τῶν χρεῶν ὀφείλομεν νὰ ὑπομνήσωμεν, ὅτι ταῦτα ἦσαν ὀνομαστικά, διότι κατὰ τοὺς διέποντας τὰς ἐκκλησιαστικὰς κτήσεις κανόνας καὶ νόμους αὐταὶ οὔτε ὑποθηκεύονται οὔτε πωλοῦνται, εἰμὴ ἐν ἐξαιρετικαῖς καὶ ἐλαχίσταις περιστάσεσιν ὑπ' αὐστηροτάτους περιορισμούς.

Ὁ Σωφρόνιος ὀφείλων οὕτως ἢ ἄλλως νὰ προσέλθῃ ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου μετὰ τὴν ταχθεῖσαν βραχεῖαν προθεσμίαν τῶν τριῶν ἡμερῶν, ἐνεφανίσθη βεβαίως καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ ἐκτελέσῃ τὰ τῆς ἀποφάσεως, μεθ' ὃ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας, ὅπως φροντίσῃ περὶ τῆς μεταβιβάσεως τῶν χρεῶν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Δανιήλ εἰς τὸ ἑαυτοῦ. Ἀλλὰ μετὰ δίμηνον καὶ πλέον χρονικὸν διάστημα μὴ δυνθεῖς, ὡς φαίνεται, νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, ἔδωκε δευτέραν καὶ ὀριστικὴν παραίτησιν, δι' ἧς ἐφανέρωρε πᾶσι ὅτι διὰ τὰ πολλὰ βάρη καὶ χρέη ἐποίησε αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ Κύρ Δανιήλ, ὅστις ἀνεδέχθη πληρῶσαι ἅπαντα μέχρις ὀβολοῦ.

Ἐνταῦθα ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ ἀφορμὴ τῆς Λεβαδείας καὶ τοῦ Σάλωνος, ὡς καλεῖ αὐτὴν ἐν τῷ ἐγγράφῳ του ὁ Σωφρόνιος, δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο ζήτημα δυνάμενον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ νὰ ἐπενέγκῃ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Σωφρονίου ἐκ τῆς Μητροπόλεως, δὲν ἦτο δηλαδὴ ζήτημα σπουδαῖον καὶ βαρὺ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀνέμεινεν ἡ ἱερὰ

Σύνοδος τὴν ἀπόφασιν τῶν διαιτητῶν, ὅπως κανονίη τὴν ἑαυτῆς, οὐδὲ ἐξήρτησε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Σωφρονίου εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς δίκης ἐκείνης, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀποδοχῆς του ἢ μὴ τῶν χρεῶν τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῆς συγκαταθέσεώς του (γὰ στέρω λέγει τὸ ἐγγραφον) εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν αἰρετῶν κριτῶν. Ἐντεῦθεν καὶ ἐὰν ἦτο καταδικαστικὴ ἢ ψῆφος τῶν διαιτητῶν, δὲν θὰ ἐπεβάλλετο αὐτῷ ἄλλη τιμωρία εἰμὴ χρηματικὸν πρόστιμον. Καὶ ὅμως τὸ ζήτημα τῆς Ἀταλάντης καὶ Σάλωνος ἦσαν τὰ αἴτια τῆς ὑπὸ τοῦ Σωφρονίου ἐγκαταλείψεως τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, (τὰ κατ' εἶδος ἐγκλήματα, τὰ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς καθαιρέσεως αὐτοῦ ἀναγεγραμμένα, ὡς λέγει τὸ ἐγγραφον τῆς ἐκλογῆς τοῦ Δανιήλ), διὰ τὰ ἐγκλήματα δὲ ἐκεῖνα καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν καθιέρθη, ἐνῶ ὁ Σωφρόνιος ἐν τῇ πρώτῃ παραίτησιν του λέγει ὅτι διὰ τὸ ἀναχωρῆσαι αὐτὸν ἐκ τῆς Μητροπόλεως του, ὡς μὴ δυνάμενον ὑποφέρειν τὰ ἐπιφορτισθέντα αὐτῷ ἀνυπόφορα χρέη καὶ μείναι τὴν ἐπαρχίαν ἀπροστάτετον ὁ Πατριάρχης Νεόφυτος καὶ ἡ Σύνοδος προεβίβασαν τὸν Δανιήλ εἰς Μητροπολίτην Ἀθηνῶν. Πλὴν ὕστερον παρὰ τὴν καθαιρέσιν ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν κατάχρεων Μητρόπολιν καὶ παρὰ τὴν παραίτησιν ἤριζε πρὸς τὸν Δανιήλ, ὅπως ἐπανέλθῃ. Φαίνεται, ὅτι ὁ Σωφρόνιος πιεζόμενος ὑπὸ τῶν χρεῶν τῆς Μητροπόλεως του εἶχεν ἀργυρολογήσῃ ἐν Λεβαδείᾳ καὶ ὅτι ἡ κατηγορία ἦτο ἐπὶ αὐθαιρέτῳ εἰσπράξει οὐχὶ κανονικῶν ἀρχιερατικῶν δικαιωμάτων, τοῦ λεγομένου φιλοτίμου καὶ τοῦ καπνικοῦ, ἀλλ' ἀκανονιστῶν, καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπὸ τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν ὑπαγομένη ἐπισκοπῇ τοῦ Σάλωνος προεκάλεσεν ἐριδὰ τινα ὁμοίαν τῇ τοῦ προκατόχου του Μητροπολίτου Θεοφάνους, ὅστις κατὰ τὸν Γεδεῶν (1) ἐγένετο ἀφορμὴ μικροφιλοτίμου τινὸς ἐριδος ἐν τῇ εἰς αὐτὸν ὑπαγομένη ἐπισκοπῇ Σκύρου. Ὁφείλομεν δὲ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ ὁ ἐρίζων μετὰ τοῦ Σωφρονίου περὶ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν Δανιήλ, δεκαπέντε ἔτη μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἀντιζήλου του, τῷ 1655, παρητήθη τῆς ἑδρας ἐκείνης, μὴ ὑποφέρωντας τὰ χρέη καὶ τὰ δασύματα τῆς ἐπαρχίας του οὔτε δυνάμενος κυβερνᾶν καὶ διύθυειν αὐτά, ὑπὲρ τοῦ Διαυλίας καὶ Ταλαρτίου κῦρ Ἀρθίμου (2),

(1) Καμπουρ. Μνημ. Τόμ. Β' σελ. 254.

(2) Αὐτόθι σελ. 267.

παρὰ χωρῶν αὐτῷ χρέη καὶ θρόνον. Χρηματικά καὶ οἰκονομολογικά ζητήματα λοιπὸν κατεβίβαζον καὶ ἀνεβίβαζον εἰς τὸν Μητροπολιτ. θρόνον Ἀθηνῶν τοὺς Ἀρχιερεῖς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Μετὰ τὴν τελευταίαν παραίτησιν τοῦ Σωφρονίου ἡ ἱερά Σύνοδος δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀνευ ἕδρας διότι μετὰ ἐξ μῆνας ἐξέλεξεν αὐτὸν Μητροπολίτην Βιδύνης. Τίνα τὰ προτερήματα τοῦ Σωφρονίου, ἅτινα τοσοῦτον εἴλκυσαν τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην τῶν Ἀθηναίων, ὥστε νὰ προσφερθῶσι μετ' ἀκατονομάστου διαγωγῆς πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον, ἀγνοοῦμεν. Βεβαίως δὲν ἠὲδοκίμησεν εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν οἰκονομικῶν τῆς Μητροπόλεως, ἀφοῦ καὶ εἰς τὰς δύο παραιτήσεις του ὁμολογεῖ, ὅτι δὲν δύναται νὰ πληρῶσῃ τὰ χρέη αὐτῆς. Ἡ δὲ διὰ διάφορα ἐγκλήματα καθαίρεσίς του καὶ ἡ ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ ποιμνίου του ἄρνησις τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ καὶ ὑπακοῆς εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ὑπερτάτης ἀρχῆς τῆς Ἐκκλησίας, δὲν συνιστῶσιν αὐτὸν ὡς ἐνάρετον. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν, δυστυχῶς ἡ δὴλώσις, ἣτις φαίνεται ὅτι εἶνε ἔργον τῆς χειρὸς του, ἀντιθέτως πρὸς τὰς παραιτήσεις, αἰτινες μὴ συμφωνοῦσαι αὐτῇ κατὰ τὸ ὕφος κλπ μαρτυροῦσι ξένην χεῖρα, ἐμφαίνει ἄνδρα ἀμάθη. Πλὴν μὴ παραλίπωμεν, ὅτι καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Δανιὴλ ἠμιλλᾶτο κατὰ τὴν ἀμάθειαν. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτοῦ (1) καὶ μάλιστα τὸ ἐπιστεγάσμα αὐτῆς ἔρροσου (2) πρόκεινται τρανὸν δεῖγμα περὶ τούτου.

Γ'

Ἐξετάσαντες τὸ Μητροπολ. ζήτημα καὶ ὀμιλήσαντες ἐν παρόδῳ περὶ τῆς συναφοῦς αὐτῷ μετοικήσεως τῶν Ἀθηναίων εἰς Σαλαμίνα, ἴδωμεν νῦν ἀκριβέστερον τὰ κατ' αὐτὴν ἀναλύοντες τὴν ἱκετήριον ἐπιστολὴν τοῦ Βεναλδῆ καὶ τὸ α' φύλλον τοῦ Μοναχοῦ Χρονογράφου. Ἀλλὰ πρὶν ἢ προβῶμεν ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν δύο λέξεις περὶ τῶν φύλλων ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ὀμιλήσωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις ἐκτενέστερον περὶ αὐτῶν. Ταῦτα ἀποτελοῦσι μέρος σχεδίου Χρονογραφίας καταστρωθέντος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἐφημερίδων τῆς Μονῆς ἤτοι τῶν ἀναγραφομένων ἐκάστοτε ἀξιολογωτέρων συμβεβηκότων ὑπὸ Μοναχοῦ

(1) Καμποῦρ. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 178.

(2) Καμπ. Ἰστ. Τόμ. Β' σελ. 157.

πρὸς τοῦτο ἐπίτηδες τεταγμένοι, ὡς θὰ ἴδωμεν ἔπειτα, κατηρτίσθη δὲ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος ὑπὸ Μοναχοῦ τῆς πέριξ τῶν Ἀθηνῶν μονῆς τῆς Καισαριανῆς. Τοῦ λοιποῦ δὲ μέρος αὐτῆς ἀπωλεσθέντος περιεσώθησαν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Πιττάκη τέσσαρα μόνον φύλλα, ἅτινα ἐδημοσιεύθησαν ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι τοῦ 1853, τεύχει 34^ω, ἀνεδημοσιεύθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ Δ. Καμπούρογλου ἐν τῷ Α' τόμῳ τῶν Μνημείων τῆς Ἱστορ. Ἀθην. (σελ. 42-46) τὰ τρία, διότι ταῦτα μόνον ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐπὶ Τουρκοκρατίας Ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν. Τοῦ πρώτου φύλλου ἐλλείπουσιν οἱ πρώτοι στίχοι ἐν τε τῇ 17 καὶ 27 σελίδι. Ἴδου ἡ πρώτη σελὶς αὐτοῦ, ἧς τὸ περιεχόμενον πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν ὁ ἀναγνώστης, ὅπως παρακολουθῆ εὐχερῶς τὴν ἀμέσως ἀκολουθοῦσαν ἀνάλυσιν.

«*Ἀναχωρησάντων δὲ τῶν Ἀλβανῶν καὶ τῶν ἄλλων καταδυναστώων πάλιν εἰς τὸ τῆς φιλιτίας ἡμῶν ἔδαφος ἐπαρήλθαμεν καταφιλοῦντες αὐτὸ περιποθήτως, ἀρακουσισμὸν γὰρ τῶν κόπων ἡμῶν ἐρετύχαμεν· ἐν δὲ τῷ ἔτει τούτῳ εἰσβαλλόντων πάλιν τῶν Φούσιτιδων ἠραγκάσθημεν τὴν ἐστίαν ἡμῶν καταλείψαι, κατελείφθησαν οὖν αἱ Ἀθῆναι ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι καὶ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν συκηλάτῳ (sic) παντέρημος ἐπὶ τρία ἔτη, καὶ κατεστάθησαν οἱ ναοὶ ἡμῶν, καὶ αἱ ἐστίαὶ ἡμῶν φωλαὶ θηρίων καὶ ἀγρίων ζώων· ὁ δὲ οὐρανὸς ἐγένετο χαλκοῦς, καὶ σιτοδεία μεγάλη κατέσχευ ἡμᾶς, ὥστε ἅπαντες ἐκράξαμεν ἡμάρτωμεν, ἠγομίσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου», καὶ ὁ παλαιὸς ἡμῶν ὄρμος (ἡ Σαλαμίς) ἐγένετο ἡμῖν καὶ αὖθις καταφύγιον· πλείστοι δὲ γέ μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων ἐν τῇ πόλει καταληφθέντες παράναλωμα ἐχθρικοῦ πυρὸς ἐγένοντο. Οἱ δὲ ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ Πατέρες εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ Ὑμηττοῦ κατέφυγον, καὶ εἰς τὸ τῆς Πεντέλης ὄρος, ἀποφυγόντες ἐχθρικὴν μάχαιραν. Τότε καὶ τὸ τεῖχος τῆς Μονῆς τὸ ἔξω οἰκοδομήσαμεν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἐπεσκευάσαμεν· οἱ δὲ πολῖται ἀνόρθωσαν τὸ νότιον τεῖχος τοῦ Φρουρίου, ὃ οἱ σεισμοὶ κατέστρεψαν πρὸ δύο χρόνων, καὶ οἱ τὰ χωρία κατοικοῦντες βραδύνειν ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις τὴν ταραχὴν νομίσαντες ἐν ἐπικήρῳ οἰκῆματι σχεδιάσαντες, εἰς τὴν φυλὴν τὴν παραχειμασίαν ἐποίησαντο, καὶ Ἰαγούπηθ εἰς τὴν τοῦ Πέλοπος εἰσῆλθε, καὶ τὴν Μεγαρικὴν κατέστρεψεν· οἱ δὲ τοῦ Ἀγίου Μελετίου ἀδελφοὶ ἡμῶν εἰς τὴν ἡμετέραν Μονὴν εἰσκομίσθησαν, φέροντες τὴν*

ψυχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῶν, ἀλλὰ «σῶσον ἡμᾶς, Κύριε, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐλέησον ἡμᾶς» (1).

Ἐρευνῶντες τὴν πλήρη συμφορῶν ἐποχὴν ἐκείνην ἀληθῆ ἀνακούφισιν αἰσθανόμεθα μανθάνοντες ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Βεναλδῆ, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τῶν ἐπιδρομῶν καὶ τῶν ἄλλων συμφορῶν, τῶν ἐνσκηψασῶν κατὰ τὸ 1638, ὡς θὰ ἴδωμεν ἀμέσως, ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀπῆλκον σχετικῆς ἡσυχίας καὶ εὐημερίας καὶ ἐπλούτου, *κομπάζοντες πολυετῆ οἰκωρ τε καὶ κτημάτων ραστώρην* ὁ δὲ πλοῦτος αὐτῶν *ἔθλιβε τὰς πρόρας τῶν ἀπίστων πειρατῶν* τῶν στερησάντων αὐτοὺς τούτου ἐν Σαλαμῖνι, ἔνθα εἶχον καταφύγη φεύγοντες τοὺς ἀπὸ ξηρᾶς ἐπιτεθέντας Τουρκαλβανούς (2). Τοῦτο ὀφείλεται μεταξὺ ἄλλων καὶ εἰς τὰ προνόμια, ἅτινα προσέφυλασσαν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἐκ τῶν διαφόρων καταχρήσεων καὶ ἐπηρειῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Περὶ τῶν προνομίων τούτων μετὰ γλαφυρότητος καὶ χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον ἔγραψεν ἐν τῇ ὑποτιθεμένῃ περιγησίῃ ὁ Guillet. Τὴν ἐπαγωγὸν περιγραφὴν βλέπει τις ἐν τῇ περὶ Ἀθηνῶν συγγραφῇ τοῦ Guillet, ἧς μετάφρασιν κατεχώρισεν ὁ Δ. Καμπούρογλους ἐν Μνημ. Τόμῳ Β'. Ἀλλὰ μετὰ τὴν εὐδίαν ἢ θύελλα καὶ μετὰ τὴν γαλήνην ἢ τρικυμίαν. Ἡ ἀσυνήθης διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰρηνικὴ κατάστασις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραταθῇ ἐπὶ μακρότατον χρόνον· μετὰ τοὺς χρόνους τῆς εὐτυχίας ἐπῆλθον αἱ χρόνοι τῆς δυστυχίας, μετὰ τὸν εἰρηνικὸν βίον ἢ ἀναστάσις τῶν ληστῶν καὶ πειρατῶν, οἵτινες ἠνάγκασαν τοὺς κατοίκους τῆς Παλλάδος νὰ ζητήσωσιν ἄσυλον καὶ σωτηρίαν εἰς τὰ κρησφύγετα τῶν ὀρέων καὶ τὰς νήσους.

Ἡ ἀφελής, ἀλλὰ καὶ ζωηρὰ περιγραφὴ τοῦ Μοναχοῦ τῶν ἀλλεπαλήλων εἰσβολῶν τῶν ἐπιδρομῶν καὶ τῶν ἐπακολουθησάντων φόβου καὶ φρίκης, φυγῆς καὶ διασπορᾶς παρέχουσι φυσικὴν εἰκόνα τοῦ δράματος, οὐ θέατρον ὑπῆρξαν αἱ Ἀθῆναι. Δυσκόλως δύνανται νὰ ἀπεικονισθῶσιν αἱ σκηναί, ἃς παρέστησεν ἡ συνταραχθεῖσα πόλις ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν ἐπερχομένων βαρβάρων ἐπιδρομῶν· ἡ σύγχυσις καὶ ἡ ταραχὴ, αἱ οἰμωγαὶ καὶ οἱ θρῆνοι γυναικῶν καὶ παιδῶν, ἡ ἀτακτος φυγὴ πάντων διασκορπισθέντων τῆδε κακείσε, τινῶν δραμόν-

(1) Καμπούρ. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 42.

(2) Ἐπιστολὴ Βεναλδῆ, ἐν Καμπούρ. Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 34 καὶ 35.

των πρὸς τὴν θάλασσαν, ὅπως περαιωθῶσιν εἰς Σαλαμίνα, τῶν Μοναχῶν φυγόντων εἰς τοὺς μυχούς τῶν ὄρέων, τὰ κρησφύγετα τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τῆς Πεντέλης, τῶν χωρικῶν σπευδόντων ὅπως καταλάβωσι θέσιν ὄχυράν καὶ ἀπρόσιτον — ταῦτα ἀποτελοῦσι θέμα, ὅπερ ἐπιτυχῶς διεξαγόμενον ὑπὸ ἐπιτηδείου ζωγράφου ἠδύνατο νὰ ἀναπαραστήσῃ κατὰ προσέγγισιν τὰς σκηνὰς ἐκείνας. Καὶ ἄκων ἀναμιμνήσκειται τις τῶν ὀλίγων πλὴν ἐκφραστικῶν γραμμῶν, ἃς ἀφιέρωσεν ὁ Πλούταρχος περιγράφων ἐν τῷ βίῳ τοῦ Θεμιστοκλέους τὸ δραματικὸν ἐπεισόδιον τῶν ἕνεκα τῶν ἐπερχομένων Περσῶν καταλειπόντων τοὺς ναοὺς, τὰς ἐστίας καὶ τοὺς τάφους τῶν πατέρων εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐχθροῦ Ἀθηναίων, τῶν μὲν γυναικῶν, παίδων καὶ γερόντων ἀπερχομένων εἰς τὴν θείαν Σαλαμίνα, ὡς καὶ νῦν, πρὸς σωτηρίαν, τῶν δὲ δυναμένων φέρειν ὄπλα ἐμβαινόντων εἰς τὰ πλοῖα, ὅπως ὑπερασπισθῶσι τὴν πατρίδα καὶ ἐκδικηθῶσι τὴν ὕβριν, τοὺς συγκινητικούς ἀποχαιρετισμοὺς τῶν μὲν ἀπὸ τῶν δέ, καὶ τὰ μελαγχολικὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἐνέπνεον εἰς τὸν θεατὴν τὰ δι' ἀνθρώπων φωνῶν ἐξαγγέλλοντα τὴν λύπην τῶν ἐπὶ τῇ ἐγκαταλείψει κατοικίδια ζῶα.

Ἐκ τῆς Σαλαμίνας ἐθρηνώδει ὁ Ἀθηναϊκὸς λαός. *Ἐκβεβλήμεθα τῆς φίλης πατρίδος καὶ οἱ πολυετῆ κομπάζοντες ραστώνην, ἐν βραχεῖ μετανάσαι καὶ πάροικοι καὶ κρείττους εὐπραγίας κατέστημεν. Καὶ δὴ τῶν γλυκείων ὀρόφων πόρρω τε τῆς Ἀττικῆς ἀγγλαίας ἐξαρτικρὸν ἐφεζόμενοι καὶ τὰς θρηνώδεις ὀλολυγὰς Ἱερεμίου τοῦ θεοῦ ἐραρισάμενοι, ἐρημωθείσαν θρηνοῦμεν πατρῶν γῆν, κατασκαφήσας τὰς τοῦ γένους ἐστίας. Ναῶν ὀρόφους καὶ πύργων ἀντιπάλου πυρὸς ἀνάλωμα γεγονότας καὶ πολεμίας χειρὸς οἰκτρὸν πάρεργον, Σαλαμίνα τὴν πρῆγ' εὐράμενοι τῶν ἡμετέρων συμφορῶν καταγώγιον ἅμα καὶ μαρτυρίαν (1), ἅτινα ἐπαναλαμβάνει ἐκ τοῦ κελλίου τοῦ ὁ Μοναχός. Ἐκεῖ ἐδεκατίσθησαν ὑπὸ λοιμοῦ καὶ λιμοῦ, οὗς τόσῳ συγκινητικῶς περιγράφει ὁ Βεναλδῆς (2) καὶ τόσῳ μελαγχολικῶς ὑπηγεῖ ὁ Μοναχός.*

Δὲν γνωρίζομεν, ἂν ὁ λοιμὸς εἶχεν ἐνσκήψῃ πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Τουρκαλβανῶν ἢ μετὰ τὴν εἰσβολὴν καὶ τὴν διασποράν. Δυνάμεθα ὁμῶς νὰ εἰκάζωμεν, ὅτι ὑπὸ τοὺς χειρίστους ὄρους, ὑφ' οὗς διητῶντο ἐν Σαλαμίनि ἐν ὥρᾳ θέρους, ἐν κλίματι θερμῷ πυκνότατα συσσεσω-

(1) Ἐπιστολὴ Βεναλδῆ ἐν Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 34.

(2) Ἴδε Μνημ. σελ. 35.

ρευμένοι, ἐν ὑπαίθρῳ οἱ πλείονες, ἢ βροτολοιγὸς πανώλης ἐπροξένησε μέγαν ὄλεθρον. Τὸ κακὸν ἐπηύξησε καὶ ὁ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο συμπεσὼν λιμός, ὃν βαρύτερα ἠσθάνθη βεβαίως ἐν Σαλαμῖνι ἢ ἐκ τῆς ἐργασίας κερδίζουσα τὸν ἄρτον τάξις τοῦ λαοῦ, ἥτις ἔμμενεν ἐκεῖ ἄεργος.

Κατὰ τὸν Μοναχὸν συνέβησαν δύο ἀλλεπάλληλοι ἐπιδρομαὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος. Καὶ κατὰ τὴν πρώτην ὡς καὶ κατὰ τὴν δευτέραν οἱ Ἀθηναῖοι ἐγκατέλιπον τὴν πόλιν των. Ἀλλὰ ποῦ μετέβησαν κατὰ τὴν πρώτην; Περὶ τούτου δὲν μᾶς πληροφορεῖ τὸ α' φύλλον, οὕτινος οἱ πρῶτοι στίχοι ἐξαλειφθέντες ἐλλείπουσιν, ὡς ἤδη εἶπομεν. Εἰκάζομεν ὅμως ἐκ τοῦ «ἀνακουφισμὸν γὰρ τῶν κόπων ἡμῶν ἐνετύχημεν» ὅτι κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη κατὰ τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα τῆς εἰς Ἀθήνας εἰσβολῆς καὶ λεηλασίας τῶν Τουρκαλβανῶν, ἐπιτρέψαντες οὕτω εἰς αὐτούς νὰ ἐκτελέσωσι τὸν σκοπὸν, ὃν ἐπεδίωκον εἰσβάλλοντες εἰς Ἀθήνας, ἥτοι τὴν λεηλασίαν τῆς πλουσίας πόλεως καὶ ἀποφεύγοντες τὰς σφαγὰς καὶ αἰχμαλωσίας, δι' ὧν οἱ βάρβαροι ἐπιδρομεῖς συνώδευον τὸ ἔργον των. Εἰς τὰ ὄρη κατέφυγον κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ ἔτους ἐκεῖνου ἐπιδρομὴν καὶ οἱ Μοναχοὶ τῆς Καισαριανῆς. Σημειοῦντες ἐνταῦθα περὶ τοῦ *φούστιδες* ὅτι φούστα (*fusta*) σημαίνει κυρίως εἶδος πλοίου καὶ ἰδίως πειρατικόν, φούσται δὲ καὶ φούστιδες πληθυντικῶς τοὺς πειρατὰς καὶ κατ' ἐπέκτασιν τοὺς ληστὰς; τοὺς ἐπιδρομεῖς, καὶ παραπέμποντες τὸν βουλόμενον νὰ ἴδῃ πλείοτερα περὶ αὐτῶν εἰς τὴν τοῦ Καμπούρογλου Ἱστορίαν Ἀθηνῶν (Τόμ. Α', σελ. 45-50), ἐνθα κατεχώρισε παραδόσεις καὶ δημοτικὰ ἄσματα ἀναφερόμενα εἰς αὐτούς, παρατηροῦμεν περὶ τῆς εἰς Σαλαμίνα μετοικήσεως, ὅτι ἐκτὸς τῶν περιωνύμων ἐπὶ τοῦ 2ου καὶ 3ου Περσικοῦ πολέμου καὶ τῆς παρούσης ἔχομεν τετάρτην τὴν ἐπὶ τῶν Μοροζινιακῶν καὶ πέμπτην κατὰ τὸ 1778. Τὸ χρονικὸν τοῦ Ψευδανθίμου διηγεῖται: «Εἰς τοὺς 1778 βοϊβόδας ἦτο ὁ αὐτὸς Χατζῆ Ἀλῆς. Εἰς τὰς 10 Ἀπριλίου εἶδησις ἦλθεν ἀπὸ Λεβαδείας, ὅτι ὁ Μαζούτ μπελούμπασης μὲ ἐξ χιλιάδας Ἀλβανίτας καταβαίνουσιν εἰς Πελοπόννησον καὶ εἶναι λίαν πιθανὸν μήπως καὶ τραποῦν πρότερον εἰς τὴν Ἀθήναν. Τότε ὁ Χατζῆ Ἀλῆς ὅλους τοὺς *Ρωμαίους πανοικεῖ μᾶς ἐπέρασαν εἰς τὴν Σαλαμίνα* ἐλθὼν ἀτόπιν καὶ αὐτὸς ὁ ἰδιός. *Οἱ Τούρκοι ὅλοι ἐκλείσθησαν εἰς τὸ κάστρον.* Οἱ περὶ Μαζούτην φθάσαντες

εις Θήβας, ἔστειλαν εἰς Ἀθήνας ζητοῦντες, κατὰ τὴν συνήθειάν τους, τὸν μουρασελέ. Μετὰ δεκατρεῖς ἡμέρας ἐπαραστρέψαμεν, εὐθέως δὲ καὶ μετὰ σπουδῆς μεγάλης ἄρχισε τὴν οἰκοδομὴν τοῦ τειρίου τὸ ὄρομαζόμενον μπουρτζη, τὸ ὁποῖον ἐντὸς ἐβδομήκοντα ἡμερῶν ἐτελειώθη, ἐδούλευεν γὰρ ὅλα τὰ ρουφέτια, καὶ πολλάκις ὁ ἴδιος ἔδιδε πέτρας εἰς τοὺς κτίστας α (1). Ἄλλην δὲ ἐπιδρομὴν μετὰ τὰς προκειμένας, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος συμβᾶσαν καὶ δεινὴν καταστροφὴν προξενήσασαν, ἔχομεν τὴν ἐν εἶδει ἐλεγείου ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ Θεσείου χαραχθεῖσαν. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη λίαν ἐπιτυχῶς ἀναγνωσθεῖσα πὸ τοῦ ἐμπείρου περὶ τὰ τοιαῦτα καθηγητοῦ Ζησίου ἀναγγέλλει·

1713 ἐπιασαν παει χαλασαν
κλαυσ' τὴν Ἀθήνα (2).

Περὶ δὲ τοῦ λοιμοῦ καὶ λιμοῦ ὑπομιμνήσκομεν ὅτι κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα πάλιν ἐνέσκηψεν ἡ πανώλης ἐπὶ τῶν Μοροζινεϊακῶν ἐν ἔτει 1688, ὡς εἶδομεν ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τοῦ Περραιβοῦ. Κατὰ δὲ τὸν ΙΗ' αἰῶνα τὸ χρονικὸν τοῦ Ψευδανθίμου σημειοῖ· «Τῷ ἔτει τούτῳ (1759) ἦλθεν ἐξ αἰτίας τῶν ἐναντίων ἀνέμων ἀπὸ τὴν Κρήτην ὁ Ἀλμπάν πασᾶς, ἔχων καὶ τὸ ἀγώγιμον τῆς πανώλης, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνεχώρησεν. Ἡ νόσος δὲν ἐδιεδόθη, μόλις εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας οἰκίας» (3). Πλὴν ἡ τῷ 1789 ἐνσκήψασα ἐμάστισε δεινῶς. Τὸ χρονικὸν τοῦ Ψευδανθίμου ἀναφέρει ὅτι «Τῷ ἔτει τούτῳ ἐσυνέβη καὶ ἡ λοιμικὴ νόσος, εἴτ' οὖν πανώλη. Παρομοίαν δὲν ἐνθυμοῦνται εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλ' οὔτε ἐξ ἀκοῆς ἔχουσιν οἱ πάνυ γεγηρακότες. Τὸ πρῶτον προσέβαλεν ἡ νόσος εἰς Λεβαδειάν εἰς τὰς 15 τοῦ Αὐγούστου τῶν 1788· εἶτα εἰς τὰς 30 τοῦ Ἰανουαρίου μετεδόθη εἰς τὴν Ἀθήναν καὶ ἔπεσε πρῶτον εἰς τὸ ὀσπήτιον τοῦ Κωνσταντῆ Ἀδαμάκη, τοῦ ὁποῖου ἡ οἰκία συνίστατο ἀπὸ ἐννέα ἀνθρώπων μετ' αὐτοῦ καὶ ὅλοι ἐτελεύτησαν. Ἔως εἰς τὰς 9 τοῦ Μαρτίου τῶν 1789, ἄλλος κτύπος ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ δὲν ἐγένεεν· ἔκτοτε δὲ τὸ κακὸν διεδόθη καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐσκορπίσθησαν ἐνθεν κακεῖθεν, οἱ μὲν εἰς τὰ μοραστήρια, οἱ δὲ εἰς τὰ περιβόλια. Διήρκεσεν ἡ νόσος ἕως 15 Αὐ-

(1) Καμπούρ. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 108.

(2) Καμπούρ. Ἱστορ. Τόμ. Α', σελ. 50.

(3) Ἐκεῖ, σελ. 99.

γούστου, ἀκολουθοῦσα με ὄρμην τελευτῶντος τοῦ Ἰουνίου, διότι ἀπέθνησκον τῆς ἡμέρας ἀνά εἴκοσι, τριάκοντα καὶ τεσσαράκοντα. Εἰς ὅλον τὸ διάστημα ἀπέθανον ἕως χίλιοι διακόσιοι τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐκ τῶν Τούρκων περὶ πεντακοσίους. Ἐμάστιζεν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν τὴν Ἀθήναν καὶ ἡ σιτοδεία, ἡ ὁποία κατήντησε καὶ εἰς πείναν, καθ' ὅτι ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τῶν 1788 ἐστάθη δυστυχῆς, μάλιστα ἀπὸ σιτάρει». Καὶ κατὰ τὸ 1792 ἐνέσκηψε πάλιν ἡ παῶλης εἰς Ἀθήνας — τὴν φορὰν δὲ ταύτην γυνὴ τις καλουμένη Μουδοῦλαινα κατεκόμισεν ἀπὸ τὰς Θήβας αὐτὸ τὸ ἀγώγιμον — ἐξ ἧς ἀπέθανον ἕως ὀκτακόσιοι τῶν Χριστιανῶν καὶ τριακόσιοι τῶν Τούρκων (1).

Πλὴν καὶ ἐν Σαλαμῖνι δὲν ἦσαν προφυλαγμένοι ἀπὸ τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν. «Καὶ θάλαττα γὰρ ἐπάγει ληστρικὰς βαρβάρων τριήρεις, λέγει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Βεναλδῆ, δεινὴν αἰχμαλωσίαν καὶ καινῶν σπέρματα δακρῶν ἐποαζούσας. Καὶ ἦν αἰγιαλὸς Σαλαμῖνος θορύβῳ τότε θρηνώδει κατάδουπος». Τοῦτο δὲ ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ διασκορπισθῶσι καὶ ἐκείθεν εἰς Αἴγινα καὶ τὴν ἄκραν τῆς Πελοποννήσου (2). Αἱ ἐπιδρομαὶ ἐγένοντο ἀπὸ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ὑπὸ Ὀθωμανῶν καὶ Τουρκαλβανῶν. Δὲν εἶνε δὲ ὑπερβολικὰ τὰ ἐν τῷ α' φύλλῳ ἀναγραφόμενα, ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος συνέβησαν δύο ἀλλεπάλληλοι ἐπιδρομαί. Συχναὶ ἐπιδρομαὶ ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίῳ τῆς Πελοποννήσου, Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ Εὐβοίας ἐγένοντο καὶ ἄλλοτε, ὑπὸ Τούρκων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἰδίως. Τῷ 1328 ἐληλάτησαν τὰ παράλια καὶ τὰς νήσους τοῦ Βυζαντιακοῦ κράτους καὶ τῶν Ἑνετικῶν καὶ Καταλανικῶν κτήσεων. Τῷ 1329 καὶ τὰς ἀρχὰς 1330 τετράκις ἐπέδραμον τὴν Ἀττικὴν καὶ Εὐβοίαν σφάζοντες καὶ αἰχμαλωτίζοντες. Τῷ 1331 ἀπήγαγον 25 χιλιάδας αἰχμαλώτους Ἕλληνας καὶ Λατίνους εἰς Μικρὰν Ἀσίαν καὶ Αἴγυπτον. Τῷ 1332 πειρατικὰ πλοῖα περὶ τὰ 380, ἐφ' ὧν ἐπέβαινον τεσσαράκοντα χιλιάδες Τουρκομάνοι ἐκ τῆς Μ. Ἀσίας ἐληλάτησαν τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πε-

(1) Καμπούρ. Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 119-120, 123. Πρὸς καὶ Τόμ. Γ' σελ. 240.— Περὶ λοιμῶν ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν, ἐνοσηψάντων κατὰ τὸν ΙΕ' καὶ ΙΓ' αἰῶνα εἰς Ἀθήνας, ἴδε Καμπούρ. Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 90, Ἱστορ. Τόμ. Α' σελ. 141-142 καὶ 149 καὶ Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 89 καὶ 191. Ἐπίσης καὶ τῷ 1828 ἐν Αἰγίνῃ, ἐνθα ἔμενον Ἀθην. οἰκογένειαι, συνέβη λοιμὸς. Μνημ. Τόμ. Γ', σελ. 140.

(2) Ἴδε Βεναλδῆν ἐν Μνημ. Καμπ. Τόμ. Α' σελ. 35.

λάγους και τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος και τῆς Πελοποννήσου. Εἰς μίαν τῶν ἐπιδρομῶν τούτων μάλλον νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν αἱ ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Λεγουρικοῦ και τῶν Σεπολίων τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἐφόνευσαν, ἐπυρπόλησαν και ἀπήγαγον αἰχμαλώτους οἱ πειραταὶ Πέρσαι, ὡς ἀναφέρει ὁ διηγούμενος ταῦτα ἀνώνυμος θρῆνος περὶ τῆς ἀναλώσεως και τῆς αἰχμαλωσίας ἢ γέγονε ὑπὸ Περωῶν εἰς Ἀττικὴν Ἀθήνα (1). Πέρσαι και Περσικὸν γένος ἐν τῷ ποιητικῷ τούτῳ θρῆνῳ καλοῦνται οἱ Τοῦρκοι τῆς Μ. Ἀσίας, οὕτω και ὑπ' ἄλλων Βυζαντινῶν συγγραφέων καλούμενοι, και Περσία ἢ Μικρὰ Ἀσία. Περὶ δὲ τοῦ Λεγουρικοῦ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ τίνα σχέσιν ἔχει πρὸς τοὺς Γενοίτας, οἵτινες ἐκαλοῦντο Λεγουρικοὶ ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν (2).

Οἱ ἐπιδρομεῖς λεηλατήσαντες και πυρπολήσαντες τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν Βεναλδῆν και τὸν Μοναχὸν ἀπῆλθον κατὰ τὸν τελευταῖον εἰς Μεγαρίδα και Πελοπόννησον, ὅπως συνεχίσωσι τὸ ἐνδοξον και φιλότιμον ἔργον των, ὡς θὰ ἴδωμεν, οὐδὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ διατρίψωσι πολὺν χρόνον ἐν Ἀθήναις και Ἀττικῇ. Οἱ μοναχοὶ καταλιπόντες τὰς κρύπτας των ἐπανῆλθον εἰς τὰς μονὰς των δοξολογοῦντες τὸν Ὑψιστον ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ των, ἀλλ' οἱ χωρικοὶ φοβούμενοι ὅτι θὰ παρετείνετο ἢ θὰ ἐπανελαμβάνετο και ἐκ τρίτου ἢ ἐπιδρομῇ διεχείμασαν ἐν Φυλῇ πῆξαντες ἐκεῖ καλύβας· πλὴν ὁ φόβος των ἦτο μάταιος. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μετὰ τὰ ραγδαίως ἐπισκῆψαντα ἐν Ἀθήναις και Σαλαμῖνι δεῖνὰ ἐξιλεώσαντες τὸν Πατριάρχην ἐπανῆλθον εἰς Ἀθήνας μόνον μῆνας τινὰς διαμείναντες ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ. Τὸ τοῦ Μοναχοῦ «κατελείφθησαν οὖν αἱ Ἀθηναὶ ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι και ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν συκηλάτῳ (sic) παντέρημος ἐπὶ τρία ἔτη» δὲν ἀληθεύει. Ὅτι δὲν ἔμειναν τρία ἔτη ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Βεναλδῆ τῆς μετ' εὐνοήτου ἐξογκώσεως τῶν δεινοπαθημάτων τῶν Ἀθηναίων γεγραμμένης, ἐν ἣ ὄχι μόνον δὲν ἀναφέρεται τοιοῦτό τι, ἐνῶ θὰ κατεῖχεν ἐξαίρετον θέσιν ἐν τῇ θρηνηδίᾳ ἐκείνῃ, ἂν ἦτο ἀληθές, ἀλλ' οὐδὲ νύξιν περὶ αὐτοῦ δίδεται.

Τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν και ἐκ τῶν ἀναφερομένων περὶ τοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως· αἱ δὲ πολῖται ἀνόρθωσαν τὸ νότιον

(1) Καμποῦρ. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 49-51.

(2) Ἴδὲ λ. χ. Φραντζῆν σελ. 116 και ἀλλαχοῦ, ἐκδ. Βόννης.

τείχος τοῦ Φρουρίου, ὃ οἱ σεισμοὶ κατέστρεψαν πρὸ δύο χρόνων». Διὰ τοῦ πρὸ δύο χρόνων ἔννοεῖ δύο ἔτη πρὸ τῆς ἐκ Σαλαμῖνος εἰς Ἀθήνας ἐπανόδου των. Ἐὰν παραδεχθῶμεν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι διέτριψαν τρία ἔτη ἐν Σαλαμῖνι, τότε τὸ τεῖχος ἐκρημνίσθη ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἐπιδρομὴν καὶ μετοίκησιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς ἦτο σῶον. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν διότι εἴαν τὸ φρούριον ἐπὶ τῆς ἐπιδρομῆς δὲν ἦτο βεβλαμμένον, ἠδύνατο νὰ καταφύγωσιν εἰς αὐτὸ ἀποφεύγοντες τὴν ὀλίγον διαρκέσασαν ἐπιθεσιν οἱ μὴ ἀριθμούμενοι οὔτε εἰς εἴκοσι χιλιάδας κάτοικοι(1). Τοῦτο δὲ ἔπραξαν καὶ ἐπὶ τοῦ Μητροπολίτου Μιχαὴλ Ἀχομινάτου τῷ 1203 ἢ 1204, ὅτε ὁ μὲν πληθυσμὸς τῶν Ἀθηνῶν ἦτο μεγαλύτερος ἢ ἐπὶ Σωφρονίου καὶ Δανιήλ, ὁ δὲ ἐχθρὸς ἦτο ὁ Λέων Σγουρός, ὅστις ἄγων στρατὸν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον εἶχε κυριεύσει τὸ Ναύπλιον καὶ τὴν Κόρινθον καὶ ὅστις ἐπολιόρησε πλὴν ματαίως καὶ τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν(2), ἐνῶ οἱ φούστιδες οὔτε δυνάμεις καὶ καιρὸν εἶχον οὔτε σύμφορον εὗρισκον νὰ χρονοτριβῶσι πολιορκοῦντες φρούρια, ἀλλ' ἐπέτρεχον τὰς χώρας ἐπιτιθέμενοι, ὅπου ἄνευ ἰσχυρᾶς ἀντιστάσεως καὶ ἄνευ ἀγῶνων ἠδύνατο νὰ διαρπάσωσι καὶ λεηλατήσωσι. Καὶ εἰς ἄλλας δὲ ὁμοίας περιστάσεις οἱ Ἀθηναῖοι ἐκλείσθησαν ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως. Ὁ σεισμὸς λοιπὸν κατέρριψε τὸ τεῖχος δύο ἔτη πρὸ τῆς μεταβάσεως τῶν Ἀθηναίων εἰς Σαλαμίνα. Ἄρα τὸ αὐτὸ ἔτος συμπίπτει ἢ τε ἀναχώρησις καὶ ἢ ἐπάνοδος τῶν Ἀθηναίων. Ὑποθέτομεν, ὅτι τὸ κείμενον εἶχε τρεῖς μῆνας καὶ ὅτι τοῦτο μετέβαλεν εἰς τρία ἔτη ὁ Πιττάκης μετὰ τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Φαλμεράυερ παραποίησιν τοῦ ἐν τῷ β' φύλλῳ «διὰ τρεῖς σχεδὸν χρόνους» εἰς «τετρακοσίους σχεδὸν χρόνους», ἵνα οὕτω παράσχη ἔρεισμα εἰς ἐκεῖνο τὸν ἴσον χρόνον τοῦ φύλλου τούτου. Τοῦτο δὲ ἔπραξεν ὁ Πιττάκης, καθόσον καὶ τότε καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη ἅπαντες ὑποθέτουσιν, ὅτι καὶ τὰ τοῦ α' φύλλου καὶ τοῦ β' ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐπὶ Μοροζίνῃ

(1) Ἴδὲ ἐν Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 87 καὶ 88 σημειώσεις Κρουσίου, καθ' ἃς ἐν Ἀθῆναις ὑπῆρχον κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα ἕξ χιλιάδες οἰκίαι ἢ χιλίαι μόνον κατὰ τὴν δευτέραν τῶν σημειώσεων τούτων (πρὸβλ. καὶ Ἱστορ. Ἀθην. Τόμ. Α' σελ. 94 καὶ τόμ. Β' σελ. 80, ἐνθα ὁ Guilletiere ἀναφέρει ὅτι «ἡ πόλις (τῶν Ἀθηνῶν) κατοικεῖται (κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα) ὑπὸ δεκαπεντάκις χιλίων μέχρι δεκαεξάκις χιλίων ἀνθρώπων».

(2) Ἴδὲ Σπ. Π. Λάμπρου, αἱ Ἀθῆναι περὶ τὰ τέλη τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος, σελ. 101-103.

μετοίκησιν τῶν Ἀθηναίων, ἐνῶ, καθὰ ἡμεῖς ἐν τῇ παρουσίᾳ πραγματεία ἀποδεικνύομεν, τὰ μὲν τοῦ α' φύλλου ἀναφέρονται εἰς τὴν κατὰ τὸ 1638, τὰ δὲ τοῦ β' εἰς τὴν κατὰ τὸ 1688.

Ὁ Μοναχὸς τῆς Καισαριανῆς ἀναφωνῶν τὸ δαυϊδικὸν (Ψαλ. ρε') «ὥστε ἅπαντες ἐκράξαμεν ἡμάρτομεν, ἠγομίσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου» μᾶς μεταδίδει ὡσεὶ διὰ τηλεφώνου τὴν φωνὴν τῶν ἐν συντριβῇ καρδίας μετανοούντων Ἀθηναίων, ὧν τὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην ἐξομολόγησιν μετανοίας καὶ τὰς ἰκεσίας πρὸς συγχώρησιν μετὰ δραματικοῦ πάθους ἐξαγγέλλει ὁ Βενεαλδῆς, οὐτινος ἡ ἐπιστολὴ παρέμεινεν ἐπίσημον μνημεῖον διατηρηθὲν μέχρις ἡμῶν. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἶχε βεβαίως ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ Μοναχὸς τῆς Καισαριανῆς, οὐτινος τὰ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ α' φύλλου ἀναλυθέντα χωρία συμφωνοῦσιν, ὡς εἶδομεν, πρὸς αὐτήν. Ἔως ἐδῶ τὰ τοῦ α' φύλλου ἐξηλέξαμεν διὰ τῆς ιστορικῆν ἀξίαν ἐχούσης δεσητηρίου ἐκείνης ἀναφορᾶς· ἐν τοῖς ἐφεξῆς καταλειπούσης ἡμᾶς τῆς πηγῆς ἐκείνης θέλομεν περιορισθῆ εἰς τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ, ὅστις δοκιμασθεὶς ἀπεδείχθη ὄχι ἀγνοῶν ἢ νοθεύων τὰ γεγονότα, ἅτινα ἐπεβάλλετο νὰ ιστορήσῃ.

Ὅτι αἱ ἐπιδρομαὶ τοῦ ἔτους ἐκείνου συνέβησαν μετὰ μακρὰν ἡσυχίαν, ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς ἠγουμένοις, καὶ ὅτι ἐνέβαλον εἰς σκέψεις, ἀπόδειξις εἶνε, ὅτι οἱ τῆς μονῆς τῆς Καισαριανῆς πατέρες περιέβαλον τὴν μονὴν δι' ἐξωτερικοῦ τείχους. «Τότε καὶ τὸ τεῖχος τῆς Μονῆς τὸ ἔξω οἰκοδομήσαμεν» λέγει ὁ Χρονογράφος αὐτῆς. Τὸ τεῖχος τοῦτο δύναται νὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης ἐν εἰκόνι τοῦ ἔτους 1745 προσαρτηθείσῃ ἐν τῷ Β' τόμῳ τῆς Ἱστορ. Ἀθην. Καμπούρογλου. Ὁ μοναχὸς λόγον ποιούμενος ἐνταῦθα περὶ τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ φρουρίου, λέγει ὅτι ἡ πτώσις αὐτοῦ προῆλθεν ἐκ σεισμοῦ, σεισμὸν δὲ ἀναφέρει καὶ κατωτέρω ἐν τῷ β' φύλλῳ. Ὁρμώμενοι ἐκ τῆς σχηματισθείσης πεποιθήσεως, ὅτι ὁ γράφων ταῦτα δὲν ψεύδεται, διότι ἐν γένει τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφόμενα ἐξελέγχονται καὶ ἄλλοθεν ἀληθῆ, ὡς εἶδομεν, καὶ θὰ ἴδωμεν ἐν τῇ ἀναλύσει τῶν ἄλλων φύλλων καὶ ἐν τῇ ἰδιαίτερᾳ περὶ αὐτοῦ ἐν τέλει τῆς προκειμένης διατριβῆς γενησομένη ἐρεύνη· πόθεν ἠρανίσθη τὰ τοῦ Χρονικοῦ του, δὲν διστάζομεν νὰ ἀποδεχθῶμεν ὡς πραγματικὰ συμβάντα τοὺς σεισμούς τούτους, τὸ ζήτημα δὲ μόνον εἶνε, πότε συνέβησαν. Παραδεχόμενοι ὅτι ἡ ἐπι-

δρομή καὶ ἡ ἔνεκα αὐτῆς μετοίκησις ἐγένετο ἐν ἔτει 1638 καὶ ὅτι δὲν διήρκεσεν εἰμὴ τρεῖς μῆνας, φρονοῦμεν ὅτι δὲν ἀφιστάμεθα τῆς ἀληθείας παραδεχόμενοι ὅτι ὁ πρῶτος σεισμός συνέβη περὶ τὸ 1636· περὶ δὲ τοῦ ἑτέρου θὰ ἴδωμεν ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Ποίας ἄλλας βλάβας προὔξενησεν ὁ σεισμός οὗτος, δὲν μᾶς λέγει ὁ τὸ σχέδιον τοῦ Χρονικοῦ του χαράξας Μοναχός. Ἄν ἡ ἐκκλησία τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, περὶ ἧς σημειοῖ, ὅτι τὴν ἐπεσκεύασαν, εἶχε πυρποληθῆ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἢ πάθη ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν, μολονότι τὴν σιωπὴν του δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς συνηγοροῦσαν ὑπὲρ τοῦ δευτέρου, καθόσον δὲν θὰ παρέλειπε νὰ καταγγείλῃ τὸ ἀνοσιούργημα τῶν φούστιδων, ἐὰν τὴν ἐπυρπόλουν, ἀφοῦ ἀναφέρει ὀλίγον ἀνωτέρω τὴν ὑπ' αὐτῶν πυρπόλησιν τῆς πόλεως καὶ τὸ ἐπενεγκὸν τὴν πτώσιν τοῦ τείχους, τοὺς σεισμούς. Ἐν τούτοις ἐκ τῆς κρημνίσεως τοῦ τείχους δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ἦτο σφοδρὸς καὶ ὅτι εἶχεν ἐπενέγκῃ καὶ ἄλλας βλάβας, ὡς ὁ ἕτερος ὁ καταρρίψας οἴκους καὶ ναοὺς, ὡς θὰ ἴδωμεν ἀκολουθῶς.

Οἱ Μοναχοὶ μετὰ τὴν ἐπίδρομὴν ἐσπευσαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν μονὴν των· ἀλλ' οἱ χωρικοὶ φοβηθέντες, ὅτι οἱ ἐπίδρομοὶς θὰ παρέτεινον ἢ θὰ ἐπανελάμβανον τὴν εἰσβολὴν ἀπεφάσισαν νὰ διαχειμάσωσιν ἐν τῇ Φυλῇ, ἔνθα εἶχον καταφύγη, ὡς φαίνεται. Ἴδου καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς σκηνῆς ἐπειτα ἀπὸ τόσους αἰῶνας τὸ περιβόητον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν 30 τυράννων καταστὰν φρούριον τῆς Φυλῆς. Ἐκεῖ κατέφυγον τότε οἱ περὶ τῶν Θρασύβουλον ἀνδρείοι κατὰ τῆς τυραννίας συνωμόται καὶ λοιποὶ φιλοπόλιδες καὶ μισοτύρανοι Ἀθηναῖοι· ἐκεῖ κατέφυγον μετὰ πάροδον δύο χιλιάδων ἐτῶν καὶ πλέον οἱ τὴν ἐχθρικὴν μάχαιραν φεύγοντες χωρικοὶ τῆς Ἀττικῆς.

Ἐνταῦθα ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ μοναχοῦ ἀπέρρευσαν ὀλίγα τινὲς φράσεις, αἵτινες νομίζει τις ὅτι ἐξέρχονται ἐκ τῶν χειλέων ἱερέως τινὸς τῶν ἀρχαίων μαντείων ἢ προφήτου. «Καὶ Ἰαγούπηθ εἰς τὴν τοῦ Πέλοπος εἰσῆλθε καὶ τὴν Μεγαρικὴν κατέστρεψε» γράφει ἐν θαυμαστῇ βραχυλογίᾳ, ἣν θὰ ἐζήλθουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι Λάκωνες. Βεβαίως ὁ τῆς Καισαριανῆς Μοναχός δὲν ἐμάντευε τὰ παρελθόντα γράφων ταῦτα, οὔτε ἡμεῖς μαντεύομεν, ἐὰν εἴπωμεν, ὅτι ὁ Ἰαγούπηθ εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν ἐπίδρομῶν, οἵτινες λεηλατήσαντες καὶ πυρπολήσαντες τὴν Ἀττικὴν καὶ καταστρέψαντες τὴν

Μεγαρίδα εισέβαλον ἔπειτα καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀφθεντες ἐλεύθεροι καὶ ἀνενόχλητοι εἰς τὸ ἐπιβοηθητικὸν τῆς πανώλους καὶ τῆς σιτοδεΐας ἔργον των. Τοῦτο ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν ἐκ τῆς συναφείας τῶν περὶ τοῦ Ἰαγούπηθ λεγομένων πρὸς τὰ λοιπά, ἅτινα πάντα ἀναφέρονται εἰς τὰς δύο ἐπιδρομὰς τοῦ ἔτους ἐκείνου καὶ τὰ συνοδύσαντα αὐτὰς δεινά. Τὰ χεῖλη τοῦ ὀσίου τούτου μοναχοῦ οὔτε ψεύδονται οὔτε ἀπαγγέλλουσι ρήματα ἀσυνάρτητα καὶ χρησμούς Πυθίας. Ὁ ἀγαθὸς μοναστὴς τῆς Καισαριανῆς μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους χαράσων ἐν τῷ σκοτεινῷ κελίῳ του τὰς γραμμὰς ἐκείνας εἶχε συναίσθησιν τῶν γραφομένων. Δι' ὅλης τῆς πρώτης σελίδος τοῦ α' φύλλου ἀναγράφονται αἱ δύο ἀλλεπάλληλοι ἐπιδρομαὶ τοῦ 1638 μετὰ τῶν ἐπιεσοδίων καὶ παρακολουθημάτων αὐτῶν. Τὰ περὶ τοῦ Ἰαγούπηθ, ὅπως κείνται, φαίνονται ἀσυνάρτητα καὶ ἐπάγουσι διατάραξιν εἰς τὴν ὑφὴν τῆς διηγήσεως. Ἄλλ' ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι στερούμεθα τῆς ἀρχῆς τῆς περὶ τῶν ἐπιδρομῶν τούτων ἀφηγήσεως, ὅτι ἐν αὐτῇ θὰ ἐξετίθετο ἡ πρώτη εἰσβολὴ τῶν ἐπιδρομέων καὶ ἡ φυγὴ τῶν Ἀθηναίων κλπ. ὡς δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν ἐκ τοῦ: «*Ἀναχωρησάντων δὲ τῶν Ἀλβανῶν καὶ τῶν ἄλλων καταδυναστῶν πάλιν . . . ἐπανήλθομεν . . .*» ὅπερ προϋποτίθησι ταῦτα, δικαιοῦμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἐκεῖ ὠμίλησε καὶ περὶ τοῦ ἀρχηγοῦ Ἰαγούπηθ, οὔτινος τὸ ὄνομα ἐπαναλαμβάνει ἐνταῦθα, ὅπως συνεχίσῃ τὰς πράξεις αὐτοῦ. Ἄλλως τε μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἔχομεν σχέδιον Χρονικοῦ, μὴ ἀναπτυχθὲν καὶ ἐπεξεργασθὲν. Ὅμοιόν τι συμβαίνει καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι τοῦ πρώτου τούτου φύλλου ἔνθα τὸ: «*διὰ δὲ τοῦ δευθέντος αὐτῷ Ὀθωμανοῦ καὶ τοὺς ἰδίους Τούρκους*» ἐλλειπὲς καὶ ἀκατανόητον ὄν, ὅπως ἔχει, διαμαρτύρεται, ὅτι στερεῖται τῶν πρὸ αὐτοῦ, ἐξαλειφθέντων, ὡς εἶπομεν, ὅτε ἐκυλίετο τὸ χειρόγραφον εἰς τὸν πηλόν, ἔνθα ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ συλήσαντος Ὀθωμανοῦ καὶ ὅθεν ἀπεσπάρθησαν τὰ εὑρεθέντα 4 φύλλα ὑπὸ τοῦ Πιττάκη. Μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον τὰ περὶ Ἰαγούπηθ διακόπτουσι τὴν συνέχειαν τῶν παρακολουθημάτων τῆς ἐπιδρομῆς οἷονεὶ παρείσακτα ὄντα, ἐνταῦθα πραγματικῶς ὄντος τοῦ ἀρμοδίου τόπου, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον, διότι ἤθελε νὰ δηλώσῃ, ὅτι ἠπατήθησαν οἱ χωρικοὶ φοβηθέντες ὅτι θὰ διήρκει ἢ θὰ ἐπανελαμβάνετο ἡ ἐπιδρομὴ, καθόσον ὁ Ἰαγούπηθ μετὰ τῆς συμμορίας του ταχέως ἀπῆλθε τῆς Ἀττικῆς εἰς

Μέγαρα καὶ Πελοπόννησον. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐν τῇ ἀφηγήσει τῶν ἐπακολουθημάτων τῆς ἐπιδρομῆς δὲν τηρεῖ τὴν ἀπαιτουμένην σειράν, καθ' ἣν ὄφειλε νὰ προτάξῃ τὰ περὶ τῶν μοναχῶν τοῦ ἁγίου Μελετίου, τῶν χωρικῶν καὶ τοῦ Ἰαγούπηθ καὶ νὰ ἐπιτάξῃ τὰ περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἔξω τείχους τῆς μονῆς, τῆς ἐπισκευῆς τῆς ἁγίας Παρασκευῆς καὶ τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ φρουρίου. Ἀλλ' ἡ ἀνωμαλία αὕτη οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει διὰ τὴν Ἱστορίαν, ἕως μάλιστα ἐπιτηδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ σχεδιαγράφου, ὅπως μεταβάλη τὰ κατὰ σειράν γεγραμμένα ἐν ταῖς Ἐφημερίσι τῆς Μονῆς, ὁπόθεν παρέλαβε ταῦτα, ἵνα οὕτω μὴ φανῇ, ὅτι ἀντιγράφει τὰ ἐν αὐταῖς.

Ἐπισκοποῦντες ἅπαν τὸ περιεχόμενον τῆς πρώτης σελίδος τοῦ α' φύλλου παρατηροῦμεν, ὅτι ἐν αὐτῇ ὁ μοναχὸς Χρονογράφος ἐσχεδίασε τὰς συμβάσας κατὰ τὸ 1638 δύο ἐπιδρομάς. Συμπληροῦντες τὰ ἐλλείποντα οὐχὶ ἀθαιρέτως, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σωζομένου κειμένου, οὕτινος δὲν ἀπομακρυνόμεθα, καὶ καθόσον ἀδιάστως ἐξάγονται ἐξ αὐτοῦ, λέγομεν, ὅτι ἐν τῇ ἐλλειπούσῃ ἀρχῇ καὶ ἐν τοῖς πρὸ αὐτῆς ἐξετίθεντο τὰ τῆς α' εἰσβολῆς τῶν Τουρκαλθάνων καὶ λοιπῶν συμμοριτῶν, τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν, ἕως δὲ καὶ τὸ ἔτος τῆς εἰσβολῆς — διότι κατωτέρω λέγει « ἐν δὲ τῷ ἔτει τούτῳ . . . » — καὶ τὰ τῆς φυγῆς καὶ τοῦ διασκορπισμοῦ τῶν Ἀθηναίων ἀνά τὰ ὄρη καὶ τὰς φάραγγας, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἐπιδρομεῖς ἐπιπεσόντες κατὰ τῆς πόλεως ἐλεηλάτησαν αὐτήν. Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐπίθεσιν οἱ αὐτοὶ ἐπιδρομεῖς, ἄγνωστον ποῦ ἐν τῷ μεταξύ λεηλατοῦντες, πάντοτε ὁμως ἐν τοῖς ὄρεσι διαιτῶμενοι (1), ἐνισχυθέντες ἕως καὶ δι' ἄλλων ὁπαδῶν, οὓς εὐκόλως εἴλκυεν ἡ πλουσία λεία καὶ ἀποτελέσαντες πολυαριθμοτέραν συμμορίαν ἐπέπεσαν καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ἔτος κατὰ τῆς πλουσίας πόλεως, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι ἰθεώρησαν καταλληλότερον καὶ ἀσφαλέστερον νὰ περαιοθῶσιν εἰς Σαλαμῖνα ἢ νὰ τρέχωσιν ἀνά τὰ ὄρη καὶ τοὺς κρημνοὺς. Ἐννοεῖται, ὅτι θὰ ἐπληροφορήθησαν ὀλίγη πρότερον περὶ τῆς ἐπικειμένης εἰσβολῆς. ὡς συνέβη καὶ ἐπὶ Μαξοῦτ τῷ 1778, καθὰ εἶδομεν, καὶ ἔλαβον καιρὸν νὰ ἀπέλθωσι συναποκομίζοντες χρήματα καὶ πολύτιμα ἀντικείμενα καὶ ὅ,τι ἠδύνατο, διότι ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται, πῶς ἐπρόλαβον νὰ διαφύγωσιν εἰς Σαλαμῖνα καὶ πῶς εἶχον ἐκεῖ τὸν πλοῦτον, ὃν ἀναφέρει ἡ ἐπιστολή, ὅτι

(1) Καμποῦρ. Μνημ. Α', σελ. 44, 87.

ἀφῆρσαν παρ' αὐτῶν οἱ πειραταί. Περὶ τῶν *φούστιδων*, ἦτοι τῶν ληστῶν, τῶν ἐπιδρομέων τῆς δευτέρας εἰσβολῆς, δὲν λέγει τίνος ἦσαν· ἀλλὰ κατωτέρω περὶ αὐτῶν ἐξακολουθῶν τὸν λόγον ἀναφέρει ὡς ἀρχηγὸν αὐτῶν τὸν Ἰαγούπηθ, καὶ ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται, αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης εἰσβολῆς, δὲν σφάλλεται τις, νομίζομεν, παραδεχόμενος ὅτι ἦτο ἡ αὐτὴ τῶν Τουρκαλβανῶν συμμορία ὑπὸ ἀρχηγὸν τὸν Ἰαγούπηθ καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας ἐπιδρομῆς.

Αἱ ἐπιδρομαὶ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐγίνοντο ἀπὸ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης(1). Καὶ ἐπὶ τῶν μὲν καὶ ἐπὶ τῶν δὲ ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μετεχόντων εἰς αὐτάς δὲν ἦτο μικρὸς. Δὲν ἦτο ὡς ὁ τῶν λυμαιομένων ἄλλοτε τὴν Ἑλλάδα ληστρικῶν συμμοριῶν συγκειμένων ἐκ μιᾶς ἢ δύο δεκάδων ἀτόμων. Ἐκ τοῦ ὅτι ἐπέπιπτον κατὰ πόλεων, ἃς ἠδύνατο νὰ ὑπερασπισθῶσιν οἱ ἐνοικοῦντες Ἕλληνας καὶ Ὀθωμανοὶ καὶ ἡ στρατιωτικὴ φρουρὰ(2) καὶ διήρπαζον καὶ ἐπυρπόλουσαν αὐτάς, ἐνῶ πολῖται καὶ στρατιῶται ἐτρέποντο εἰς φυγὴν ἐγκαταλείποντες τὰ πάντα εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἐπιδρομέων, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἀσφαλῶς, ὅτι ταῦτα δὲν κατώρθωνον 10-50 οὔτε 50-100 ἄτομα. Ἐὰν λάβωμεν δὲ ὑπ' ὄψιν, ὅτι αἱ ἐκάστοτε ἐπιθέσεις αὐτῶν δὲν περιωρίζοντο ἐπὶ μιᾶς μόνον πόλεως ἢ ὀλίγων χωρίων, ἀλλ' ἐπεξετείνοντο εἰς ὀλόκληρον χώραν, ἢ χώρας, ὧν τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία ἐλεηλάτουσαν καὶ ἐπυρπόλουσαν, καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ σύνολον ἐκάστης ὁμάδος ἀπετέλει στίφος ὀλόκληρον, ὀρθὴν βαρβάρων, ἧτις ἐξεστράτευσεν κυριολεκτικῶς χάριν λείας καὶ ἐπιπίπτουσα κατὰ πόλεων καὶ χωρίων ἐνέπνεε φρίκην καὶ ἐπροξένει ὄλεθρον. Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν ἐπερχομένων *φούστιδων* πάντες ἐζήτουν διὰ τῆς φυγῆς τὴν σωτηρίαν των εἰς ὄρη καὶ δάση καταλείποντες τὸ πᾶν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν λείαν καὶ αἷμα διψόντων ληστῶν. Ἦσαν δὲ διωργανισμένοι ὑπὸ ἀρχηγούς, τοὺς *Καπετάνιους*, καὶ ἐξέλεγον ἀσφαλῆ ὀρμητήρια, ὅποθεν ἐξώρμουν καὶ ἔνθα

(1) Παρβλ. Καμπούρ. Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 43-44, 45, 87, 89, 192, 242, 243, Ἱστορ. Τόμ. Α' σελ. 46-47, 49.

(2) Οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν Ἕλληνας καὶ Ὀθωμανοὶ τῷ 1777 κατετρόπωσαν εἰς τὸ περίξ τῶν Ἀθηνῶν *Χαλάνδρι* τοὺς ἐπελθόντας ἐκ Θηβῶν ἐξακοσίους Ἀλβανίτας φονεύσαντες ὑπὲρ τοὺς ὀγδοήκοντα ἐξ αὐτῶν. Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 108. Παρβλ. καὶ σελ. 313.

ἐπανήρχοντο κατάφορτοι λείας. Νῆσοι δὲ καὶ νησίδες ἐχρησίμευον ὡς τοιαῦτα εἰς τοὺς πειρατὰς καὶ ἐρυμνὰ χωρία εἰς τοὺς ληστὰς. Τοιαύτας ὀφείλομεν νὰ ἐννοήσωμεν καὶ τὰς ἐπὶ τῶν Βυζαντιακῶν χρόνων ἐπιδρομὰς τῶν βαρβάρων τῆς αὐτοκρατορίας ἐκείνης ἐν ταῖς διαφόροις ἐπαρχίαις τοῦ Κράτους καὶ ἐν Στερεᾷ Ἑλλάδι καὶ Πελοποννήσῳ καὶ οὐχὶ ὡς παρέστησεν αὐτὰς ὁ μυθοπλάστης Φαλλμεράϋερ, οὗτινος τὰ ληρήματα δὲν ἔπρεπε νὰ τύχῃσι προσοχῆς, πρὶν ἢ τὰ πράγματα ἐρευνηθῶσι δεόντως.

Δ'

Ὁ Μοναχὸς χρονογράφος ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι τοῦ α' φύλλου μᾶς μεταφέρει εἰς ἄλλας τραγικὰς σκηνάς, ὑπερπηδῶν διάστημα τριάκοντα ἐτῶν, ὅχι διότι κατ' αὐτὸ δὲν συνέβη τι ἄξιον ἀναγραφῆς, ἀλλὰ διότι παραλείπων τὰ ἥττονος λόγου ἄξια περιορίζεται εἰς τὰ σπουδαιότερα. Ἐν αὐτῇ μᾶς ἀνακοινοῖ τὰ τῆς τραγικῆς δολοφονίας ἀνδρός, ὅστις διὰ τῆς ἀνδρικωτάτης στάσεως, ἦν ἔλαβεν ἀπέναντι τῶν δυναστευόντων τὴν πατρίδα τοῦ Ὀθωμανῶν ἀρχόντων πολιτικῶν τε καὶ στρατιωτικῶν, οἵτινες ἀποβαλόντες τὴν πρὸς τὰς ἀνωτέρας ἀρχὰς ὑποταγὴν καὶ προσβάλλοντες, παραβιάζοντες καὶ καταπατοῦντες παλαιὰ καὶ σπουδαῖα προνόμια τῶν Ἀθηναίων ἐπέβαλλον ἐν Ἀθήναις τὰς αὐθαιρέτους καὶ αὐταρχικὰς πράξεις των, καὶ διὰ τῶν σπουδαιοτάτων ἐνεργειῶν του καὶ τῶν τιμωριῶν, ἃς προεκάλεσε κατ' αὐτῶν παρὰ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς αὐτοπροσώπως μεταβὰς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἄλλων ἐπισήμων Ἀθηναίων εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐξήγειρε λυσσῶδες τὸ μῖσος τῶν τιμωρηθέντων, οἵτινες ἐκδικούμενοι διὰ δολοφόνου ἐπιθέσεως κατεσπάραξαν αὐτόν.

Τὸ ἐνδοξον τοῦτο τέκνον τῶν Ἀθηναίων εἶναι ὁ *Μιχαὴλ Λίμπονας*. Περὶ τῶν πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων πολυτίμων ὑπηρεσιῶν, ἃς προσήνεγκον οἱ ἀδελφοὶ Λίμπονα, ὧν ἡ ἐπίσημος οἰκογένεια (1) διαφόρους ἐκδουλεύσεις παρέσχε τῇ πατρίδι, σημειοῖ ὀλίγα πλὴν ἐκφραστικὰ ὁ κατὰ τὸ 1675 ἐπίσκεφθεις τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς Ἀθήνας Γάλλος περιηγητῆς Σπόν. Πλὴν ὁ Σπόν δὲν εἶχε γνωρίσῃ τότε τὸν μετὰ τρία ἔτη, τῷ 1678, συμβάντα θάνατον τοῦ Λίμπονα, ἀλλὰ μόνον

(1) Περὶ αὐτῆς ἴδε μονογραφίαν Κ. Α. Χρηστομάνου ἐν Παρνασσῷ Τόμ. Ι' τεύχ. Η', σελ. 356 ἐξ.

τὰς βαρείας τιμωρίας, ἃς εἶχεν ἐπιτύχη διὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου (Κιζ-
λάρ'Αγᾶ) κατὰ τῶν τυραννούντων τὴν πατρίδα του. Εἰς τὸν Ἀν-
τώνιον Μπουμπούλην ὀφείλομεν τὰς λεπτομερείας πάντων τῶν δια-
τρεζάντων ἐπὶ ἑπταετίαν περίπου πρὸ τοῦ τραγικοῦ φόνου τοῦ Λίμ-
πονα καὶ τὰ κατ' αὐτὸν καὶ μετ' αὐτόν. Ὁ ἐκ Κρήτης ἱερεὺς Μπουμ-
πούλης ἐφημέριος τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Ἐνετίᾳ Ἑλληνικῆς παροικίας,
συνέταξε καὶ ἐδημοσίευσεν τῷ 1681 ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ποίημα (1)
ἐπιγραφόμενον : *Θρηῖος τῆς περιφῆμου πόλεως Ἀθήνης*, ἔνθα προσω-
ποποιῶν τὰς Ἀθήνας παριστᾷ αὐτὰς θρηνοῦσας διὰ τὸν ἐπώδυνον καὶ
πολύκλυστον θάνατον τοῦ παμφιλτάτου καὶ πιστοτάτου αὐτῆς πολί-
του καὶ εὐπατρίδου *Μιχαὴλ Λίμπονα* τοῦ ἀειμνήστου, ἀδίκως καὶ
ἀπηνῶς ὑπὲρ αὐτῆς φορευθέντος. Ἐν τῷ στιχοῦργῆματι τούτῳ, μὴ
ᾄοντι ἐστερημένῳ ἀξίας τινός, ὁ ἱερεὺς ποιητῆς ἀφηγεῖται τὰ τοῦ γέ-
νους, τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις τοῦ θρηνοῦμένου παρεμβάλλων καὶ
τινα ἄλλα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὡς καὶ περὶ Ἀθηνῶν καὶ Ἑλλήνων
σπουδαζόντων καὶ ἐμπορευομένων ἐν Ἐνετίᾳ.

Πλὴν δὲν συμφωνεῖ κατὰ πάντα οὔτε πρὸς τὸν Σπὸν οὔτε πρὸς
τὸν Μοναχὸν χρονολόγον. Κατὰ τὸν Μπουμπούλην ὁ Μιχαὴλ Λίμ-
πονας ἐπανελθὼν (τῷ 1663) εἰς Ἀθήνας ἐξ Ἐνετίας, ἔνθα διέτριψεν
ἐπὶ τινα ἔτη σπουδάζων καὶ εἶτα ἐμπορευόμενος, διατελέσας καὶ Ἀρ-
χων (guardiano) τῷ 1661 τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς Κοινότητος, εὗρε
τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα καταπιεζομένην ὑπὸ τῶν κρατούντων Ὀθωμα-
νῶν Ἀρχόντων παραβιάζοντων τὰ προνόμια αὐτῆς, ἐπιβαλλόντων
αὐθαιρέτως καταθλιπτικὴν φορολογίαν καὶ παντοίας ἐπηρείας καὶ
καταδυναστεύσεις μετερχομένων. Ἐκλεγείς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ
ἄλλων ἐπισήμων Ἀθηναίων ἐστάλη τῷ 1672 εἰς Κωνσταντινούπολιν,
ὅπως συνηγορήσῃ παρὰ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ
ὁποίου ὑπήγοντο αἱ Ἀθηναίαι, ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων συμπολιτῶν του
καὶ τῶν καταπατουμένων δικαιωμάτων των καὶ κατὰ τὸν Μπουμ-
πούλην.

«Ἐτζ' ἐνεφάνη ὁ Λίμπονας (ἰδὲς θερμὸν προστάτην)
εἰς τὸν Εὐνοῦχον ἐμπροστά, αὐθέντην καὶ ἐπιστάτην,

(1) Τοῦτο ἀνεδημοσίευσεν ὁ Legrand ἐν Bibliothèque grecque vulgaire, Τόμ.
B', ὡς καὶ ὁ Καμπόρ. ἐν Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 7-27.

τοῦ διηγῆθη τὰ ἄδικα καὶ βάρητα τὰ ρέα
 ποῦ οἱ πλεονέκταις ἔβαλαν ἔς τὰ τέκνα τὰ ἀθηναῖα.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἄρθρου περὶ τῆς παραστάσεως τῆς Ἀθηναϊκῆς
 πρεσβείας εἰσηγουμένου τοῦ Μ. Λίμπωνα καὶ ἀναγνωρίζων τὰ δίκαια
 τοῦ Ἀθην. λαοῦ ἀπεφάνητο·

«ἄς ἔχουν οἱ βασιλεῖς μας εἴτι εἶχαν οἱ παλαιοὶ τους
 προνόμια σὰν τὰ εἶχασιν αὐτοὶ καὶ οἱ πρόγονοὶ τους» (1).

Τοιαῦτα περίπου ἀναφέρει καὶ ὁ περιηγητὴς Σπόν. Ἄλλ' ἐν τοῖς
 ἐπομένοις ὁ Μπουμπούλης καὶ πρὸς τὸν Σπόν δὲν συμφωνεῖ καὶ πρὸς
 ἑαυτὸν ἀντιφάσκει. Ἴδου οἱ στίχοι τοῦ Μπουμπούλη·

«Τότε εἰς ἐμὲ ἐστραφήκασιν, ὡς ὦρισ' ὁ Εὐνούχος,
 οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ Λίμπωνας μὲ δόξαις τροπαιούχος.
 Καὶ σὰν ὁ κόσμος νᾶπεσε καὶ τὰ βουνα ἔβουλησαν,
 ὁ οὐρανὸς νᾶ ἐθόλωνε, τὰ δένδρα ἐμαρανθήσαν,
 ἔττι ἐφανίσθη τῶν ἐχθρῶν, ποῦ πάντα θυμωμένοι
 ἦσαν πρὸς τὸν Λίμπωνα, καὶ πλήσια ἀγριεμμένοι·
 καὶ ὅσον ἐδιάβαινε ὁ καιρὸς καὶ τὰ ἄσπρα αὐτίνοι ἐδίδαν,
 καὶ διὰ τὰ μὴ πλερόνουσι δὲν εἶχασιν ἐλπίδαν,
 ξεύροντες τὴν ἀπόφασιν τ' Εὐνούχου, ὅλοι ἐσκοῦσαν,
 καὶ πάντα διὰ τὸν Λίμπωνα μὲ δόλον ἐμιλοῦσαν·
 καὶ ἐκάμασι συμβούλια θόρυβον νᾶ σηκώσουν,
 καὶ μὲ μαχαίραις καὶ σπαθιά τοῦτον νᾶ θανατώσουν» (2).

Ἄλλ' ὁ Σπόν σημειώσας τὸ ἐκ τῆς αἰσίας ἐκβάσεως τῆς πρεσβείας
 τοῦ Λίμπωνα αἰσθημα τῆς λύσεως τῶν Ὀθωμανῶν κατὰ τῶν Ἀθη-
 ναίων, ἀντιθέτως πρὸς τὸν Μπουμπούλην λέγει, ὅτι οἱ ἔνοχοι Ὀθω-
 μανοὶ ἐτιμωρήθησαν δι' ἐξορίας, ἐμβολῆς εἰς τὰ κάτεργα καὶ ἀποβο-
 λῆς τῶν ἀξιομάτων. Ὁ Σπόν ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας τῷ 1675 ἤτοι
 ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ρηθείσαν πρώτην πρεσβείαν τοῦ Λίμπωνα καὶ
 πρὸ τῆς δευτέρας — σταλείσης τῷ 1678 — ὅτε ἦσαν πρόσφατοι αἱ τι-

(1) Καμπούρ. Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 17.

(2) Ἐκεῖ.

μωρία των Ὀθωμανῶν, ἴσως ἔτι εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐκτελέσεώς των καὶ ἀντιληφθεῖς ἰδίαις αἰσθήσεσι τῶν πραγμάτων περιέγραψεν, ἐν τῷ ἐπεισοδίῳ τῶν ὑπὸ τοῦ Φρουράρχου τῆς ἀκροπόλεως (Τζισδάρ-ἀγά) παρεμβληθεισῶν δυσκολιῶν εἰς τὴν εἴσοδόν του εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν τιμωρίαν τοῦ προκατόχου του Τζισδάρη δι' ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ ἀξιώματός του, ἐπειδὴ συνέτρεξε τὸν παρανομοῦντα Βοϊβόδα τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐντεῦθεν λαμβάνων ἀφορμὴν ἐπιφέρει τὰ τῆς πρεσβείας τοῦ Λίμπονα καὶ τῆς τιμωρίας τῶν Ὀθωμανῶν Ἀρχόντων, ὧν τινὲς μὲν ἐνεβλήθησαν εἰς τὸ κάτεργον, ἄλλοι δὲ ἀφρέθησαν τὸ ἀξίωμα των. Χρηματικὴν τιμωρίαν μόνον περὶ τοῦ Βοϊβόδα ἀναφέρει, ἐνῶ ὁ Μπουμπούλης μόνον τοιαύτην καὶ οὐδεμίαν ἄλλην. Ἀναφέρει μὲν ἐξορίας καὶ φυλακίσεις (1), ἀλλὰ πρὸς τιμωρίαν τῶν ἔπειτα φονευσάντων τὸν Λίμπονα. Γράψας δὲ τῷ 1681 ἤτοι 9 ἔτει μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς τιμωρίας ἐκείνης, μακρὰν τῶν Ἀθηναίων ἐν Βενετίᾳ, ἐνθα δι' ἐπιβατῶν καὶ ἐπιστολῶν (2) εἶχε μεταδοθῆ τὸ ἀπαίσιον συμβάν καὶ ποιητικῇ ἀδείᾳ χρώμενος συνέθεσε ἐποποιίαν μᾶλλον ἢ Ἱστορίαν.

Ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀντιφάσκει ὁ στιχουργήσας τὰ γεγονότα ταῦτα Μπουμπούλης, ὅστις ἐξακολουθῶν λέγει.

«Μὰ ἐκεῖνος ὁ κακότυχος ποῦ εἶχε μεγάλη γνῶσι
καὶ ὅπου ἐπεθύμει ἀναψυχὴν εἰς τὸν λαὸν νὰ δώσῃ,
ὡσὰν φύσει φιλόπατρις δὲν ἤλλαξε τὴν γνώμη,
καὶ μὲ τοὺς ἴδιους ἄρχοντας ἐγύρισε ἀκόμη
εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐμπρὸς εἰς τὸν Εὐνοῦχον,
ποῦ τὸν κρατῶ διὰ λόγου μου δεσπότην καὶ σκηπτροῦχον,
καὶ λέγει του· «αὐθέντη μου, κεφάλι δοξασμένο,
βασιλικὸ καὶ φρόνιμο καὶ πολυχρονημένο.
τινὰς δὲν ὑποτάσσειαι εἰς τὰ προστάγματά σου,
μηδ' ἐπροσκύνησε ποτὲ χοιτζέτια τὰ δικά σου
μὰ ἂν ἦν' καὶ 'ς ταῖς ἀπόφασαις πρέπει τῶν αὐθεντάδων
ὑπακοή, καὶ φύλαξις 'ς τὸ δίκηο τῶν ραγιαδῶν
δῶσε μου βοῦλλα καὶ ἀνθρώπον βασιλικόν, νὰ κάμῃς
καθένας τους νὰ ὑποταχθῇ, καὶ, ἂν δὲν γενῆ, νὰ δράμῃς

(1) Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 22.

(2) Ἐκεῖ.

μὲ τὸ σπαθὶ τὸ φλογερὸ νὰ κόψῃς τὰ κεφάλια,
καὶ νὰ τοὺς κάμῃς τέσσερα κομμάτια ὅσν βουβάλια» (1).

Πλὴν πῶς, ἀφοῦ οἱ Ὀθωμανοὶ ὑποκύψαντες εἰς τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἔδιδον τὰ χρήματα καὶ ἀπελπισθέντες τοῦ νὰ ἀποφύγῃσι τὴν πληρωμὴν καὶ νὰ παραβῶσι τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἠγανάκτουν, πῶς δὲν ὑπετάσσοντο εἰς τὰ προστάγματα του, δὲν ἐπροσκυνοῦσαν τὰ χοντζέτια του καὶ ἐγένετο ἀνάγκη νὰ ζητηθῇ διὰ νέας ἀποστολῆς πρεσβείας γραπτὴ ἢ διαταγὴ (βούλα) καὶ βασιλικὸς ἄνθρωπος κομιστῆς αὐτῆς; Ταῦτα βεβαίως μαρτυροῦσι τὴν συγκεχυμένην καὶ ἀσαφῆ γνώσιν, ἣν εἶχε περὶ τῆς ὑποθέσεως ὁ ἐν Ἐνετίᾳ ἱερεὺς ποιητῆς. Ἐκεῖνο, ὅπερ ἐξάγεται θετικὸν καὶ βέβαιον ἐκ τούτων εἶνε, ὅτι ἐγένετο ἀνάγκη καὶ δευτέρας πρεσβείας, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος τὰ αὐτὰ πρόσωπα προεξάρχοντος τοῦ Μ. Λίμπονα. Πῶς δ' ἐξηγεῖται τοῦτο; Οἱ Ὀθωμανοὶ τῶν Ἀθηνῶν καταπλαγέντες τὸ πρῶτον ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Κιζιλάρ Ἀγᾶ ὑπέκυψαν μὲν ἀμέσως τότε, πλὴν ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνελθόντες ἐκ τοῦ δέους καὶ τῆς ταραχῆς καὶ λαβόντες θάρρος, ἐν τῷ ἀγερώχῳ δὲ αὐτῶν φρονήματι ὡς ἀρχουσα τῶν Ἑλλήνων φυλὴ μὴ ἀνεχόμενοι νὰ περιορίζωνται ὑπὸ τῶν Γκισούρηδων, ἤρξαντο ἀψηφοῦντες τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου παρανομοῦντες καὶ βασανίζοντες τοὺς Ἀθηναίους, τρέφοντες μάλιστα μῖσος κατὰ τῶν προκαλεσάντων τὴν τιμωρίαν των καὶ προσβαλόντων τὴν ὑπερηφάνειάν των Ἀθηναίων ἀρχόντων καὶ ἰδίως κατὰ τοῦ Μ. Λίμπονα. Τότε οἱ Ἀθηναῖοι ἐσκέφθησαν, ὅπως ἀνανεώσωσι τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ μάλιστα γραπτὰς, πρὸς ἐπίδειξιν εἰς τοὺς σὺν τῷ χρόνῳ λησμονήσοντας αὐτάς. Τίνα ὁμως σχέσιν πρὸς τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὴν ἐν γένει τότε πολιτικὴν κατάστασιν τῶν Ἀθηνῶν ἔχουσι τὰ ἐξῆς: «1677 Ἰουλίου 16. Ἠξέρετε ὅλοι χριστιανοὶ τοῦ κόσμου τί γίνεται ἀπὸ τὸν Πυνιζέλο (Βενιζέλον) καὶ ἀπὸ τὸν Χειλᾶ καὶ ἂν ποτὲς ἔχι τὸ θέλει νὰ χαλάσῃ ἡ Ἀθήνα καὶ ὅσῳ πάει χαλιέται, ὅπου νὰ δώσῃ ὁ θεὸς νὰ ρέψουνε ὅλοι των ὡς καὶ τὰ . . . τέρια τοὺς μέσ' σ' αὐτήν· ἀλλὰ πέτε ὅποιος τελειώσῃ νὰ εἶν' ἀφωρεμένος ἀπὸ τὸν Δεσπότη» (1), ἅτινα κεχαραγμένα ἐπὶ

(1) Καμποῦρ. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 17-18.

(2) Ἐκεῖ, σελ. 309.

του Θησαίου ανέγνωσεν ὁ καθηγητὴς Ζησίου, τοῦτο καταλείπω εἰς τὸν Καμπούρογλου, ὅστις ἀσχολούμενος εἰς τὴν συγγραφὴν λεπτομεροῦς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Τουρκοκρατίας εἶνε ἀρμόδιος νὰ ἐξακριβώσῃ.

Πότε ἐστάλη ἡ ὑπὸ τὸν Λίμπωνα δευτέρα πρεσβεία, δὲν εἶνε γνωστόν, ἀλλ' ἐκ τῶν τοῦ Μπουμπούλη παριστῶντος τὸν θάνατον τοῦ Ἀθηναίου μάρτυρος μικρὸν μετὰ τὴν ἐκ Κ/πόλεως ἐπάνοδόν του, συμπεραίνομεν, ὅτι τὸ ταξίδιον ἐγένετο τῷ 1678, ἀφοῦ ὁ πολὺ-κλαυστος εὐπατρίδης ἐφονεύθη τῇ 23 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους τούτου. Πλὴν διαφωνεῖ πρὸς τὸν Μοναχὸν χρονογράφον περὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου τοῦ οἰκτροῦ θανάτου τοῦ θύματος τῆς πατρίδος ὁ Μπουμπούλης, ὅστις ἐν τῇ περὶ τούτου δραματικῇ περιγραφῇ λέγει·

« Σὰν ἔφερε τὰ γράμματα μαζὺ μὲ τὸν Ἰσαούσι,
ἐπεριπάτεις μ' αὐτὸν ὅλοι νὰ τὸν ἰδοῦσι·
ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος του τὸν κάμνει νὰ ἀποθάνῃ
καὶ διὰ γυναῖκα καὶ ἀδελφὸν ἔς τὸν νοῦν του νὰ μὴ βάνῃ.
Ἐς τοὺς χίλιους ἐξακόσιους ὀκτῶ καὶ ἐβδομηῆντα
ποῦ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ εἶδασι καὶ εἰς μνήμη ἐγράψασί τα,
τὸν μῆνα τὸν δεκέμβριο, ποῦ ἦτο εἰκοστὴ καὶ τρίτη,
καὶ εἶν' τῶν δέκα ἡ ἐορτὴ μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ·
τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Λίμποντας, ταχὺ πρὶν ξημερώσῃ,
ἔδραμε ἔς τὸν πνευματικὸν διὰ νὰ τὸν διορθώσῃ

.

θέλετε τάχα νὰ σᾶς πῶ καὶ ὁ φόνος πότ' ἐγένη,
καὶ ποῖοι τὸν ἐφόνευσαν, καὶ τίνες ἦσαν κείνοι
ὅπου τὸν καρτερούσασι πῶς εἶχε νὰ καταίβῃ
ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ καθῆ, ποῦ τότες εἶχε ἀναίβῃ;
Ἐκεῖθεν ἐκαταίβηκε μαζὶ μὲ τὸν Ἰσαούσι
καὶ μὲ θυμὸν οἱ Ἀγαρηνοὶ τὸν Μιχαὴλ ἀρπουῖσι
καὶ ὡς λύκοι ἀγριώτατοι, λεοντάρια θυμωμένα,
τὸν ἐκαταξέσχισασι, καὶ ἐκεῖνος ὅλο ἕνα
τοὺς ἔλεγε « βαρεῖτε μου, σκλήρᾳ φονεύσατέ με
καὶ διὰ τὴν πατρίδα μου κομμάτια κάμετέ με » (1).

(1) Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 18-20.

Λέγων ὅτι ὁ Λίμπονας περιεπάτει μετὰ τοῦ Τζαούση καὶ ἀμέσως ἐπιφέρων τὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ δίδει νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι μικρὸν μετὰ τὴν ἐκ Κ/πόλεως ἐπάνοδόν του ὑπέστη τὸν σκληρὸν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον. Ἄλλ' ὁ Μοναχός, ὅστις ἐπίσης ἀναφέρει, ὅτι ἐδόθη τῷ Λίμπονα ὡς συνοδὸς Ὁθωμανός, δηλ. ὁ Τζαούσης, λέγει· «Διὰ δὲ τοῦ δοθέντος αὐτῷ (τῷ Λίμπονα) Ὁθωμανοῦ καὶ τοὺς ἰδίους Τούρκους· ἀλλὰ πολὺς χρόνος παρεγένετο, ὅτε ἄγριος φθόνος κατ' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ πάθη ἐμίσησαν αὐτοῦ οἱ Ἀγαρηνοί». Προσέτι ὁ Χρονογράφος λέγει, ὅτι *νύκτωρ περικυκλώσαντες πανταχόθεν τὴν οἰκίαν του καὶ ἐπιτεθέντες κατ' αὐτοῦ πειρωμένου νὰ διαφύγη κατεκρεούργησαν αὐτόν, «οἱ καὶ περιφράξαντες τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἐξακολουθεῖ ὁ Μοναχός, καὶ στενῶς πολιορκήσαντες ἐζήτουν αὐτὸν φανεῖσαι, ἐπέτυχον δὲ αὐτόν τῇ νυκτὶ προσπαθοῦντα διαφυγεῖν, καὶ ἐπιπεσόντες μετὰ μαχαίρων καὶ ξύλων κατασπαράττουσιν αὐτόν, καὶ φονεύουσιν αὐτόν. Οὕτω τοίνυν ἀπολέσαμεν τὸν χρηστὸν Κυρίου τὸν Λίμπονα, καὶ λυτρωτὴν τῆς πατρίδος».*

Πιθανώτερα μοὶ φαίνονται τὰ τοῦ Χρονογράφου. Οἱ Ὁθωμανοὶ δὲν προέβησαν ἀμέσως καὶ πρὶν ἀπέλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ συνοδὸς τοῦ Λίμπονα εἰς τὸ στυγερὸν ἔγκλημα οὐδὲ ἐξετέλεσαν τόσῃ πανηγυρικῶς φόνον πρωτεύοντος προσώπου τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας προστατευομένου ὑπὸ τοῦ μέγα σημαίνοντος ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Σουλτάνου Ἀρχιευνούχου. Τὴν μελετηθεῖσαν πράξιν ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς ψυχῆς των ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς καὶ ἤγαγον εἰς πέρας. Ὁ Τζαούσης ἔμεινεν ἐν Ἀθήναις μῆνα καὶ πλέον πρὸς ἀσφαλῆ ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρχιευνούχου, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν δὲ αὐτοῦ οἱ μὴ ἀνεχόμενοι τὸν τολμῶντα νὰ ἀντεπεξέρχηται εἰς τὰς ἀθαιρεσίας των καὶ κολάζῃ καὶ περιστέλλῃ αὐτοὺς ἐξηφάνισαν δι' αἰμοβόρων δολοφόνων τὸν μέγαν προστάτην καὶ ὑπέρμαχον τῶν Ἀθηναίων.

Αἱ διαφωνίαι καὶ ἀντιφάσεις ἐξηγοῦνται, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, ὅτι ὁ Μπουμπούλης ἔγραφε μακρὰν τῶν Ἀθηναίων καὶ μετ' ἀρκετὰ ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκτυλιξέως τῶν γεγονότων καὶ δὴ ὅτι συνέθηκεν ἐποποιίαν ἢ τραγωδίαν, ἐνῶ ὁ μὲν Σπὸν αὐθιμερὸν ἢ καὶ αὐτοστιγμει κατεχώριζεν ἐν τῷ ἡμερολογίῳ του ὅσα ἤκουε καὶ ἐμάνθανεν ἐν Ἀθήναις περὶ τῆς ὀλίγον χρόνον πρότερον ἐπι-

βληθείσης και εκτελουμένης ἔτι τιμωρίας, ὁ δὲ Μοναχὸς τῆς Καισαριανῆς ἐσεχέδιασε τὸ Χρονικὸν τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐφημερίδων τῆς μονῆς τοῦ συντασσομένων συγχρόνως τοῖς συμβαίνουσιν.

Μετὰ ταῦτα ὁ Μπουμπούλης περιγράφει τοὺς θρήνους τῶν συγγενῶν τοῦ πολυκλαύστου Μιχαήλ καὶ τοῦ ἀπορφανισθέντος τοιοῦτου προστάτου λαοῦ, καὶ παριστῶν ἀδυνατοῦντα τὸν Ἄγῶ τῶν Ἀθηνῶν νὰ τιμωρήσῃ ὅλην τὴν συσσωματωμένην σπεῖραν τῶν δολοφόνων ἐπάγεται:

« Ἐτῆι ἕκαμαν ἀπόφασιν ὅλοι οἱ γέροντές μου
καὶ ὁ πονεμένος ἀδελφὸς μαζί καὶ οἱ ἄρχοντές μου,
ταῖς σάρκαις καὶ τὰ κόκκαλα ἔς τὴν Πόλι νὰ τὰ πᾶσι,
καὶ ἔς τὸν Εὐνοῦχον νὰ φανοῦν καθένας νὰ σκουριάσῃ
« Ἄδικο ἐπάνω ἔς ἄδικο, αὐθέντη μᾶς ἐγίνη,
καὶ ἤλθαμε πρὸ τοῦ λόγου σου νὰ κάμῃς δικαιοσύνη·
ἐσὺ αὐθέντα καὶ κριτὰ κεφάλι δοξασμένο,
στοχάσου τὸ κεφάλι τοῦ πῶς τῶχουν σκορπισμένο.

Πολλὰ τοῦ κακοφάνηκε νὰ ἰδῆ τοῦ φονεμένου
ταῖς σάρκαις καὶ τὰ κόκκαλα τ' ἀδικοσκοτωμένου·
καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε νὰ δράμουν νὰ τοὺς βροῦσι,
δεμένους νὰ τοὺς φέρουσι, καὶ πλείο νὰ μὴν ἀργοῦσι,
ἐκείνους ὅπου ἕκαμασι τὴν συμβουλή τοῦ φόρου,
καὶ ποῦ ἀμαζῶξαν τὴν Τουρκίαν ἐνάντιον τοῦ νόμου
ἕκαμε καὶ διαλαλημὸν ὅπου καὶ ἂν τοὺς εὐροῦσι
μὲ τὰ τουφέκια καὶ σπαθιά ὅλοι νὰ τοὺς κτυποῦσι,
καὶ ἄλλους ἐφυλακώσασιν, καὶ ἄλλους ἐξώρισαν
σᾶν ἄλλοι ὅπου ἐψοφήσασιν ὡς μανιακοὶ μὲ λύσαν » (1).

Ὁ δὲ Μοναχὸς εἰσάγει ἡμᾶς εἰς ἄλλας τραγικωτέρας καὶ θλιβερωτέρας σκηνάς. Ἡ δὲ πατρὶς ἡμῶν, λέγει ἐν ἐλεγειακῷ τόνῳ, χηρεύσασα τοῦ καλοῦ αὐτῆς τέκνου ἔπαθε δεινῶς ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν· πρότερον γὰρ ὑποσχέσει μεγάλας ἀπατήσαντες τοὺς Χριστιανοὺς ἐφόνευσαν τοὺς προὔχοντας ἡμῶν. Τότε καὶ οἱ πολῖται ἡμῶν θεωροῦντες τὸ ποίμνιον ἄνευ ποιμένος, καὶ τὸν λύκον ἐρχόμενον ἐκλεξαν

(1) Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 21-22

τὸν *Γεώργιον Βεράλδην* ἄρχοντα τοῦ λαοῦ εἰς τὸ ὀδηγεῖσαι καὶ ποι-
 μάναι τὸν λαὸν τῶν Χριστιανῶν. Ὁ χρηστὸς οὗτος ἐκαλέσατο τοὺς
 Χριστιανοὺς εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, πορευθὺς αὐτὸς εἰς τοὺς μυχοὺς
 καὶ δριμοὺς τῶν ὀρέων καὶ τῶν ὀπῶν τῆς γῆς καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς
 καὶ ἐνεψύχωσεν αὐτούς. Ὁ δὲ βασιλεὺς μετὰ τὸν χρόνον τοῦτον φθά-
 σας ἐκ Βοιωτίας εἰς Ἀττικὴν ἠγάσθη τῆς χώρας καὶ τὴν παραλίαν
 τοῖς φρουροῖς καρποῦσθαι ἐχαρίσατο. Ἐκ δὲ τοῦ ὀνόματος τοῦ τῆς
 φρουρᾶς ἄρχοντος *Μποστατζῆ* Μποστάνια ἐκλήθη. Ἐκτοτε οἱ τῆς
 Ἄγαρ μονιμοτέρως εἰς τὴν πόλιν ἔμενον καὶ καθ' ἐκάστην ὀχυροῦντο
 εἰς τε τὸ φρούριον καὶ τὴν πόλιν. Ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ καὶ ὁ τῆς
 ἡμετέρας Μονῆς προηγούμενος ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος, ἀπέλθων ἐν
 κόλποις Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τόποις» (1).

Φαίνεται, ὅτι αἱ Ἀθηναὶ παρέστησαν τότε θέαμα οἰκτροτάτης
 τραγωδίας. Ὁ πεισματώδης μεταξὺ τῶν προυχόντων Ἀθηναίων καὶ
 τῶν ἐν ἀξιώμασιν Ὀθωμανῶν ἀγὼν, ὁ προκληθεὶς ὑπὸ τῆς αὐθαιρε-
 σίας καὶ τῶν βιαιοπραγιῶν τῶν τελευταίων, ὃν ὑπεξέκαυσαν διπλαῖ
 πρεσβεῖαι καὶ ὄξυναν τιμωρίαι καὶ εἰς ὃν ἔλαβον μέρος Ἀρχιευνού-
 χοι καὶ Τζαούσιδες, φαίνεται ὅτι δὲν ἔληξε διὰ τῆς φρικώδους σφα-
 γῆς τοῦ πρωτεῦον πρόσωπον διαδραματίσαντος ἐν αὐτῷ ἀτυχοῦς
 Λίμπονα, ἀλλ' ἐξηκολούθησε, μέχρις οὐ ἐξωλοθρεύθη ἡ μία τῶν ἀντι-
 μαχομένων μερίδων, οἱ πρωτεύοντες τῶν Ἀθηναίων. Ὁ φόνος τοῦ
 ἥρωος Λίμπονα δὲν ἤρκει, ἐχρειάζοντο περισσότερα θύματα, ὅπως ἐπὶ
 τῶν δραμάτων τῆς παλαιότερας σχολῆς. Οἱ Ὀθωμανοὶ μετὰ τὸ κατόρ-
 θωμα τῆς δολοφονίας τοῦ Λίμπονα μὴ ἀρκούμενοι τῇ μαχαίρᾳ τοῦ δο-
 λοφόνου πρὸς τῇ λεοντῇ μετεχειρίσθησαν καὶ τὴν ἀλωπεκῆν. Σκεπτόμε-
 νοι, ὅτι δὲν θὰ ἔμενον κύριοι τοῦ πεδίου, δὲν θὰ ἀπηλάττοντο ἐνοχλή-
 σεων καὶ φραγμῶν εἰς τὰς αὐθαιρεσίας των, ἐφ' ὅσον τὰ δικαιώματα
 τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ ὑπερησπίζοντο ἄνδρες τολμῶντες καὶ δυνάμενοι
 νὰ προκαλῶσι τὴν τιμωρίαν των, ἀπεφάσισαν νὰ ἄρῳσιν ἐκ τοῦ μέσου,
 νὰ ποιήσωνται ἐκ ποδῶν τοὺς ὀχληροὺς προκρίτους τῶν Ἀθηναίων.
 Πρὸς μείζονα δὲ ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ των μετεχειρίσθησαν ὡς ὄρ-
 γανον τὸν λαόν, ὃν ἐξηπάτησαν διὰ δελεαστικῶν ὑποσχέσεων.

Ὁ ἐπιπόλαιος καὶ ἀπερίσκεπτος λαός, ὅστις ἐνίοτε ἐν τῷ δημοκρα-
 τικῷ αὐτοῦ φρονήματι δὲν ἀνέχεται τὰς ὑπερόχους κεφαλὰς, τοὺς

(1) Καμπ. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 43.

εὐγενεῖς, τοὺς ἀριστοκρατικούς, ὡς τὸν δίκαιον Ἀριστείδην, ἀλλὰ καὶ μισεῖ ἐνίοτε τοὺς προστάτας καὶ ὑπερμάχους αὐτοῦ, δὲν ἐνόησε τὴν στηθεῖσαν παγίδα, ἀλλ' εὐκόλως, ὡς φαίνεται, ἐνέπεσεν εἰς αὐτήν. Δὲν εἶνε ὁμοῦς παράδοξον, ὅτι εἰς τὴν οἰκτρὰν λύσιν τοῦ τραγικοῦ δράματος συνετέλεσαν καὶ τὰ πάθη τῶν σφοδρῶς ἀνταγωνιζομένων ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν κομμάτων, ὅπερ ὑπαινίσσεται ἡ ἀνωτέρω παρατεθεῖσα ἐπιγραφή τοῦ Θησείου καὶ ἐπικυροῦσιν ἀτυχῶς διαιρέσεις τοῦ λαοῦ καὶ τῶν προεστώτων καὶ διχόνοιαι κατὰ τὴν ΙΗ' ἑκατονταετηρίδα (1). Οἱ ἐξοχώτεροι τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, οἱ ἀκραιφνεῖς πατριῶται οἱ μετ' ἀφιλοκερδεΐας καὶ αὐταπαρνήσεως ἀγωνιζόμενοι κατὰ τῶν ἀνοσιῶν καὶ ὀλεθρίων βουλευμάτων καὶ σκοπῶν τῶν Ὀθωμανῶν Ἀρχόντων ἔπεσαν θύματα τῆς φιλοπατρίας των. Τότε ὁ λαὸς συνελθὼν εἰς ἑαυτόν, ἐννοήσας τὸ διαπραχθὲν καθ' ἑαυτοῦ κακούργημα, ἰδὼν τὸ πρὸ αὐτοῦ χαῖνον βάραθρον καὶ ὅτι εὐρίσκεται ὡς ποιμνιον περιστοιχιζόμενον ὑπὸ λύκων, οἱ μὲν μᾶλλον τεθορυβημένοι ζητοῦσι διὰ τῆς φυγῆς τὴν σωτηρίαν εἰς τοὺς μυχοὺς τῶν ὀρέων καὶ τὰ σπήλαια, οἱ δὲ γενναϊότεροι ζητοῦσιν ἐν τῇ πόλει τὸν σωτῆρα καὶ εὐρόντες θέτουσιν αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῆς κατὰ τοῦ ἐρχομένου λύκου. Αἱ σκηναὶ αὐταὶ διέρχονται ἀστραπηδὸν πρὸ τῆς φαντασίας τοῦ ἀναγινώσκοντος τὸ ἀνωτέρω μέρος τοῦ Χρονικοῦ. Ὁ ἀναδειχθεὶς ἀρχηγὸς καὶ σωτῆρ κατὰ περιέργον σύμπτωσιν εἶνε Βεναλδῆς, ὅπως Βεναλδῆς ἦτο καὶ ὁ προκαλέσας διὰ τῆς συγκινητικωτάτης ἐπιστολῆς του τὴν λύσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ ἀφορισμοῦ καὶ ἐπαναγαγὼν τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὴν φιλτάτην πατρίδα· συγγενεῖς βεβαίως ὁ μὲν τοῦ δὲ καὶ κατὰ τὸ γένος καὶ κατὰ τὸν χαρακτῆρα (2). Ὁ φιλότιμος καὶ εὐτολμος Ἀθηναῖος δὲν ἀπεποιήθη ἀναλογιζόμενος τὴν συμφορὰν τοῦ Λίμπονα καὶ τῶν ἄλλων προυχόντων Ἀθηναίων, ἀλλ' ἀναδεχθεὶς τὸ βαρύτατον καὶ ἐπικίνδυνον ἔργον ἐν τῇ κρισιμωτάτῃ στιγμῇ τῆς πατρίδος του εἰργάσθη μετὰ τοῦ σθένους καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως ἐκείνης, ἥτις ἀναδεικνύει τοὺς μεγαλοψύχους ἄνδρας ἐν ταῖς τοιαύταις περιστάσεσιν,

(1) Ἰδὲ Χρον. Ψευδανθίμου ἐν ἔτεσι 1785, 1786, 1788 καὶ 1795 ἐν Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 111 ἐξ., 114, 116 ἐξ. καὶ 125 ἐξ.

(2) Ὡστε τρία μέλη ἐκ τῆς οἰκογενείας Βεναλδῆ ἀναφαίνονται ἐπὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς ἱστορίας τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ὁ συντάξας τὴν ἐπιστολὴν, ὁ παρῶν Γεώργιος καὶ ὁ ἐπὶ τῶν Μοροζινεακῶν Ἀργυρός.

ἐμπνεύσας θάρρος εἰς τοὺς λειποψυχήσαντας καὶ ἀνὰ τὰ ὄρη διασκορπισθέντας καὶ ἐπαναγαγῶν αὐτοὺς εἰς τὰς ἐγκαταλειφθείσας οἰκίας των.

Αἱ διαδραματισθεῖσαι ἐν Ἀθήναις φρικαλέαι σκηναὶ ἐφείλκυσαν, ὡς ἦν ἐπόμενον, τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἐν Εὐρίπῳ (Χαλκίδι) ἐδρεύοντος Πασσᾶ, ὑφ' ὃν ὑπήγοντο τότε διοικητικῶς αἱ Ἀθῆναι, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ μένῃ μακρόθεν θεατῆς τοσοῦτον συγερῶν ἐγκλημάτων καὶ ἀνατρεπτικῶν στάσεων καὶ νὰ ἐκδίδῃ διαταγὰς ματαιουμένας πρὶν φθάσωσιν εἰς Ἀθήνας, ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ διὰ τῶν Θηβῶν αὐτοπροσώπως εἰς τὸν τόπον τοῦ δράματος. Οὗτος δὲ εἶνε ὁ καλούμενος βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ Χρονογράφου, ὅστις τὸ τῶν ἐφημερίδων ἡγεμόν (1), δι' οὗ ἀποδίδεται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τὸ Τουρκικὸν Πασσᾶς, ἀντικατέστησε διὰ τοῦ βασιλεὺς, ὃν σημαίνει ἐνίοτε ἡ λέξις ἡγεμόν, ἀλλ' ὄχι πάντοτε. Τοῦτο εἶκασε καὶ ὁ Καμπούρογλου ('Ιστ. Ἀθην. Τόμ. Α', σελ. 56). Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀρχιευνούχος, ὅστις ἐνήργησε τὰ δέοντα πρὸς τιμωρίαν τῶν φονέων τοῦ Διμώνα καὶ τῶν λοιπῶν προυχόντων, φαίνεται ὅτι ἐπέτυχε νὰ σταλῇ ἀξιωματικὸς τῶν φρουρούντων τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου μετὰ Μποσταντζίδων ἤτοι στρατιωτῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Ὁ ἀναβρασμὸς καὶ ὁ ἐρεθισμὸς τῶν πνευμάτων φαίνεται, ὅτι δὲν κατηνύασθη ταχέως ἀναζωπυρωθεὶς μάλιστα διὰ τῶν νέων αὐστηρῶν τιμωριῶν καὶ τῆς καταδιώξεως τῶν Ὀθωμανῶν, ὧν τινες φοβούμενοι τὴν ὑποπτεύοντες τιμωρίαν εἶχον δραπετεύσῃ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὕστερον ἤρχισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπανερχόμενοι, ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Χρονογράφος, καὶ διὰ τοῦτο ἐγένετο ἀνάγκη νὰ παραμείνωσι πολὺν χρόνον ἐν Ἀθήναις οἱ φρουροί, εἰς οὓς ἐδόθη πρὸς κάρπωσιν ἢ παραλία κατὰ τὸν Μοναχόν, ὅστις ὁμως ἐσφαλμένως καλεῖ τὸν ἄρχοντα τῶν φρουρῶν Μποσταντζῆ, διότι μποσταντζῆς εἶνε ὁ στρατιώτης τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Εἰκάζομεν ὅτι ἐνταῦθα παρεμβάλλει παράδοσιν τινα, ἣτις συγχέει ἀξιωματικὸν πρὸς στρατιώτην καὶ ψευδῶς παράγει τὸ : Μποστάνια ἐκ τοῦ Μποσταντζῆ. Καὶ οὕτως ἐπῆλθεν ἡ,

(1) Ἡγεμόνα Εὐρίπου καὶ ἡγεμονεῦοντα καλεῖ τὸν Πασσᾶν ἤτοι διοικητὴν Χαλκίδος καὶ ἡγεμονίαν εἶτ' οὖν πασσαλίκι τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ καὶ τὸ Χρονικὸν Ψευδανθίμου, ὅπερ καὶ ἀπλῶς πασσᾶν ἀλλαχοῦ καλεῖ αὐτόν. Ἴδε Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 100, 101, 106 καὶ 123. Ἐπίσης ἡγεμόνα τὸν Πασσᾶν τὸν ἀποσταλέντα ὑπὸ τῆς Ὑψ. Πύλης δι' ὅμοιον σκοπὸν μετὰ τὴν διὰ τὰ Μοροζινεϊακὰ μετοίκησιν ἡ Ἐπιτομὴ Περιβοῦ, Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 38.

σχετική βεβαίως, τάξις και ἀποκατάστασις τῶν πραγμάτων μετὰ τόσους ἀγῶνας και διαπληκτισμούς, φόνους και τιμωρίας.

Ε΄

Μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ 6' φύλλου τοῦ Μοναχοῦ παρατηροῦμεν, ὅτι τὸ πρῶτον γεγονός, ὅπερ ἐκτίθεται ἐν αὐτῷ εἶνε ἢ ἐπὶ τῶν Μοροζινειακῶν ἐγκατάλειψις τῶν Ἀθηναίων, ἢ τριετῆς ἐν Σαλαμῖνι, Αἰγίνη και ἀλλαχοῦ διαμονὴ τῶν Ἀθηναίων και ἢ ἐκεῖθεν ἐπάνοδος αὐτῶν. Ἐξ ὧσων εἶδομεν, ὁ παρακολουθῶν ἐπισταμένως τὴν μελέτην ταύτην ἐπέισθη, πιστεύομεν, ὅτι ὁ σχεδιαστὴς τοῦ Χρονικοῦ Μοναχὸς ἐν τῷ πρῶτῳ φύλλῳ ἀφηγεῖται τὰ δύο σπουδαιότατα πρὸ τῶν Μοροζινειακῶν γεγονότα τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἱστορίας τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ἧτοι τὴν μετὰ τὸ Μητροπολιτικὸν ζήτημα ἐπιδρομὴν τῶν Τουρκαλθανῶν και ἐγκατάλειψιν τῶν Ἀθηναίων κτλ. κατὰ τὸ 1638 και δεύτερον τὴν δολοφονίαν τοῦ Λίμπονα και τῶν λοιπῶν προυχόντων Ἀθηναίων κατὰ τὸ 1678. Νῦν ὁ Χρονογράφος μας μεταβαίνει εἰς τὴν περιγραφὴν ἄλλων σπουδαιωτάτων γεγονότων τῆς ἑκατονταετηρίδος ἐκείνης, τῶν διατρεξάντων ἐπὶ Μοροζίνῃ κατὰ τὸ 1688 και ἐξῆς.

Εἶνε γνωστὴ ἐκ τῆς Ἱστορίας ἢ τοῦ Ἐνετοῦ Ναυάρχου Φραγκίσκου Μοροζίνῃ ἐκστρατεία, καθ' ἣν ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους ἢ Πελοπόννησος και ἄλλα τινὰ Ἑλληνικὰ μέρη. Τὸ τὰς Ἀθήνας ἀφορῶν μέρος τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης και τὴν παράδοσιν αὐτῆς ἱστορεῖ ἢ Ἐπιτομὴ τοῦ Περραιβοῦ, ἧς τὸ σχετικὸν μέρος παρεθέσαμεν ἀνωτέρω. Ἐπίσης τὴν ἀνάγκην, εἰς ἣν περιῆλθον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μοροζίνῃ νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν ἑαυτῶν πόλιν, τὴν μετάβασιν αὐτῶν εἰς Σαλαμίνα και ἀλλαχόσε και τὴν ἐκεῖθεν μετὰ τριετὴ διαμονὴν παλινόστησιν, εἶδομεν ἐν τῇ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης πραγματείας παρατεθείσῃ περικοπῇ τοῦ Περραιβοῦ.

Τὴν ἐπὶ Μοροζίνῃ ἐγκατάλειψιν τῶν Ἀθηναίων ἀφηγοῦμενος και ὁ Μοναχὸς Χρονογράφος ἐν τῷ 6' φύλλῳ περιγράφει ἰδίως τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Ἀθηναίων ἐν Σαλαμῖνι, τὴν κατάστασιν τῶν ἐγκαταλειφθεισῶν Ἀθηναίων και τῶν μεινάντων ἐν τῇ πατρίδι τῶν ὀλίγων Ἀθηναίων. Ἐν εἶδει μικρᾶς προεισαγωγῆς λέγει ὁ Σχεδιογρά-

φος, ὅτι ἡ Ἑλλάς κατὰ τὴν ἰδίαν (ΙΖ') ἑκατονταετηρίδα κατήνησε τόπος τῶν καταδρομῶν, ἐνοῶν διὰ τούτων τοὺς Τουρκογενετικούς πολέμους καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν προελθοῦσαν ἀνωμαλίαν καὶ ἀναστάτῳσιν, ἧς ἐπωφελοῦμενοι οἱ καὶ πρὶν ἐλευθέρως ἐξασκοῦντες τὸ ἔργον τῶν φούστιδες ἐπέτρεχον ἀδεῶς καὶ ἐλεηλάτουν ἀνηλεῶς τὴν χώραν. Ἴδου τὸ κείμενον: « Κατ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἑκατονταετηρίδα ἡ Ἑλλάς κατήνησε τόπος τῶν καταδρομῶν ἢ Ἀττικὴ δ' ἔρημος διὰ τρεῖς σχεδὸν χρόνους (1)· οἱ Ἀθηναῖοι μετέφερον τὰς φημηλίας τῶν εἰς τὴν Σαλαμίνα, ἐκεῖ ὠκοδόμησαν τοὺς οἴκους τῶν οἱ περισσότεροι καὶ ἐκκλησίας εἰς τὸ χωρίον Ἀμπελάκια καλούμενον, τὰς ὁποίας ἄχρι τοῦδε καλοῦν οἱ ἐγγῶριοι τῶν Ἀθηναίων· ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς ὀλίγοι εἶχον μείνει εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ ἄλλοι τινὲς εἰς μερικὸν πύργον τῆς πόλεως· κάθε στιγμὴν ἤρχοντο κλέπται, τοὺς ὁποίους οἱ κάτοικοι ἐκάλουν φούστας ἐκτυποῦντο μὲ τοὺς ὀλίγους ἐγκατοίκους, ἤρπαζον ὅσα καὶ ἠδύναντο καὶ ἐφευγον εἰς τὰ ὄρη· αἱ οἰκίαι αἱ περισσότεραι ἔπεσαν, οἱ δρόμοι ἐγέμισαν, καὶ ἡ πόλις κατήνησεν ὅλη ἐν δάσος ἐλεεινόν· οἱ λησταὶ ἐβαλοῦν φωτῖαν εἰς τὰ δένδρα, καὶ αὐτὰ καίόμενα κατέκαιον καὶ τὰς ἀρχαιοτάτας· τότε ἔλαβε τὴν μαύρην μορφήν τὸ Γυμνάσιον τοῦ . . . , τοῦ ὁποίου μέρος καὶ ἐκρήμνισαν· τότε ἐμαύρισεν ἀπὸ τοὺς καπνοὺς ὁ ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός, καὶ τόσα ἄλλα. Οἱ Ἀθηναῖοι μὴ ὑποφέροντες τὴν ὑστέρησιν τῆς πατρίδος τῶν ἀπεφάσισαν καὶ ἐστειλαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ζητοῦντες ἀσφάλειαν γὰ ἐπανακάμψουσαν εἰς τὴν πατρίδα τους, καὶ ἐπιτυχόντες τοῦτο ἐπαρῆλθον, καὶ συναχθέντες ἤρχισαν νὰ καθαρίζωσι τὴν πόλιν, καὶ νὰ οἰκοδομοῦν τοὺς οἴκους τῶν » (2).

Ἦδη, ὅτε τις ἔχει ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ λεγόμενα ἐν τῷ α' φύλλῳ τοῦ Μοναχοῦ περὶ μετοικήσεως τῶν Ἀθηναίων εἰς Σαλαμίνα καὶ τὰ λεγόμενα περὶ τοιαύτης ἐν τῷ β', εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ κρίνη, ὅτι ἐν αὐτοῖς πρόκειται περὶ δύο μετοικήσεων τῶν Ἀθηναίων εἰς Σαλαμίνα, αἵτινες προεκλήθησαν ἐκ διαφόρων αἰτιῶν καὶ ἄς συνοδεύουσι καὶ χα-

(1) Περὶ τούτου σημειοῖ ὁ Πιττάκης· « Ὁ κ. Φαλλμεράυερ ἀντέγραφε κατὰ λάθος τὸ « τρεῖς σχεδὸν χρόνους » εἰς « τετρακοσίους σχεδὸν χρόνους », ἴσως τοῦτο εἶναι τυπογραφικὸν ἀμάρτημα· ὅτι δὲ τὸ φύλλον λέγει « τρεῖς σχεδὸν χρόνους » τοῦτο εἶδον πολλοί, ὁ μακαρίτης Buchon, ὁ κ. Φίνλαϊ, ὁ κ. Felsen, ὁ Γεώργ. Αἰνιάν καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἕλληνες.

(2) Καμπούρ. Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 43-44.

ρακτηρίζουσι διάφορα περιστατικά, τὰ ὅποια διακρίνει ὁ προσεκτικῶς μελετῶν τὰ δύο ταῦτα φύλλα. Εἶνε ὄντως περίεργον, διατι ὁ Μοναχὸς δὲν ἀναγράφει ρητῶς τὴν αἰτίαν τῆς δευτέρας, τῷ 1688, μετοικήσεως τῶν Ἀθηναίων, δηλ. τὴν συμμαχίαν αὐτῶν μετὰ τοῦ Μοροζίνη, ὑφ' οὗ ἐγκαταλειφθέντες μετώκησαν εἰς Σαλαμίνα, ἀλλὰ λίαν ἀορίστως ὑποδηλοῖ αὐτὰ διὰ τῶν: *Κατ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἑκατονιατηρίδα ἢ Ἑλλὰς κατήντησε τόπος τῶν καταδρομῶν, δι' ὧν ἀναμφιλέκτως ἔνοσεῖ τοὺς Τουρκοσενετικούς πολέμους.* Τοῦτο, νομίζω, ἀποδοτέον εἰς τὸ ὅτι τὰ 4 φύλλα εἶνε ἀπλοῦν σχέδιον χρονικοῦ, ὅπερ ἐπεφυλάσσετο νὰ ἐπεξεργασθῆ καὶ συμπληρώσῃ ἀκολουθῶς ὁ Μοναχός, ἀλλὰ δὲν ἐπραγματοποίησεν, ἄγνωστον διὰ τίνα λόγον, ὡς θὰ ἀποδείξωμεν τοῦτο περὶ τὸ τέλος τῆς παρουσίας πραγματείας. Βεβαίως τὰ ἐν τῷ α' καὶ β' φύλλῳ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν εἶνε τόσῳ σαφῆ καὶ ὠρισμένα, ὥστε βασιζόμενός τις μόνον ἐπ' αὐτῶν νὰ παραδεχθῆ ἀνεκδοκίως δύο μετοικήσεις, ἀλλὰ συνδυάζων μετὰ τῶν τῆς Ἐπιτομῆς τοῦ Περραιβοῦ, τῆς ἐπιστολῆς Βενελλῆ καὶ τῶν 4 Πατριαρχικῶν ἐγγράφων πείθεται ἀδιστακτικῶς, ὅτι πρόκειται περὶ δύο μετοικήσεων, ὅπως, ὅτι πρόκειται περὶ δύο καθαιρεθέντων Μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν.

Περὶ τοῦ ἀναφερομένου ἐνταῦθα, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ᾤκοδόμησαν οἰκίαν ἐν Ἀμπελακίῳ τῆς Σαλαμίνας σωζομένης μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν συνέτασσε τὴν Χρονογραφίαν τοῦ ὁ Μοναχός, δηλ. μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, παρατηροῦμεν ὅτι τοιοῦτό τι δὲν λέγει περὶ τῆς κατὰ τὸ 1638 διαμονῆς τῶν Ἀθηναίων ἐν Σαλαμίνῃ. Ἐὰν ἔμενον τότε τρία ἔτη, θὰ ἔκτιζον βεβαίως οἴκους, ὡς κατὰ τὸ 1688 ἔπραξαν, καὶ θὰ διετηροῦντο μέχρι τοῦ 1688, ὅπως καὶ οἱ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οἰκοδομηθέντες ἐσώζοντο ἔτι κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα. Ἡ σιωπὴ τοῦ Χρονογράφου εἶνε πρόσθετος ἀπόδειξις εἰς τὰς προσημειωθείσας, ὅτι δὲν παρέμειναν τότε πολὺν χρόνον οἱ Ἀθηναῖοι ἐν Σαλαμίνῃ. Τὴν ὑπερβολὴν, ὅτι ἡ πόλις κατήντησε δάσος καὶ τὴν παρατήρησιν ὅτι τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα ἐμαύρισαν ἐκ τῶν καπνῶν τῶν καιομένων ὑπὸ τῶν φουσιδίων δένδρων, πιθανῶς ἐκ τῆς παραδόσεως προερχομένης καὶ μὴ ἀραιομένης ἐκ τῶν Ἐφημερίδων, παρερχόμεθα ὡς μὴ χρηζούσας σχολίων. Ὅτι ἡ ἐπάνοδος τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐστίας τῶν ἐπετελέσθη, ἀφοῦ ἐξησφάλισεν αὐτοὺς ἡ Ὄθωμανικὴ ἐξουσία,

εἶδομεν ἀνωτέρω διακρίνοντας τὴν ἐπάνοδον ταύτην ἀπὸ τὴν γενομένην κατὰ τὸ 1638, ὅτε τοῦ Πατριάρχου λύσαντος τοὺς Ἀθηναίους τοῦ ἀφορισμοῦ ἐπανείδον τὴν γλυκεῖαν πατρίδα των.

Περὶ τῆς μετὰ τὰ Μοροζινεϊακὰ κατὰ μικρὸν καὶ μετὰ δυσκολίας ἐπιστροφῆς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸ ἄστυ, δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἄπο σκοποῦ νὰ παραθέσωμεν τὰ ἀναφερόμενα ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσον τὰ κατ' αὐτὴν ἔχοντα μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὰς συνοδευσάσας περιστάσεις τὴν μετὰ τὴν δολοφονίαν τῶν Προυχόντων ἐπάνοδον τῶν Ἀθηναίων μᾶς ἐξηγοῦσι τὰ ἐν βραχυλογίᾳ ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ περὶ ἐκείνης ἐκτιθέμενα. Ἡ Ἐπιτομὴ ἀναγράφασα τὴν ἐπιστροφήν ἐβδομήκοντα οἰκογενειῶν εἰς Ἀθήνας καὶ τὴν μετὰ τὴν πρὸς τὴν Ὑψυλὴν Πύλιν ἀναφορὰν τῶν Ἀθηναίων ἀποστολὴν τοῦ Ἀβδουλάμ Πασσᾶ, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, προσθέτει· «Οὗτος ἐλθὼν, ἔστησε τὰς σκηνάς του ἔξω εἰς τὴν Καλιρρόην. Εὐθύς οἱ ἐγκριτότεροι συμπατριῶται ἐπῆγαν εἰς προσκύνησίν του, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐδέχθη καὶ τοὺς ὠμίλησε μὲ κάθε ἰλαρότητα, τοὺς ἐρώτησεν ἂν εἶναι πολλοὶ συναγμένοι ἀπὸ τοὺς ραγιάδες ἕως τώρα, καὶ ἀνίσως ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἀκολουθοῦν νὰ συνάζωνται. Οἱ συμπατριῶται ἀπεκρίθησαν διὰ στόματος τοῦ Νικολάου Χειλᾶ εἰδήμονος τῆς Ὀθωμανικῆς διαλέκτου, ὅτι Πασᾶ Ἐφέρτη, ἕως τώρα εἶναι μερικοὶ συναγμένοι, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο πάσχομεν μὲ κάθε λογῆς τρόπον νὰ φέρωμεν καὶ τοὺς ἐπιλοίπους, ὁμῶς χρειάζεται ὑπομονή· διότι εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὅπου εὐρίσκονται εἶναι ἐλευθερία περισσότερα, ἢ ὅποια εἰς τοὺς πολλοὺς φαίνεται ἀρεστή. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ δοκιμάσωμεν τὸν κάθε ἐπιτήδειον καὶ γλυκὺν τρόπον εἰς τὸ νὰ τοὺς ἐλκύσωμεν, διὰ νὰ κατοικηθῇ πάλιν, καὶ νὰ γεμίσῃ ὁ τόπος τοῦ κραταιοτάτου καὶ εὐσπλαγγνικωτάτου βασιλέως μας. Ὁ Ἡγεμὼν φαίνεται ὅτι εὐχαριστήθη πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν· σημεῖον δέ, ὅτι ἐχάρισε καὶ ἐν δακτυλίδιον εἰς τὸν Νικόλαον, ἀπέδειξε δὲ καὶ ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως του ὅλους τοὺς Ἀθηναίους ἀφορολογήτους καὶ ἀσιδότης εἰς τρεῖς ὀλοκλήρους χρόνους, καὶ ὅτι ὅσοι ἤθελε ξαναγυρίσουν εἰς τὴν πατρίδα τοὺς νὰ ξαναλαμβάνουν ἐλευθέρως ὅλα τοὺς τὰ ὑποστατικά. Οὕτω λοιπὸν ἀκολουθοῦσεν ἡ ἀνάσμιξις τῶν φευγάτων εἰς τὴν Ἀθήναν, καὶ ἡ τῶν ὑποστατικῶν των ξαναπόκτησις. Ἐκείνων δὲ ὅπου ἔμειναν εἰς τοὺς ξάνους τόπους τὰ ὑποστατικά ἀπέρασαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς βασι-

λείας. Ὅθεν μετ' ὀλίγον μερικοὶ ἀξιολογώτεροι συμπατριῶται, ὁ Μπενιζέλος, ὁ Παλαιολόγος, ὁ Λατίνος, καὶ ἄλλοι πρὸς τούτοις πηγαινοντας εἰς βασιλεύουσαν ἠγόρασαν ἀπὸ τὸ Ὑψηλὸν Δοβλέτι μὲ μίαν συγκαταβατικὴν τιμὴν ὅλα τὰ ὑποστατικά ἐκείνων τῶν Ἀθηναίων, ὅπου εἶχον κατοικήσει εἰς ξένους τόπους, καὶ αὐτοὶ πλέον ὡς ἴδιοι οἰκοκύριοι τὰ ἐπουλοῦσαν εἰς ἄλλους. Οὗτοι δὲ Τουρκιστὶ λέγονται Μουλτεζιμιδες. Ἄρχισαν δὲ κατ' ὀλίγον νὰ συνάγωνται καὶ ὀλίγοι Τούρκοι, πλὴν μὲ φόβον, καὶ ἀκαταστασίαν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεκλεισμένοι, καὶ φυλαττόμενοι εἰς τὸ Κάστρον· διότι μὲ τὸ νὰ ἦτον ἡ Πελοπόννησος ὑποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἐνετῶν, οἱ ἐκείσε διατρίβοντες Ἕλληνες Ἀθηναῖοι ἀνταμωμένοι καὶ μὲ ἄλλους, ἀνθρώπους εὐτελεῖς, κακότετροποι δὲ καὶ κλέπται, ἔκαμναν συχνὰ ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίξ τῆς Ἀττικῆς, καὶ πολλακίς μέσα εἰς τὴν πολιτείαν, ἀρπάζοντες καὶ αἰχμαλωτίζοντες τοὺς προστυχόντας Τούρκους· ὅθεν πρὸς φύλαξιν καὶ ἀσφάλειαν τοῦ τόπου μὲ βασιλικὸν ὀρισμὸν ἤλθον ὡς φύλακες ξένοι Τούρκοι εἰς τὴν Ἀθήναν, ἕως οὐ ἐσυνάχθησαν καὶ οἱ λοιποὶ ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους, καὶ οὕτως ἔπαυσε τὸ κακόν» (1).

Τὰ ἀναφερόμενα ὕστερον ἐν τῷ β' φύλλῳ περὶ τῆς συστάσεως τῆς μονῆς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ἐξετάσωμεν κατωτέρω, ἐν τῷ περὶ τοῦ Χρονογράφου μας γεννησομένῳ ἰδιαιτέρῳ λόγῳ, καθ' ὅσον συνδέονται στενῶς μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς μονῆς, εἰς τὴν ἀνῆκε. Σημειώσας δὲ τίνα ὁ Σχεδιογράφος περὶ τοῦ κατὰ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος σπουδαιοτάτου γεγονότος τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἀθηναίων, καὶ παρεμβαλὼν διὰ λόγον, ὃν θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, τὰ περὶ τῆς μονῆς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων μεταβαίνει εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Ἡ ἀκρωτηριασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φαλμεράϋερ χρονολογία τοῦ χειρογράφου τῶν φύλλων, ἅτινα ἐπὶ μίαν ὥραν τῷ παρεχώρησεν ὁ Πιττάκης πρὸς μελέτην, ἔχουσα· «καὶ ταῦτα μὲν τῷ χιλιοστῷ σιοστῷ πρώτῳ ἔτει» ὀφείλει νὰ συμπληρωθῇ ἑπτακοσιοστῷ, διότι καὶ ἡ χρονολογικὴ σειρὰ τῶν γεγονότων καὶ τὰ ἐξαλειφθέντα ὑπὸ τοῦ Φαλμεράϋερ πέντε γράμματα, ὡς λέγει ὁ Πιττάκης, τὴν συμπλήρωσιν ταύτην ἐπιβάλλουσι. Ὅτι ἦτο [ἑξακο]σιοστῷ κατ' οὐδένα λόγον δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, διότι ἐν τοῖς ἡγουμένοις ὁ Χρονογρά-

(1) Καμποῦρ. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 38-39.

φως ἀναγράφει τὰ τοῦ ΙΖ' αἰῶνος μέχρι τοῦ 1690 καὶ ἔτι πρὸς. Ὁ δὲ Πιπτάκης λέγων ὅτι ἐξήλειψεν ὁ Φαλμεράϋερ πέντε γράμματα καὶ προσθέτων «ὅτι δὲ εἶνε τὸ ἔτος 1626 ἐξάγεται καὶ ἀπὸ τὸ Πατριαρχικὸν τοῦ Ἰωαννικίου ἔγγραφον, εἰς ὃ φαίνεται τὸ ἔτος κάλλιστα»(1), οὔτε σκέπτεται οὔτε γνωρίζει τὸν χρόνον τοῦ Πατριαρχ. σιγίλλιον. Τὸ μὲν ἐπικαλούμενον ὑπ' αὐτοῦ σιγίλλιον (2) φέρει χρονολογίαν 1651, διὰ τῶν πέντε δὲ ἐξαλειφθέντων γραμμάτων οὐδαμῶς τὸ: *χιλιοστῶ σιοστῶ* πρώτῳ δύναται νὰ γείνη: *χιλιοστῶ ἑξακοσιοστῶ εἰκοστῶ ἔκτῳ*.

Ἀναγράφων δὲ τὰ συμβεβηκότα τοῦ 1701 ὁ Μοναχὸς προτάσσει τινὰ περὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ ἑαυτοῦ ἀνακηρύσσειν ὅτι προσεβιάσθη εἰς Πρεσβύτερον, καὶ τὸ οὐχ ἦττον σπουδαῖον, ὅτι *τὴν τῆς σημειώσεως τάξιν ἐνεδύσατο ἥτοι ὅτι περιεβλήθη τὸ ἀφφίκιον τοῦ συντάσσειν τὰς Ἐφημερίδας τῆς Μονῆς*, ὅπερ δὲν ἐνόησαν οἱ πρὸ ἡμῶν γράψαντες περὶ τῶν τεσσάρων φύλλων. Ἐπειτα, ἐν τέλει τοῦ β' φύλλου, σημειοῖ ὁ μοναχὸς Χρονογράφος: «*Τῷ ἔτει τούτῳ μέγας σεισμὸς ἐγένετο καὶ ἅπαντες οἱ οἴκοι ἐσεισθήσαν καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Διονουσίου εἰς δύο ἐσχίσθη, καὶ ὁ τοῦ Ἀρχιερέως οἶκος κλόνῳ μέγα καὶ λίθῳ ἐκ τοῦ Βράχου προσβλήθη τὸ ἀνώγειον ἐκρημνίσθη*. Τοῦτο δὲ ἐγένετο τὸ ἑσπέρας τοῦ Ἁγίου Χαρίτωνος πολλοὶ τε οἴκοι τῆς τοῦ Σωτῆρος Νικοδήμου κατεκρημνίσθησαν, καὶ ἡ Βασιλικὴ ἐκκλησία ἐρράγη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ εἰς τὴν Μητρόπολιν ὁ Δημήτριος κεραυνῶ βλήθεις ἐτελεύτησεν ἀφήσας ὄρφανὰ καὶ χή[ραν]» (3).

Ὅτι συνέβη σεισμὸς (4) ἐν ἔτει 1701, δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλωμεν τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὁ γράφων ταῦτα καὶ ἔζη κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἤδη πρεσβύτερος ὦν τὸν βαθμὸν εἰμὴ καὶ τὴν ἡλικίαν καὶ πρὸς τούτοις ἦτο ἐπιτετραμμένος νὰ ἀναγράψῃ τὰ διάφορα συμβεβηκότα ἐν ταῖς Ἐφημερίσι τῆς Μονῆς (5). Ἄν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ

(1) Ἀρχαιολ. Ἐφημερίς ἔτους 1853, τεύχος 34.

(2) Ἴδὲ αὐτὸ ἐν Καμπουρ. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 46-48. Πρβλ. καὶ Ἱστορ. Τόμ. Α' σελ. 68-69 καὶ 375.

(3) Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 45.

(4) Περὶ τῶν γραφέντων περὶ τοῦ σεισμοῦ τούτου καὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν συνέβη, ἴδε Καμπ. Ἱστορ. Α', σελ. 64-67.

(5) Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι καὶ κατὰ τὸ 1785 ἐγένετο σεισμὸς ἐν Ἀθῆναις. Καμπ. Μνημ. Τόμ. Γ', σελ. 240.

ἀγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου εὗρεν ὁ Wheler ἠρειπωμένην κατὰ τὸ 1675, τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἐν ἔτει 1701 Ἐφημεριδογράφος τῆς Μονῆς δὲν γράφει ἀληθῆ, ἀλλ' ὅτι μεταξὺ τοῦ 1675 καὶ 1701 ἀνοικοδομηθεῖσα κατερρίφθη ὑπὸ τοῦ ἐν ἔτει 1701 σεισμοῦ. Ἐπισκοπήσωμεν τὰ γραφέντα ὑπὸ τῶν περιηγητῶν περὶ τοῦ ναΐδιου τούτου. Ὁ Guilletiere (1669) γράφει: «ἐπειδὴ παρὰ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν οἰκίαν ὑπάρχει μικρὸν παρεκκλήσιον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγίου τούτου, τὸ ὁποῖον βράχος καταπεσὼν κατηρέϊψε, καθ' ἑκάστην καθικετεύουσι τοὺς ἡμετέρους ἱεραποστόλους, ἵνα πορευθέντες παρὰ τῷ ἡμετέρῳ βασιλεῖ ἐπιτύχωσι παρὰ τοῦ μεγάλου τούτου ἡγεμόνος τὸ ἀναγκαῖον χρῆμα πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοῦ παρεκκλησίου, χάριν ἀνορθώσεως παρ' αὐτοῖς τῆς δόξης τοῦ ἡμετέρου ἔθνους» (1). Ὁ Babin (1672) λέγει: «Τὸ οἶκμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἱδρυταὶ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων θεμελίων τῆς οἰκίας τοῦ ἀγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου συνεχόμενον μετὰ τῶν ἐρείπιων μικρᾶς τινοῦ ἀρχαιοτάτης ἐκκλησίας, ἧς τὰ ἐρείπια καὶ οἱ τοῖχοι φαίνονται ἀκόμη περικεκοσμημένοι διὰ διαφόρων γραφῶν» (2). Ὁ Wheler (1675) σημειοῖ, ὅτι ὑπὸ ἐσχισμένον βράχον εὐρίσκεται ἠρειπωμένη ἢ εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον τὸν Ἀρειοπαγίτην ἀφιερωμένη Ἐκκλησία, ἧς πλησίον τὸ μέγαρον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν χρόνων του δὲν σώζεται εἰμὴ σωρὸς ἐρείπιων (3). Φαίνεται, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες προσεπάθουν παντοίοις τρόποις, ὡς ἐνδεικνύουσι τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Guilletiere, ὅπως ἀνοικοδομήσωσι τὸ στενότατα συνδεόμενον μετὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἰδρύσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ναΐδιον τοῦ ἀγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου, οὗτινος οἱ τοῖχοι ἐσώζοντο ἀκέραιοι ἐν ἔτει 1672, ἀφοῦ κατὰ τὸν Babin διετηροῦντο αἱ γραφαὶ αὐτῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἦτο ἠρειπωμένον, ὡς μεθ' ὑπερβολῆς σημειοῦσι καὶ οἱ τρεῖς παρατεθέντες Περιηγηταί, φαίνεται, ὅτι εἶχον ἀνοικοδομήσῃ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ὁ δὲ σεισμὸς τοῦ 1701 ἐκρήμνισεν αὐτό. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνεγερθὲν ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν Ἀθηναίων ἐκρημνίσθη. Ὁ Stuart τῷ 1751 εὗρεν αὐτὸ ἠρειπωμένον· ἀλλ' ὁ Chandler μετὰ 15 ἔτη εἶδεν αὐτὸ πάλιν ἀνε-

(1) Μνημ. Τόμ. Β', σελ. 87.

(2) Καμπούρ. Μνημ. Τόμ. Α', 198.

(3) Καμπούρ. Ἱστορ. Τόμ. Β', σελ. 302.

γηγερμένον. Ἴδου τί γράφει ἐν ἔτει 1765 « Ἀνέρχεται τις διὰ βαθμίδων λελαξευμένων ἐπὶ τοῦ βράχου παρ' αὐτὸν δὲ ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ Θησεῖον πλευρᾶς, εὐρίσκει τις πλησίον Ἐκκλησίας ἠρειπωμένης ἐτέραν μικρὰν Ἐκκλησίαν ἀφισρωμένην εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον » (1). Πότε τὸ τρίτον κατέπεσεν, ἄγνωστον.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου οἶκον τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τὸν *Μητρόπολις* κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους καλούμενον, ὅστις ἴστατο, ὡς εἶδομεν, ἐπὶ Guilletiere (2), Babin, Spon καὶ Wheler, καὶ ἐπὶ Μοροζίνη ἀκόμη, καὶ οὐτινος μόνον τὸ ἄνω πάτωμα, ὡς ἐξηγεῖ τὸ χωρίον τοῦ μοναχοῦ καὶ ὁ Δ. Καμπούρογλος (3), ἔρριψεν ὁ σεισμὸς τῷ 1701, — ὅτι μόνον τὸ ἄνω πάτωμα αὐτοῦ ἐκρημνίσθη ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ καὶ ὅτι τὸ κάτω δὲν ἔπαθεν, ἀλλ' ἦτο κατοικήσιμον, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἀσφαλῶς ἐκ τούτου, ὅτι τρεῖς μετὰ τὸν σεισμὸν ἡμέρας ὁ εὐρισκόμενος ἐντὸς τῆς Μητροπόλεως Δημήτριος κεραυνῷ βληθεὶς ἐτελεύτησεν — ὁ οἶκος οὗτος, ὃν τῷ 1751 ὁ Stuart εὗρε πεσμένον, τῷ δὲ 1759, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦ Ψευδανθίμου, ὁ Βοϊβόδας Τζισταράκης οἰκοδομῶν τὸ τζαμί τοῦ κάτω παζαριοῦ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ πολλὰ μάρμαρα (4), ἀνηγέρθη καὶ πάλιν, ἀλλ' ἄλλαχού, πλησίον τοῦ σημερινοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως καί, ἀκριβέστερον, πλησίον τοῦ ἐσφαλμένως λεγομένου σήμερον ναυδίου τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου, ἀντὶ: *Παραγίας Γοργοεπηκόου*, ἥδη πρὸ τοῦ 1745, ὡς δεικνύει ἡ εἰκὼν αὐτοῦ τοῦ ἔτους τούτου (5) καὶ ἐκοσμήθη ἀκολούθως, τῷ 1767, ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Βαρθολομαίου, ὡς φέρει τὸ σημεῖωμα τοῦ Γρ. Μπουρνῆ καταχωρισθέν ἐν τῷ Β' τόμῳ τῆς Ἱστορ. Ἀθην. Καμπούρ. (σελ. 276) καὶ ἔχον οὕτω: « † Ἦδε *Μητρόπολις* διὰ σπουδῆς κεκόσμηται καὶ δαπάναις τοῦ Πανιερωτάτου καὶ θεοπροβλήτου Μητροπολίτου πρῶην Δρύστρας τό γε νῦν ἔχον Ἀθηνῶν, ποιμένος τε καὶ προστάτου Κυρ Βαρθολομαίου μνήμης αὐτοῦ ἔνεκεν ἀθανάτου ΑΨΕΖ ». Καὶ τούτου δὲ καταστραφέντος ἐπὶ τῆς Ἑλλ. ἐπαναστάσεως ὠκοδομήθη ἐσχά-

(1) Καμπ. Ἱστορ. Τόμ. Β', σελ. 302.

(2) Καὶ ὁ Randolph ἀναφέρει αὐτὸν τῷ 1671. Ἴδε Καμπ. Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 242.

(3) Ἱστορ. Τόμ. Α'. 66.

(4) Καμπούρ. Μνημ. Α', σελ. 99.

(5) Ἴδε Καμπ. Ἱστορ. Τόμ. Β', σελ. 276.

τῶς τὸ νέον Μητροπολιτικὸν μέγαρον τῇ ἀξιεπαίνῳ μερίμνῃ τοῦ αἰ-
 δίμου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Γερμανοῦ Καλλιγᾶ. Καταλείποντες
 εἰς τοὺς ἀρχαιολογοῦντας τὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Ἀθηνῶν νὰ ὀρί-
 σωσι, τίς ἦτο ἡ ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Χρονογράφου Βα-
 σιλικῆ Ἐκκλησία, λέγομεν περὶ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ: τοῦ Σωτήρος
 Νικοδήμου, ὅτι εἶνε πλημμελὴς ἀνάγνωσις τοῦ Πιττάκη, ὅστις εἶχεν
 ἀντιγράψῃ τὰ φύλλα, ὡς πιστεύομεν, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ: Σωτήρος τοῦ
 Λυκοδήμου, ὅπερ' εἶχε γράψῃ ὁ Ἐφημεριδογράφος — ἐκτός ἐάν καὶ
 τὸ ὄνομα τοῦ ναοῦ τούτου εἶχεν ὑποστῆ ἀλλοιώσιν ἐν τῷ στόματι
 τοῦ λαοῦ καὶ ἐλέγετο διττῶς Λυκοδήμου καὶ Νικοδήμου, ὡς καὶ τὰ:
 Παναγία Καμουκαρέα καὶ Καπνικαρέα (1), Καισαριανὴ καὶ Συριανή.
 Περὶ τοῦ τελευταίου παρατηροῦμεν ἐν παρόδῳ, ὅτι τὸ Καισαριανὴ
 ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν Σαριανὴ καὶ ἔπειτα Συριανή· ὁμοία εἶνε τὸ
 Βυζαντιακὸν Κουκουμάριον (2) καὶ παρ' ἡμῖν Κουκούμα καὶ κουκου-
 μάρι, καὶ προσέτι τὸ Βυζαντινὸν κιστέρνα καὶ σήμερον στέρνα.

Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ τρίτου φύλλου ὁ Σχεδιαστὴς Μοναχὸς ἀρχαιο-
 λογῶν χάριν ποικιλίας παρεβάλλει τινὰ περὶ *πίλων, ἐνδυμάτων* καὶ
ὑποδημάτων τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ χρόνων. «Τὰ φορέ-
 ματα τῶν Ἀθηναίων, λέγει, ἦσαν εἰς μὲν τὴν κεφαλὴν ἓνα μεταξω-
 τὸν σκιάδιον, εἰς τὸν κορμὸν καὶ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος ἓνα ὑπο-
 κάμισσον μὲ γραμμὰς ἐρσθράς, ὡς καὶ τώρα φοροῦσιν, εἰς δὲ τοὺς πό-
 δας ἐφόρουσιν μικρὰ ὑποδήματα, ὅποια συνειθίζουσιν ἀκόμη οἱ κάτοικοι
 τῶν χωρίων τῆς Ἀττικῆς». Περὶ αὐτῶν, ἄτινα δὲν ἠρύσθη ἐκ τῶν
 Ἐφημερίδων, θέλω νὰ φανερῶσιν πόθεν τὰ γνωρίζει, κρίνει ἀναγκ-
 αῖον νὰ προσθήσῃ «Ταῦτα δὲ ἐκ τε τῶν πατέρων ἡμῶν ἠκούσαμεν
 καὶ ἡμεῖς ἴδομεν». Τὰ περὶ τῶν φορεμάτων ἀναφερόμενα πιστοῦνται
 καὶ ἐκ τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ Μπουμπούλη γράφοντος:

«Ὅσαις φοραῖς ἐφαίνοντο μπροστά του (τοῦ Ἀρχιεπισκόπου) οἱ Ἀθηναῖοι
 π' ὄλα τὰ γένη καὶ φυλαῖς ἐδείκτασιν ὠραῖοι·
 εἴκοσι ποῦ νὰ ἐστέκασιν ἐφαίνονταν σαράντα
 μὲ πάλαια φορέματα, καθὼς τὰ ἐφέρναν πρῶτα,

(1) Ἴδε Καμπούρ. Ἱστορ. Τόμ. Β', σελ. 287-288.

(2) Ἴδε Κωνστ. Πορφυρογ. de cerimon σελ. 95 καὶ ἀλλαχοῦ, ἔκδ. Βόννης.

καὶ μὲ τὰ σκιᾶδια τὰ ψηλά, ποῦ εἶχαν ᾿ς τὸ κεφάλι,
στολιζοντάς τους τὸ κορμὶ μὲ δόξαν τους μεγάλην
καὶ μέρος διὰ τὴν εὐμορφίαν, μέρος διὰ τὴν σοφίαν,
καὶ διὰ τὴν εὐπρέπειαν καὶ διὰ τὴν εὐγενεῖαν,
ἂν ἦσαν ἔμπρὸς εἰς τὸν κριτὴν χιλιάδες νὰ κριθοῦσι,
τοὺς Ἀθηναίους ἔκραζε νὰ σώσουν νὰ τοῦ εἰποῦσι
ἂν εἶχασιν παράπονον, νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ,
καὶ κείνων ποῦ τοὺς τυραννοῦν θάνατον νὰ τοὺς δώσῃ » (1).

Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὁ Μπουμπούλης λέγει περὶ τῶν Ἀθηναίων

« καὶ μὲ τὰ σκιᾶδια τὰ ψηλά καὶ ἐδείχρασιν ὠραῖοι
διατὶ τὰ σκιᾶδια ἐκάρασι καὶ ἐφαίρονταν ἄλλοι τῶσσι » (2).

Μετὰ ταῦτα ὁ Χρονογράφος ἐπανερχόμενος εἰς τὸ κύριον θέμα, τὴν ἀναγραφὴν τῶν συμβεβηκότων, διηγεῖται, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐνεφανίσθησαν ἐχθρικά πλοῖα εἰς τὸ ἄκρον τῆς Ἀττικῆς καὶ προσωρμίσθησαν ἐκεῖ. Ἀλλὰ κατὰ ποῖον ἔτος συνέβη τοῦτο καὶ τὰ ἐφεξῆς ἀναφερόμενα, δὲν μᾶς λέγει ὁ Μοναχός, ὅστις ἐν τῷ σχεδίῳ τούτῳ τῆς Χρονογραφίας δὲν εἶχεν ἔτι σημειώσῃ τὴν χρονολογίαν. Δύσκολον εἶνε νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Χρονογράφος ἀφηγεῖται τὰ τοῦ 1702 συμβάντα, καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν μεταφέρει εἰς τὸ σχεδίον του πάντα τὰ κατ' ἔτος ἐν ταῖς Ἐφημερίσι ἀναγεγραμμένα σπουδαῖα καὶ μὴ. Πιθανώτερον φαίνεται, ὅτι κατ' ἐκλογὴν παραλαμβάνει ἐκ τῶν Ἐφημερίδων τὰ ἀξιολογώτερα καὶ ἀναπτύσσει παραλείπων τὰ ἥττονος λόγου ἄξια καὶ ὑπερπηδῶν οὕτω τὰ ἔτη, καθ' ἃ δὲν συνέβη τι ἄξιον νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν Ἱστορίαν, ὡς πράττει καὶ ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, ἔνθα μόνον τὰ τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ 1638, τὴν δολοφονίαν τοῦ Λίμπονα καὶ τῶν Προυχόντων Ἀθηναίων τῷ 1678, καὶ τὰ Μοροζινεϊακὰ ἀπὸ τοῦ 1688 καὶ ἐξῆς περιγράφει. Ὅτι ἐνταῦθα δὲν παραθέτει τὸ κείμενον τῶν Ἐφημερίδων, ἀλλ' ἀρύεται ἐξ αὐτῶν ἐξάγειται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ἐπιτάσσει τὰ συμβάντα τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναλήψεως καὶ προτάσσει τὰ περὶ τῆς εὐφορίας τοῦ ἔτους ἐκεῖ-

(1) Καμπούρ. Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 16-17.

(2) Ἐκεῖ, σελ. 26.

νου. Ἐν ταῖς Ἐφημερίσιν εἶχον σημειωθῆ κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν πρῶτον τὰ συμβάντα τῆ ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως καὶ ἔπειτα τὰ περὶ τῆς εὐφορίας, περὶ ἧς δὲν ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ πρὸ τοῦ Φθινοπώρου, ὅτε γίνεται καὶ ἡ συγκομιδὴ τοῦ αἴνου καὶ ἐλαίου. Ὁ Χρονογράφος λέγει· « τῷ χρόνῳ τούτῳ ἐφορία ἐγένετο σίτου, αἴνου καὶ ἐλαίου καὶ ἐχορτάσθημεν καὶ ἐνεδύθημεν. Τῇ δὲ ἡμέρα τῆς τοῦ Κυρίου Ἀναλήψεως ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος ὁ ἐν ἱερομονάχοις ἀδελφὸς ἡμῶν Ἀρσένιος ».

Ἡ πειρατικὴ λοιπὸν αὕτη κατὰ τῆς Ἀττικῆς ἐπιδρομὴ εἶνε ἄγνωστον κατὰ ποῖον ἔτος ἐγένετο, μανθάνομεν δὲ περὶ αὐτῆς ἐκ τοῦ Μοναχοῦ μόνον, ὅτι ἐμβαλοῦσα εἰς φόβον καὶ τρόμον πάντας περιωρίσθη εὐτυχῶς εἰς πυρκαϊάν ἐπὶ τοῦ παρὰ τὴν παραλίαν ὄρους, ἣν μετὰ φρίκης ἐθεῶντο ἐκ τῆς μονῆς οἱ Καλόγηροι καὶ ὅτι οἱ ἐν τῇ ὑπαίθρῳ χώρᾳ οἰκοῦντες φόβῳ συσχεθέντες κατέφυγον εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰς ὀχυρὰς μονάς, ἐνὸς μόνου ἀσκητοῦ καταληφθέντος ὑπὸ τῶν πειρατῶν καὶ παραδοθέντος εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν, οὓς ὁ εὐσεβὴς Μοναχὸς παραδίδει εἰς τὴν θεῖαν τιμωρίαν. Ἐπειτα ὁ Χρονογράφος ἀναγγέλλων μετὰ προφανοῦς ἀγαλλιᾶσεως, ἣν ἐξηγοῦσιν αἱ συμφοραὶ καὶ δυστυχίαι τῶν χρόνων ἐκείνων, ὅτι τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ ἐγένετο εὐφορία, τελειώνει τὸ γ' φύλλον ἀνακοινῶν τὸν θάνατον τοῦ Ἀρσενίου, ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τοῦ ὁποίου ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεος τοῦ ἀγίου τοῦ Ἰσραήλ.

Ἐν τῷ δ' φύλλῳ ἀναφέρει τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Γαλλιανοῦ γενομένην ἐπιδρομὴν τῶν Γόθων, οἵτινες εἰσβαλόντες καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλεηλάτησαν τὴν πόλιν. Περὶ αὐτῆς ἐγράψαμεν καὶ ἡμεῖς ἀλλαχοῦ ἐν παρόδῳ.

5'

Ἀναλύσαντες τὸ περιεχόμενον τῶν εὑρεθέντων ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Πιττάκη φύλλῳ, ἅτινα ἀποτελοῦσι μέρος σχεδίου μακρᾶς Χρονογραφίας, ἧς τὸ πλεῖστον ἀπωλέσθη, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ δ' φύλλου, ἐνθα σημειοῦνται γεγονότα τῆς Γ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐξ οὗ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἀσφαλῶς, ὅτι πρόκειται περὶ ἔργου ἀρχομένου ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων καὶ καταλήγοντος, ὡς ἐκ τῶν ἄλλων τριῶν φύλλων πειθόμεθα, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Χρονογράφου —

ιδωμεν νῦν εἰς τίνα μονὴν ἀνῆκεν ὁ σχεδιάσας αὐτὴν μοναχός, πῶς κατέστρωσε τὸ ἔργον του καὶ πότε ἔζη.

Οὗτος ἀναμφηρίστως δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν μονὴν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων. Ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ α' φύλλου λέγεται: « Οἱ δὲ ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ Πατέρες εἰς τοὺς *μυχούς* τοῦ Ἰμπετοῦ κατέφυγον, καὶ εἰς τὸ τῆς *Περγέλης* ὄρος ἀποφυγόντες ἐχθρικὴν μάχαιραν. Τότε καὶ τὸ τεῖχος τῆς Μονῆς τὸ ἔξω οἰκοδομήσαμεν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἐπεσκευάσαμεν ». Παραλείποντες, ὅτι διὰ τοῦ: *τῆς μονῆς* ἐννοεῖ ἐνταῦθα τὸ ἔξω τεῖχος τῆς Καισαριανῆς (ἴδε αὐτὸ ἐν Ἱστορ. Καμπ. Τόμ. Β'), διότι δύναται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι καὶ εἰς τὴν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων μονὴν ἀνηγέρθη τοιοῦτον, ὑπενθυμιζόμεν ὅτι ἐν ἔτει 1638, ὅτε συνέβησαν ταῦτα, δὲν ὑπῆρχεν ἡ μονὴ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, συσταθεῖσα ὡς γνωρίζομεν κάλλιστα ἐκ τοῦ περὶ συστάσεως αὐτῆς Πατριαρχικοῦ σιγιλλίου, τῷ 1651. Ἐκτὸς τούτου ὁ Μοναχὸς Χρονογράφος διηγούμενος, ὅτι ἡ μονὴ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων μετηλλάγη εἰς κοινόβιον ἀνδρῶν καὶ ὅτι εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἄνδρες σοφοὶ ὄντες βαρυνθέντες τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου καὶ τὴν τύρβην τῆς κοινωνίας, μοναχοὶ ἀποκειρόμενοι καὶ εἰς τὸ θεῖον ἀφοσιούμενοι — ὡς μεταξὺ μυρίων ἄλλων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τοῦ μεσαιῶνος *Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς* — προστίθουσιν, ὅτι εἰς τῶν τοιοῦτων σοφῶν ἀνδρῶν, ὁ Νικηφόρος, εἰσελθὼν ὡς μοναχὸς εἰς τὴν μονήν, ἐν ἣ ἐμόναζεν ὁ Χρονογράφος μας, εἰσήγαγεν εἰς αὐτὴν τὴν παιδείαν, ἐννοῶν ὅτι, ὅπως εἰς τὴν μονὴν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων εἰσῆλθον καὶ ἐμόνασαν ἄνδρες σοφοί, οὕτω καὶ εἰς τὴν μονὴν του εἰσῆλθεν ὡς μοναχός καὶ εἰσήγαγε τὴν παιδείαν διδασκῶν ἐν αὐτῇ, ὁ Νικηφόρος, ὅστις ἐχρημάτισε καὶ ἠγούμενος αὐτῆς. Παρόμοιον συνέβη μὲ τὸν ἐν Ἀθήναις διδάξαντα ἐξ Ἰθάκης Παῦλον, *ἄνδρα πεπαιδευμένον οὐ μόνον περὶ τὰ Ἑλληνικά, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφίας οὐκ ἄμοιρον*. Τὸν διδάσκαλον τοῦτον, ἀποθανόντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Καισαριανῆς Θεοφάνους τοῦ Καβαλάρη οὐκ ἀπίρου καὶ τούτου μαθήσεως, ἀπὸ τῆς Σχολῆς μετέθησαν ἐπὶ τὴν ἡγουμενίαν Παῖσιον *μετονομασθέντα ἐν τῇ χειροτοσίᾳ* (1). Ὅτι προσέτι ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ μεσαιῶνος ἐπίσημον μονὴν τῆς Καισαριανῆς, ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐπὶ τῆς κατὰ τὸ 1638 ἐπιδρομῆς τῶν ὑπὸ τὸν

(1) Καμπόρ. Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 31 ὑποσημ.

Ἰαγούπηθ Τουρκαλβανῶν οἱ μοναχοὶ τῆς μονῆς του κατέφυγον εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τῆς Πεντέλης, τὰ πλησιέστερα μὲν καταφύγια τῶν μοναχῶν τῆς Καισαριανῆς οὐχὶ δὲ καὶ τῆς μονῆς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, ἧτις ἔκειτο εἰς τοὺς βορείους πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, ἔνθα νῦν τὸ μετόχιον τοῦ ἁγίου Τάφου καὶ ὅτι τὰ τέσσαρα ταῦτα φύλλα κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ περισώσαντος αὐτὰ Πιττάκη, εὑρέθησαν τῷ 1822 «ἐντὸς ὑπογείου πύργου κειμένου παρὰ τὸ τότε σωζόμενον ἐκκλησιδίον τῆς Μητροπόλεως (ἧς ὁ ἀρχιερεὺς Γρηγόριος μετέφερεν εἰς τὴν Μητρόπολιν ἔκτοτε πάντα τὰ κτήματα τῆς Καισαριανῆς κινητὰ καὶ ἀκίνητα! καὶ τὴν βιβλιοθήκην αὐτῆς εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς Μητροπόλεως). . . » (1).

Ὁ Μοναχὸς τῆς Καισαριανῆς, ὅστις, φαίνεται, ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ εἰσαγαγόντος τὴν παιδείαν εἰς τὴν μονὴν ἐκείνην Νικηφόρου, ἐπεχείρησε νὰ συντάξῃ Χρονογραφίαν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν του. Εἶδομεν, ὅτι ἐν τῶν εὑρεθέντων φύλλων περιέχει γεγονὸς ἀνῆκον εἰς τὸν Γ' μ. Χ. αἰῶνα. Εἶνε ὄντως δυστύχημα διὰ τὴν Ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν ἡ ἀπώλεια τοῦ λοιποῦ μέρους τῆς Χρονογραφίας ταύτης, ἔστω καὶ ἀτελοῦς. Ἐὰν ἐσώζετο, θὰ ἐμανθάνομεν πολλὰ, καθόσον ὁ Μοναχὸς ἠντλησεν ἐκ προγενεστέρων Χρονογραφιῶν ἀπολεσθεισῶν καὶ ἐξ Ἐφημερίδων, ὡς πράττει καὶ ἐπὶ τῶν σωζομένων τεσσάρων φύλλων. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα, ὡς ἐκ πολλῶν ἐπέισθημεν, πᾶσα πόλις καὶ πᾶσα μονὴ ἐκτὸς τοῦ ἀρχείου εἶχε καὶ τὸ χρονικὸν τῆς. Ἐπὶ τῇ βᾶσει λοιπὸν τῶν Χρονικῶν καὶ τῶν Ἐφημερίδων ἐσχεδίασε τὴν Χρονογραφίαν του καὶ ὁ μοναχὸς τῆς Καισαριανῆς ἐκλέγων τὰ ἐπισημότερα ἐκ τῶν σημειουμένων ἐν αὐτοῖς, ὡς εἶδομεν προκειμένου περὶ τῶν γεγονότων τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Ἐὰν εἶχομεν τὰ ἀμέσως προηγούμενα τοῦ α' φύλλου, θὰ ἀνεγινώσκομεν βεβαίως τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πρὸ τῶν Τουρκαλβανικῶν ἐπιδρομῶν πολυκρότου Μητροπολιτικοῦ ζητήματος, ὅπερ διέσωσεν ἡ παράδοσις μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ὅτε ἐγράφετο τὸ Χρονικὸν τοῦ Ψευδανθίμου καὶ ὕστερον κατ' αὐτὸ ἡ Ἐπιτομὴ τοῦ Περραιβοῦ, ὡς θὰ ἴδωμεν.

Ἐν τῷ σωζομένῳ μέρει τῆς Χρονογραφίας ὁ σχεδιαστὴς, ὡς εἶδομεν, ἀφηγεῖται τὰ τρία σπουδαιότερα γεγονότα τοῦ ΙΖ' αἰῶνος. Προκειμένου δὲ νὰ ἐκθέσῃ τὰ τοῦ ΙΗ', ἄτινα δὲν ἀρύεται πλέον ἐκ τῶν

(1) Ἀρχαιολ. Ἐφημ. ἔτους 1853, τευχ. 34.

Ἐφημερίδων ἄλλων συντακτῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν Ἐφημερίδων, ἃς αὐτὸς οὗτος ἔγραφε, κρίνει καλὸν νὰ παρεμβάλῃ τὰ περὶ τῆς μονῆς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων καὶ Καισαριανῆς, ἵνα δείξῃ πότε καὶ πῶς εἰσῆχθη εἰς αὐτὰς ἡ παιδεία, καὶ ἰδίως εἰς τὴν τῆς Καισαριανῆς, ἔνθα καὶ αὐτὸς ἐμόναζε, ἀφίνων οὕτω νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐξεπαιδευθῆ ἐκεῖ, καὶ καταλήξῃ διὰ περιελιγμῶν εἰς τὸ νὰ μᾶς πληροφρήσῃ περὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ ἑαυτοῦ, ὅτι εἶχεν ἀνατεθῆ ἐπισήμως αὐτῷ ὑπὸ τῆς Μονῆς ἡ σύνταξις τῶν Ἐφημερίδων. Οὗτος εἶνε ὁ λόγος, δι' ὃν διακόπτων τὴν συνέχειαν τῶν διαφόρων συμβεβηκότων παρεισάγει μετὰ αὐτῶν ἐπεισοδιακῶς τὰ περὶ τῶν δύο μονῶν. Ἴδου τὰ περὶ τῶν μονῶν καὶ λοιπὰ, ἅτινα ἐπιφέρει ὁ Χρονογράφος μετὰ τὴν μετοίκησιν ἐπὶ Μοροζίνη καὶ ἐπάνοδον.

« Τότε πρῶτον καὶ ὁ ἱερεὺς Δημήτριος Κολοκύνθης, Ἀθηναῖος, πορευθεὺς εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἰωαννίκιον ἔλαβε πατριαρχικὴν ἄδειαν νὰ κατασκευάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας Μοναστήριον τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπρόκτισε μὲ πολλὰ κτήματα, ὡς ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος φαίνεται (1).

» Ἀλλὰ γε τὸ μοναστήριον τοῦτο ὕστερον κατεσκευάσε Κοινόβιον εἰς ὃ διέτριψαν ἄνδρες σοφοί, ὃ γε φιλόσοφος Σαμουήλ, καὶ ὁ τὰ τοῦ Πλάτωνος ὑπομνηματίσας Μεθόδιος· τούτων εἷς, λέγω, ὁ ἡμέτερος προηγούμενος Νικηφόρος μετέφερε τὴν τῶν λόγων μάθησιν εἰς τὴν ἡμετέραν Μονήν, καὶ ταῦτα μὲν τῷ χιλιοστῷ σιοστῷ πρώτῳ ἔτει. Εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν ἀρτίως ἀποδημήσαντος ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἐδέξατο τὴν τῶν πατέρων φροντίδα. Τοῦτον, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, σῶσον καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας σου στήριξον, ἀγίασον τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου.

» Τὴν εἰκοστὴν τοῦ Μαΐου ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ὁ μακαρία τῇ λήξει Γεράσιμος, ὁ συνάδελφος ἡμῶν καὶ προηγούμενος· ἐγὼ δὲ ἐκ διακόνου θεία χάριτι καὶ φιλανθρωπία ἐχειροτονήθην πρε-

(1) Ἐντεῦθεν καταφαίνεται, ὅτι ὁ Μοναχὸς Χρονογράφος ἐγνώριζε καλῶς τὸ ἀναφερόμενον πατριαρχικὸν σιγίλλιον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὅτι δὲν ἤγνοιε τὸν χρόνον τῆς συστάσεως τῆς μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων. Ἐπομένως τὸ: τότε πρῶτον δὲν σημαίνει: μετὰ τὰ Μοροζινειακά, ὡς ἠρμηνεύθη, ἀλλ' ἔχει τὴν σημασίαν, ἣν δίδομεν αὐτῷ ἀμέσως κατωτέρω.

σβύτερος και την της σημειώσεως τάξιν ἐνεδυσάμην. « Βοήθησον, ἐμέ, Κύριε, και δὸς την θείαν σου χάριν, ἵνα πορεύσωμαι τὰς τρίβους τῶν ἐντολῶν σου τοῦ φυλάξασθαι τὰ δικαιώματά σου » (1).

Περὶ τοῦ τότε πρῶτον παρατηροῦντες, ὅτι τὸ μὲν τότε ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ β' φύλλου: Κατ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἑκατονταετηρίδα, τὸ δὲ πρῶτον ἀντιτίθεται εἰς τὸ κατωτέρω ὕστερον (Ἄλλά γε τὸ μοναστήριον τοῦτο ὕστερον κατεσκεύασε Κοιρόβιον) (2), προβαίνομεν εἰς τὰ περὶ τῆς μονῆς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων. Ἡ γυναικεία αὕτη μονὴ ἐσυστήθη ὑπὸ τοῦ ἱερέως Δημητρίου Κολοκύθη τῷ 1651, ὡς τὸ σχετικὸν σιγίλλιον (3) τοῦ Πατριάρχου Ἰωαννικίου τοῦ Β' διαλαμβάνει. Ἦτο δὲ γυναικεία ἔτι και κατὰ τὸ 1677, ὡς βεβαιούμεθα ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκδοθέντος σιγίλλιου τοῦ Πατριάρχου Διονυσίου (4). Πότε ἄρα γε τὸ ἰσχυρότερον γένος διεδέχθη ἐν αὐτῇ τὸ ἀσθενέστερον; Μὴ φανταζόμενοι ὅτι και ἐνταῦθα ἰσχυσεν ὁ νόμος τοῦ ἰσχυροτέρου, εἰκάζομεν ὅτι ἡ ἀντικατάστασις ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ἔνεκα τῶν Μοροζιναϊκῶν ἀναστατώσεως. Κατὰ τὸ τριετὲς διάστημα τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν Ἀθηνῶν και τῆς διασπορᾶς τῶν Ἀθηναίων εἰς Σαλαμίνα, Αἴγινα και διάφορα μέρη τῆς Πελοποννήσου και ἔτι πορρωτέρω, εἰς Ζάκυνθον, ὡς εἶδομεν, Κύριος οἶδε τί ἐγένοντο αἱ καλογραφαὶ τῆς ὑπὸ τὴν βόρειον κλιτὴν τῆς Ἀκροπόλεως μονῆς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων. Μετὰ δὲ τὸ 1690, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι διὰ διαφορῶν προσπαθειῶν ἤρξαντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπανερχόμενοι εἰς τὰς ἐστίας των, και κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐπανόδου των, ὅτε δὲν εἶχεν ἐπέλθῃ ἀκόμη πλήρης τάξις και ἀποκατάστασις, ὡς εἶδομεν ἐν τῇ παραθεσίῳ ἀνωτέρω σχετικῇ περικοπῇ τῆς Ἐπιτομῆς τοῦ Περραβοῦ, φαίνεται ὅτι αἱ περιδεεῖς μοναχαὶ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων δὲν ἐτόλμων νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὰ κελλία των και ὅτι οἱ τὴν φροντίδα τῆς ἐγκαταλελειμμένης μονῆς ἔχοντες κτήτορες αὐτῆς συγγενεῖς τοῦ Κολοκύθη μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπωσι μετ' ἀδιαφορίας τὴν ἐγκατάλειψιν ταύτην, εὐρίσκοντες δὲ ἄνδρας πεπαιδευμένους ἐπιειμένους νὰ ἀφιερω-

(1) Καμποῦρ. Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 44-45.

(2) Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι τὰ 4 φύλλα περιέχουσι ἀπλῶς ἄμορφον σχέδιον Χρονογραφίας ἔτι ἀνεπεξεργάστου και ἀκαταρτίστου.

(3) Ἴδὲ αὐτὸ εἰς Καμπ. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 46-48.

(4) Μνημ. Τόμ. Β' σελ. 46-48.

θῶσιν εἰς τὸν μοναστικὸν βίον παρέδωκαν τὴν ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων κειμένην μονὴν εἰς αὐτούς. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν εἰσῆλθον ἄνδρες πεπαιδευμένοι, ὁ τὸ μοναχικὸν ὄνομα Σαμουὴλ λαβὼν φιλόσοφος, οὗ τὸ κοσμικὸν ἄγνοοῦμεν, καὶ ὁ διὰ τοιοῦτου μετονομασθεὶς Μεθόδιος ὁ καὶ ὑπομνηματιστὴς τοῦ Πλάτωνος. Εἰς τῶν λογίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰσῆλθε καὶ εἰς τὴν μονὴν τῆς Καισαριανῆς μιμηθεὶς αὐτούς, καὶ Νικηφόρος μετονομασθεὶς καὶ Ἠγούμενος προχειρισθεὶς εἰσήγαγε τὴν παιδείαν εἰς τὴν ρωμαντικὴν ἐκείνην μονήν. Τοῦτο, ὡς εἶδομεν, ἔπραξαν καὶ ἄλλοι λόγοι, ὡς ὁ μετὰ τὸ 1732 διδάξας ἐν Ἀθήναις διδάσκαλος Παῦλος, ὅστις μοναχὸς ἀποκαρεῖς ἐν τῇ μονῇ τῆς Καισαριανῆς καὶ Παίσιος μετονομασθεὶς ἐχειροτονήθη καὶ Ἠγούμενος αὐτῆς.

Τὰ ἀνωτέρω περὶ τῶν μονῶν παρενέβαλεν, ὡς εἶπομεν, ὁ μοναχὸς Χρονογράφος κυρίως, ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς μετάβασις, εἰς ὅσα ἤελε νὰ γράψῃ περὶ τῆς οικογενείας του καὶ πρὸ πάντων περὶ ἑαυτοῦ. Καὶ δὴ πληροφορῶν ἡμᾶς πρῶτον, ὅτι μετὰ τὸν ἐν ἔτει 1701 θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἡγουμένου ὄντος, προχειρίσθη ἡγούμενος ὁ πατὴρ του, ἀναγγέλλει ὑστερον ἐπισήμως « Ἐγὼ δὲ ἐκ Διακόνου θεῖα χάριτι καὶ φιλανθρωπία ἐχειροτονήθη *Πρεσβύτερος* καὶ τὴν τῆς σημειώσεως τάξιν *ἐνεδυσάμην* ». Ὁ τέως διάκονος προαχθεὶς εἰς πρεσβύτερον περιεβλήθη καὶ τὸ ὄφφικιον τοῦ ἐφημεριδογράφου, διότι τοῦτο σημαίνει τὸ μέχρι τοῦδε ἀνεξήγητον μείναν « *τὴν τῆς σημειώσεως τάξιν ἐνεδυσάμην* ». Ταῦτα ἀνακοινώσας ἐπαναλαμβάνει τὴν διακοπιεσαν σειρὰν τῶν συμβεβηκότων ἀρῶμενος ἐφεξῆς τὴν ὕλην ἐκ τῶν ἰδίων σημειώσεων καὶ ὡς σπουδαιότατον γεγονὸς τοῦ ἔτους ἐκείνου, 1701, ἀναφέρει τὰ τοῦ σεισμοῦ.

Ὡς ἐπνηελιημένως εἶπομεν, τὸ κείμενον τῶν τεσσάρων φύλλων, ὅπως ἔχει, πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ μαρτυρῇ περὶ ἔργου ἐπεξεργασμένου καὶ τελείου. Ὁ μοναχὸς τῆς Καισαριανῆς ἔρριψεν εἰς τὰ φύλλα ἐκεῖνα τὴν ὕλην, ἐχάραξε τὸ σχέδιον τῆς Χρονογραφίας, ὡς πείθεται τις ἐξ ἐπισταμένης μελέτης αὐτῶν, προτιθέμενος νὰ ἐπεξεργασθῇ καὶ τελειοποιήσῃ ἀκολούθως τὸ οὐχὶ ἐλαφρὸν ἔργον. Τὰ ἐν τῇ 1 σελίδι τοῦ α' φύλλου: ἐπανήλθομεν, ἐνετύχαμεν, ἠναγκάσθημεν, ἐκράξαμεν, οἰκοδομήσαμεν, ἐπεσκευάσαμεν, βοῶσιν, ὅτι τὸ μέρος τοῦτο ἀποσπασθὲν ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἐρρίφθη εἰς τὸ σχέδιον, ὡς εἶχεν, ὅπως μεταφ-

ρονται οἱ ἀκατέργαστοι λίθοι πρὸ τῆς οἰκοδομηθησομένης οἰκίας. Ἄλλα μέρη τῶν φύλλων δὲν εἶνε τοιαῦτα, πλὴν καὶ ἐπ' αὐτῶν παρτηρεῖ τις τὸ ἀνεπεξέργαστον καὶ ἀτελές. Τὴν πρόθεσιν τοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ φιλότιμος καὶ φιλόμουσος Μοναχός, Κύριος οἶδε διὰ τίνα λόγον, καὶ οὕτω κατελείφθη τὸ ἔργον ἀτελές καὶ ἐν σχεδίῳ καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς.

Χρόνον, καθ' ὃν ἔζη ὁ Δοκιμιογράφος οὗτος καλόγηρος, δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν γενικῶς καὶ ἐν εὐρεί ὀρίῳ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Τῷ 1701, ὅτε ἐγένετο πρεσβύτερος θὰ ἦτο σχεδὸν τριακονταετής εἰ μὴ καὶ περισσότερον. Πόσον χρόνον μετὰ ταῦτα ἔζησεν ἀγνοοῦμεν, ὑποθέτομεν μόνον, ὅτι ἔκτοτε ἤρξατο σχεδιάζων τὸ Χρονικὸν φιλοτιμηθεὶς καὶ παρακινήθεὶς ἐκ τοῦ σοβαροῦ ὄφφικίου, ὅπερ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος τῷ ἐνεπιστεύθη. Νῦν δέ, ὅτε ὁ ἀναγνώστης ἐπέισθη ἐκ τῆς γενομένης ἀναλύσεως περὶ τῆς ἀξίας τῆς σχεδιασθείσης Χρονογραφίας, ἐντονώτερον ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἐσφαλμένως ἐθεωρήθησαν τὰ φύλλα ταῦτα πλαστὰ καὶ ἀδίκως ἀπεδόθη εἰς τὸν μακαρίτην Πιττάκην ἢ μομφή, ὅτι ἐχάλκευσε αὐτὰ ἐκ τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Ψευδανθίμου. Ἡ αὐστηρὰ ἀνάλυσις, εἰς ἣν ὑπεβάλομεν αὐτὰ, ἀπέδειξε, φρονοῦμεν, τὴν γνησιότητά των. Ὁ Πιττάκις δὲν ἐχάλκευσε μεμβράνας πρὸς ἀπεμπόλησιν τῆς πατρίδος του. Ἄς ἤμεθα δίκαιοι καὶ ἄς ἀνακουφίσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐκ τοῦ βαρυτάτου τούτου ἐγκλήματος. Αἰσθάνομαι μύχιον χαρὰν ἀπαλλάττων τὸν σεβαστὸν ἄνδρα τοιαύτης κηλίδος. Ἄν τὰ εὐρεθέντα ἢ ἀγορασθέντα χειρόγραφα ἐζήτει νὰ πωλήσῃ μὴ δυνάμενος νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὰ, δὲν δυνάμεθα νὰ μεμφώμεν αὐτοῦ ἀφοῦ ἢ Ἑλλήν. Κυβέρνησις, εἰς ἣν εἶχεν ἀποταθῆ δι' ἀναφορᾶς του, ἀντέταξεν ἀδιαφορίαν, εἰ μὴ περιφρόνησιν. Ἄν δὲ ὁ Φαλμεράϋερ ἐξεμεταλλεύθη τὰ φύλλα ταῦτα παραχαράσσων τὰς χρονολογίας, τανύων τὰ τρία ἔτη εἰς τετρακόσια καὶ προσδίδων εἰς τὸν σκληρὸν χρόνον μοναδικὴν ἐλαστικότητα, ἂν ὑπερφυσικὴν δύναμιν λαμβάνων, δι' ἣν θὰ τὸν ἐζήλευε καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς, δημιουργῆ νέον κόσμον, τί πταίει ὁ πτωχὸς Πιττάκις;

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἕτερον χρονικόν, οὗτινος τὴν μαρτυρίαν πολλάκις ἐπεκαλέσθημεν ἐν τῇ παρουσίᾳ μονογραφίᾳ, ὀλίγον θέλομεν ἐνδιατριψῆ ἐξετάζοντες μόνον τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ. Ὁ ἀληθὴς γεννήτωρ αὐτοῦ ἀπεσιωπήθη ἢ παρεγνωρίσθη, ἀνεκηρύχθησαν δὲ δίδυμοι

τοιούτοι, ὁ Ἄνθιμος, εἰς ὃν ὡς ἔχθετον ὑπεβλήθη καὶ ὁ υἱοθετήσας αὐτὸ Περραιβός. Περὶ Ἄνθιμου οὐδεὶς δύναται νὰ γείνη πλέον λόγος μετὰ τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ Horf. Περὶ δὲ τοῦ Περραιβοῦ ὑπερασπιζόμενοι αὐτὸν κατὰ τῆς τυχὸν μομφῆς, ὅτι δὲν ἐφανέρωσε τὸν συγγραφέα τῆς δανεισθείσης Ἐπιτομῆς τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἱστορίας, ἣν προσήρτησεν εἰς τὸ τέλος τῆς Ἱστορίας του (1), λέγομεν, ὅτι ἂν δημοσιεύων ἐν Παρισίοις καὶ Ἐνετίᾳ τὴν περὶ Σουλίου καὶ Πάργας Ἱστορίαν του ἀπέκρυψε τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα, δὲν ὄφειλε διὰ τὸν ἴδιον λόγον εἶτι μᾶλλον νὰ τηρήσῃ μυστικὸν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀθηναίου ἐκείνου, οὐτινος τὰ τέχνα εὐμενῶς καὶ εὐγενῶς τῷ παρεχώρησαν τοὺς κόπους τοῦ πατρός των (2) ἀπλῶς καὶ μόνον ὅπως παραδοθῆ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ὑπόμνημα τῆς τῶν χρόνων ἐκείνων Ἀθηναϊκῆς Ἱστορίας; Ὅτι ὁ Περραιβός δὲν συνέταξε τὴν Ἐπιτομὴν τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἱστορίας, ἀλλ' αὕτη μετὰ τοῦ ἐν τῷ χειρογράφῳ τοῦ Πιττάκη λοιποῦ μέρους, ὅπερ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Σταματιάδου, εἶνε ἔργον ἄλλου τινός, περὶ τούτου δὲν εἶνε ἀνάγκη ὑποθέσεων καὶ εἰκασιῶν, ὅταν αὐτὰ τὰ πράγματα λαλῶσι. Θὰ παραχωρήσωμεν τὸν λόγον εἰς αὐτὸ

(1) Ἱστορία Πάργας καὶ Σουλίου 1^η ἔκδοσις τοῦ Α' τόμου ἐν Παρισίοις 1803, 2^α ἔκδοσις αὐτοῦ ἐν Ἐνετίᾳ 1815. Ἐν τέλει τῆς 2^α ἔκδόσεως προσήρτησε καὶ τὴν Ἐπιτομὴν.

(2) Ὁ Ἀθηναῖος διδάσκαλος Ἴω. Βενζέλος — οὗτος εἶνε ὁ ἀληθὴς συγγραφεὺς τῆς Χρονογραφίας, ἣς μέρος μὲν ἐδημοσιεύθη ὡς Ἐπιτομὴ ὑπὸ τοῦ Περραιβοῦ, ἀναδημοσιευθεῖσα καὶ ὑπὸ Καμπούρ. ἐν Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 28-40, μέρος δὲ ὑπὸ τοῦ Ἐπ. Σταματιάδου ὡς Ἐπίμετρον ἐν τέλει τῆς συγγραφῆς του: *Οἱ Καταλαροὶ ἐν τῇ Ἀρατολῇ* (ἀναδημοσιευθὲν καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Καμπούρ. ἐν Μνημ. Α', 98-131) κατὰ τὸ χειρόγραφον τοῦ Π. Πιττάκη, ὅπερ περιεῖχεν ὀλόκληρον τὴν Χρονογραφίαν ταύτην (ἰδὲ Σταματιάδην σελ. 267) — δὲν ἀπέθανε τῷ 1803, ὡς ἔγραψαν τινές, καθόσον ἔζη τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1807, ὡς παρετήρησεν ἤδη ὁ Μυστακίδης (*Ἐβδομάς* 1885 σελ. 530), ἀλλ' ἤδη πρὸ τοῦ 1815 δὲν ὑπῆρχεν ἐν τοῖς ζώσιν. Ἐκ τῆς οἰκογενείας λοιπὸν αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Περραιβός ἔλαβε τὸ χειρόγραφον τῆς Ἀθην. Χρονογραφίας, ὅπερ διὰ μεταβολῆς τῆς φράσεως ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ του. Ἐνῶ δὲ ἐν τῷ προομίῳ τῆς 1^{ης} ἔκδόσεως τοῦ Α' Τόμου τῆς Ἱστορίας του λέγει ὅτι «Μαζὺ μὲ τὴν τῶν Σουλιωτῶν καὶ Πάργας Ἱστορίαν εἶχα ἡτοιμασμένην καὶ μίαν περιληψὶν διὰ τὰ ὅσα συνέβησαν . . . εἰς τὴν Ἐπτανήσον . . .» κτλ. οὐδὲν λέγει περὶ Ἀθην. Χρονογραφίας, ὅπερ δεικνύει, ὅτι ὅχι μόνον δὲν εἶχε γράψῃ ἕως τότε τοιαύτην ἢ δὲν ἐμελέτα νὰ γράψῃ, ἀλλ' οὐδὲ ἐγνώριζεν, ἂν ὑπῆρχε παρ' ἄλλου γεγραμμένη, ἐνῶ ἤδη τῷ 1800 εἶχε συντελεσθῆ ἢ περὶ ἧς πρόκειται Χρονογραφία, γραφεῖσα βεβαίως κατὰ τὸ πλεῖστον οὐχὶ κατὰ παράδοσιν, ἀλλὰ κατὰ σημειώσεις, ἃς ἐπιμελῶς ἐκράτει ὁ συγγραφεὺς, βεβαίως Ἀθηναῖος, ὡς θὰ ἴδωμεν καλῆτερον κατωτέρω.

τὸ Χρονικὸν ἦτοι τὰς Ἐφημερίδας, ἅς θὰ ἐξαναγκάσωμεν νὰ μᾶς φανερώσωσι τὴν ἀλήθειαν, οἶονεὶ ἀποσπῶντες ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κρυπτομένου μὲν διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ ὑποδηλοῦν-τος τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα συγγραφέως τὴν ἐπιζητουμένην ὁμολογίαν.

Ἐν τῷ Χρονικῷ (1) φέρεται· «Οὗτος περίπου τὸν ἕβδομον χρόνον (τῷ 1774· ἰδὲ Ἐφημερίδας τοῦ ἔτους τούτου ἐν Καμπ. Μν. Α', σελ. 106) ἔλθων εἰς λόγους τινὰς πρὸς τὸν ἐπίτροπον τοῦ Σχολείου κὺρ Δημήτριον Μιχαὴλ Ντέκα, ἐξώσθη, καὶ ἀντικατέστη ὁ ἤδη (1800) σχολαρχῶν κὺρ Ἰωάννης Βενιζέλος, Ἀθηναῖος, μαθητεύσας καὶ αὐτὸς παρὰ τε τῷ μακαρίτῃ Βησσαρίῳ καὶ τῷ κὺρ Ἀθανασίῳ καὶ τῷ Δημητρίῳ». Ἴδωμεν νῦν τί λέγει περὶ ἑαυτοῦ ὁ Χρονογράφος καὶ ἂν συμφωνῶσι ταῦτα πληρέστατα πρὸς ὅσα λέγει περὶ τοῦ Διδασκάλου Ἰωάννου Βενιζέλου. «Εἰς τοὺς 1765, βοϊβοδά ὄντος τοῦ Ἀβδῆ βέι, Κορινθίου, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους, ἀπέθανεν ὁ ἱεροδιδάσκαλος κὺρ Βησσαρίων, οὗτινος διὰ συνδρομῆς καὶ ἐπιστασίας ὠκοδομήθη ἡ σχολὴ διὰ φιλοτίμου δαπάνης τοῦ ποτὲ Ἰωάννου Ντέκα, καὶ ἐστάθη καὶ πρῶτος διδάσκαλος τῆς αὐτῆς σχολῆς. Ὑποκάτω εἰς αὐτὸν ἐπαίδευσθη καὶ ἐγὼ τὰ γραμματικά» (2). Ἀλλαχοῦ δὲ γράφει· «Εἰς τοὺς 1777 λαμβάνει λοιπὸν τὸ βοϊβοδαλίκι ἐκ δευτέρου ὁ Χατζῆ Ἀλῆς καὶ ἔκτοτε ἄρχισε νὰ οἰκοδομῇ τὰ ὀσπήτια, ἀγοράζοντας πρῶτον τὸ ὀσπήτιον τοῦ Παλαιολόγου Βενιζέλου. Εἰς τὰς 20 τοῦ Μαΐου ἦλθε τὸ δεύτερον ὁ κὺρ Δωρόθεος φέρων καὶ τὸν σοφολογιώτατον διδάσκαλον κὺρ Δημήτριον Βόδαρ Ἰωαννίτην, ἄνδρα πεπαιδευμένον εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως, εἰδήμονα ἔτι καὶ τῆς Λατινίδος φωνῆς καὶ τῷ κάλλει ἀρετῆς διαπρέποντα. Διεδέχθη δὲ τὴν Ἑλληνικὴν σχολὴν τοῦ κοινοῦ, ἐκουσίως καὶ εὐχαρίστως παραιτηθέντος τοῦ ἱεροδιδασκάλου κὺρ Ἀθανασίου (οὗτος ἐδίδαξεν ὑπὲρ τὰ τριάκοντα ἔτη, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1747 μέχρι τοῦ 1777. Μνημ. Τόμ. Α' σελ. 31 ὑπόσημ.). Ὑποκάτω εἰς αὐτὸν (Ἀθανάσιον) ἤκουσα καὶ ἐγὼ τὴν Λογικὴν τοῦ Κορυδαλέως καὶ τὴν φυσικὴν καὶ τὴν ρητορικὴν τοῦ Ἐρμογένους, πλήρην ἐν ἀμελείᾳ ὄχι ἀπὸ μέρος τοῦ διδασκάλου, ἀλλ' ἀπὸ ἐδικόν μου» (3).

Φαίνεται μὲν βεβαίως παράδοξον, ὅτι ὁ ἀπὸ τοῦ 1774 διδάσκων

(1) Σταματιάδου Καταλανοὶ σελ. 272, Καμπούρ. Μνημ. Α', σελ. 32 ὑπόσημ.

(2) Καμπούρ. Μνημ. Α' σελ. 100.

(3) Ἐκεῖ σελ. 107-108.

Βενιζέλος ἐχρημάτισε μαθητῆς τοῦ ἀπὸ τοῦ 1777 ἐν τῇ ἐτέρᾳ Σχολῇ τῶν Ἀθηνῶν διδάσκοντος Δημ. Βόδα, πλὴν περὶ τούτου δὲν δυνάμεθα ποσῶς νὰ ἀμφιβάλλωμεν, ἀφοῦ ἀναγράφεται τόσῳ σαφῶς καὶ ρητῶς, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ Ἰω. Βενιζέλος ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ Βησσαρίωνι, τῷ Ἀθανασίῳ καὶ τῷ Δημητρίῳ, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ πρᾶγμα δεχόμενοι, ὅτι δὲν διετέλεσε μαθητῆς του καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀλλ' ἑταῖρος καὶ ὁμιλητῆς. Τοιοῦτους δὲ διδασκάλους ἅμα καὶ ὁμιλητὰς ὑπερτέρων διδασκάλων ἐγνώρισα ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ προσπαθοῦντας νὰ αὐξήσωσι καὶ συμπληρώσωσι διὰ τῶν μέσων τούτων τὰς μικρὰς καὶ ἑλλειπεῖς γνώσεις των. Τοιοῦτό τι φαίνεται συνέβη καὶ μεταξὺ τοῦ Ἰω. Βενιζέλου, ἀμελῶς ἀκροασθέντος παρὰ τῷ Ἀθανασίῳ τῆς λογικῆς, φυσικῆς καὶ ρητορικῆς, ὡς λέγει, καὶ τοῦ πολὺ ἀνωτέρας παιδείας Δημητρ. Βόδα, ὅστις, ὡς εἶδομεν, παρίσταται ὡς ἔξοχος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διδάσκαλος. «Τοῦτον, λέγει τὸ Χρονικόν, διαδέχεται ὁ πάντ' ἄριστος κύρ Δημήτριος Βόδας, Ἰωανίτης, ἀκροατῆς γενόμενος τοῦ μακαρίτου ἐκείνου Μπαλάνου, ἀνὴρ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ φιλόσοφος καὶ περὶ τὰς ἱεράς Γραφὰς ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐξησκημένος· οὐ μὴν δὲ ἄλλα καὶ τῆς Λατινίδος φωνῆς ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἔχων» (1). Καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν ἀναφέρει περὶ ἑαυτοῦ ἰδιαίτερος ὁ Χρονογράφος, ὅτι ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Δημ. Βόδα, ὡς τοῦτο πράττει διὰ τὸν Βησσαρίωνα καὶ Ἀθανάσιον.

Ἐκτὸς τούτου ὁ συγγραφεὺς τοῦ προκειμένου Χρονικοῦ πολλαχοῦ φωρᾶται ὡς Διδάσκαλος, τοὺς Διδασκάλους εὐνοῶν, ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τῶν Σχολείων ἰδιαζόντως ἐνδιαφερόμενος καὶ μεριμνῶν καὶ τὰ κατ' αὐτοὺς καλῶς γνωρίζων (2). Ὁ δὲ Περραιβός, ὅστις σημειοῖ περὶ τῶν Διδασκάλων — κατὰ περιληψιν βεβαίως ἐκ τοῦ χρονικοῦ τοῦ Βενιζέλου — ὀλίγα σχετικῶς πρὸς τὰ ἐν ἐκτάσει περιεχόμενα ἐν τῷ χειρογράφῳ τοῦ Πιπτάκη (3), ἐπιχειρῶν νὰ συνεχίσῃ τοὺς ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Κοινοῦ, τῇ ἰδρυθείσῃ ὑπὸ τοῦ Σωτήρη, διδάσκοντας ἀπὸ τοῦ 1800 καὶ ἐφεξῆς, ἔνθα καταπαύει τὸ Χρονικόν, συγχέει τοὺς Διδα-

(1) Ἐκεῖ, σελ. 31, ὑποσημ.

(2) Πρὸλ. Σταματιάδ. Καταλ. σελ 270-273 καὶ 281 καὶ Καμπ. Μνημ. Α', σελ. 30-33 ἐν ὑποσημ. Ἴδε καὶ ὅσα ἐν τοῖς ἡμετέροις πολλαχῶς σημειοῖ ἐπιμελῶς περὶ διδασκάλων ἐν ἔτεσι 1765, 1767, 1776, 1777, 1782, 1794.

(3) Ἴδε Καμπ. Μνημ. Α', σελ. 30-33 κείμενον καὶ ὑποσημ.

σκάλους τῆς Σχολῆς ἐκείνης πρὸς τοὺς τῆς Σχολῆς τοῦ Ντέκα, ἀναφέρων ὡς Διδασκάλους αὐτῆς τὸν Βησσαρίωνα Ροῦφον καὶ Σωφρόνιον Μπάρμπανον, οἵτινες οὐ μόνον δὲν ἐδίδαξαν ἐν τῇ Σχολῇ ἐκείνῃ, ἀλλ' ἐν τῇ τοῦ Ντέκα, ἀλλὰ καὶ ὁ μὲν πρῶτος τούτων ἐκοιμᾶτο τὸν αἰώνιον (1) ἤδη ἀπὸ τοῦ 1765, ὁ δὲ δεύτερος εἶχεν ἤδη ἐξωσθῆ τῆς Σχολῆς καὶ ἀντικατασταθῆ διὰ τοῦ Ἰω. Βενιζέλου τῷ 1774, ὡς εἶδομεν.

* Ἄν ὁ Διδάσκαλος Ἰω. Βενιζέλος, προκειμένου περὶ τῶν κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα ἐπισήμων οἰκογενειῶν τῶν Ἀθηναίων, ἀναφέρει ἐν τῷ Χρονικῷ του, ὅσα σημειοὶ ὁ περιηγητὴς Σπὸν περὶ αὐτῶν καὶ τοῦ διαπρεποῦς Δημ. Βενιζέλου (2), τοῦτο δὲν σημαίνει ἄλλο τι, εἰμὴ ὅτι ζητεῖ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ διὰ μαρτυριῶν ἐπισήμων ξένων, ποῖοι ἦσαν οἱ πρόγονοί του. Σημειωτέον δὲ ἐνταῦθα, ὅτι τὸν Ἄγγελον Βενιζέλον ἐξυμνῶν ὁ Μπουμπούλης διηγεῖται περὶ αὐτοῦ θαυμάσιόν τι ἐπεισόδιον ἐν Ἐνετίᾳ συμβάν (3). Χαρακτηριστικὸν δὲ ἀξιοσημείωτον, ὡς προδίδον τὸν συγγραφέα τοῦ Χρονικοῦ εἶνε, ὅτι παρίσταται πολλαχοῦ ὡς φίλος καὶ εὐνοὺς τῷ ἐν Ἀθήναις τότε προξένῳ τῆς Γαλλίας Γάσπαρη, περὶ τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ ὁποῖου καὶ ἄλλοτε καὶ ἐν καιρῷ τῶν λιμῶν τῶν ἐτῶν 1789 καὶ 1792 οὐ μόνον ἀρκετὰ σημειοὶ ἐν τῇ Χρονογραφίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἰδιαιτέρον φυλλάδιον εἶχε συντάξει (4), μὴ παραλείπων νὰ μᾶς πληροφορῇ καὶ περὶ τῶν συζύγων του (5) καὶ περὶ τῶν διαφόρων ταξειδιῶν του, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐκόμιζεν ὄχι βεβαίως τὴν πανώλην, ὡς ἄλλοι, ἀλλὰ μίαν νέαν σύζυγον (6). Ἀλλὰ καὶ ὁ Γάσπαρης τὸν συντάκτην τῆς Χρονογραφίας θεώρησε ὡς τὸν καταλληλότερον, ὅπως ἀναθέσῃ αὐτῷ τὴν σοβαρωτάτην ἐντολὴν τοῦ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Matkieu de Montmorenci ἐλθόντος εἰς Ἀθήνας εὐγενοῦς Γάλλου περιηγητοῦ, ὅπως ἰστορήσῃ μὲν τὰς ἀρχαιότητας τοῦ τόπου, ἰδίως δὲ νὰ ἐρευνήσῃ καὶ νὰ μάθῃ περὶ τῆς χρήσεως τῶν μυστηρίων καὶ τῶν ἄλλων ἐθίμων τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας (7).

(1) Ἐκεῖ, Ἐφημερίδας, ἔτος 1765.

(2) Μνημ. Α', σελ. 30.

(3) Μνημ. Τόμ. Α', σελ. 112, 120, 123.

(4) Ἐκεῖ, σελ. 120.

(5) Ἐκεῖ, σελ. 109, 110, 122.

(6) Ἐκεῖ, σελ. 110, 122.

(7) Ἐκεῖ, 116.

Ἐκ τῶν εἰρημένων, νομιζομεν, καταδείκνυται, ὅτι ὁ Σουρμελῆς γράφων ἐν ἔτει 1834 α' Ἀπὸ δὲ τοῦ 1690 μέχρι τοῦ 1754 ἔζων οἱ Ἀθηναῖοι ἐν ἡσυχίᾳ πολιτευόμενοι κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον, ὡς διαλαμβάνει τὸ ὑπόμνημα τοῦ μακαρίτου Διδασκάλου Ἰωάννου Βενιζέλου, ἀνδρὸς σοφοῦ καὶ ἀρετῆς σπανίας» καὶ ὑποσημειῶν «Ὁ Χρονογράφος Περραιβὸς ἐξέδωκε τοῦτο κατὰ συνέπειαν τῆς περὶ Σουλίου καὶ Πάργας ἱστορίας του μὴ φανερώσας ὁμῶς τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Ἦκμασε δὲ οὗτος περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ' ἐνατονταετηρίδος» (1) ἐγνώριζε, τίνι ἀνήκεν ἡ Χρονογραφία ἐκείνη, ἅτε πλησιάζων τοῖς χρόνοις, καθ' οὓς ἔζη ὁ Ἰω. Βενιζέλος, ὅστις ἀπεβίωσε μετὰ τὸ 1807, ὡς εἶδομεν. Ἐὰν ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τοῦ Περραιβοῦ ἡ γλῶσσα εἶνε ἀπλουστέρα, τοῦτο δεικνύει, ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσῃ ὡς οἶόν τε εὐληπτοτέραν τὴν Ἀθην. ἱστορίαν ἠπλοποίησε τὴν λέξιν καὶ φράσιν. Ἐπίσης, ἐὰν παρέλειψε τὰ ἐκτενῶς ἐν ταῖς ἔφημερίαι ἀναγεγραμμένα γεγονότα, τοῦτο ἀποδοτέον ἴσως εἰς τὸ ὅτι δὲν ἤθελε ἢ δὲν ἠδύνατο νὰ δημοσιεύσῃ τοιαύτας καὶ τοσαύτας λεπτομερείας. Οὕτως ἐξηγητέον καὶ τὰ περὶ Διδασκάλων, ἅτινα ἀρκετὰ περιέκοψεν ὁ Περραιβός. Περὶ δὲ τοῦ Πιττάκη, Ἀθηναίου ὄντος, ἐγγύτατα τοῖς χρόνοις τοῦ Βενιζέλου ζήσαντος καὶ περὶ τὴν Ἱστορίαν καὶ Ἀρχαιολογίαν ἀσχοληθέντος καὶ κατ' ἀκολουθίαν γινώσκοντος, τίς ὁ συντάξας τὴν Χρονογραφίαν, ἧς κατεῖχεν ἀντίγραφον, δυνάμεθα εὐλόγως νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Σουρμελῆ, ὅτι ἡ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περραιβοῦ Ἐπιτομὴ ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὑπὸ τοῦ Βενιζέλου συνταχθείσης Χρονογραφίας, ἀφῆρσεν ἐκ τοῦ χειρογράφου του τὸ περὶ Πολιτείας τῶν Ἀθηναίων μέρος (2), ὅπως παραστήσῃ τὸ Χρονικὸν του διάφορον τῆς Ἐπιτομῆς.

Ἄλλ' ἴσως εἶπη τις, ὅτι εἶνε μὲν αἱ Ἐφημερίδες ἔργον τοῦ Βενιζέλου, ἀλλ' ἡ πρὸ αὐτῶν Χρονογραφία, ἧς τὸ Ζ' καὶ Η' κεφάλαιον δημοσιευθέντα ὑπὸ τοῦ Σταματιάδου ἐκ τοῦ χειρογράφου τοῦ Πιττάκη περιέχουσι τὰ αὐτὰ κατὰ τὴν ἔννοιαν πρὸς τὰ ἀντίστοιχα τῆς Ἐπιτομῆς, συντάχθη ὑπὸ τοῦ Περραιβοῦ καὶ προσετέθη εἰς τὰς Ἐφημερίδας ὑπὸ τῶν τέκνων τοῦ Βενιζέλου εἴτε καὶ παρ' ἄλλου τινός.

(1) Κατάστασις Συνοπτικῆ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ὑπὸ Διον. Σουρμελῆ, σελ. 76 τῆς Β' ἐν Ἀθήναις ἐκδόσεως τοῦ 1842. Ἡ πρώτη ἐγένετο ἐν Αἰγίνῃ τῷ 1834.

(2) Ἴδε Καμπ. Μνημ. Α', σελ. 39-40.

Κατὰ τῆς ἐνοστάσεως ταύτης διαμαρτύρεται ἡ Ἐπιτομὴ ἢ μᾶλλον αὐτὸς ὁ Περραιβὸς κατεξανιστάμενος κατὰ τῆς τοιαύτης παρὰ τὴν θέλησίν του καὶ εἰλικρινειάν του εἰσποιήσεως γράφων « Εὐθὺς οἱ ἐγκριτώτεροι συμπατριῶται ἐπῆγαν » καὶ μετὰ δύο στίχους πάλιν « Οἱ συμπατριῶται ἀπεκρίθησαν » (2). Ταῦτα βοῶσιν, ὅτι ὁ γράψας καὶ ταῦτα ἦτο Ἀθηναῖος συμπατριώτης τῶν ἐγκριτωτέρων Ἀθηναίων, ἐγκριτώτατος μάλιστα καὶ οὐχὶ ὁ Περραιβός.

Μὴ εἰσερχόμενος εἰς ἀκριβῆ ἀνάλυσιν τοῦ Χρονικοῦ τοῦ λογίου Ἀθηναίου, διότι τοῦτο εἶνε θέμα ἀλλότριον τῆς ἡμετέρας μελέτης, ἀρκοῦμαι σημειῶν μόνον, ὅτι ἐκ τῶν τριῶν σπουδαιωτέρων γεγονότων τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, ἅτινα ἀναφέρουσι τὰ ἐξετασθέντα φύλλα τοῦ Μοναχοῦ, τὰ μὲν ἀφορῶντα τὸ Μητροπολ. ζήτημα παραλαμβάνει ἐκ τῆς παραδόσεως — ὡς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Βενιζέλος — ἅτινα συμπληροῖ διὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Βεναλδῆ, ἐξ ἧς ἀρύεται καὶ τὰ μετὰ τὸν ἀφορισμὸν τέσσαρα μεγάλα κακά, *τὴν παροῦχλαν, τὴν πείναν, τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ τὴν πυρκαϊάν*, παραλείπων τὴν εἰς Σαλαμίνα μετοίκησιν — μολονότι μνημονεύει αὐτῆς ἡ Ἐπιστολή — καὶ τὴν προκαλέσασαν αὐτὴν ἐπιδρομὴν, ἣν ὑποδηλοῖ ἡ Ἐπιστολή, ρητῶς δὲ ἀναφέρει τὸ α' φύλλον τοῦ Μοναχοῦ. Περὶ τοῦ φόνου τοῦ Λίμπωνα καὶ τῶν προυχόντων οὐδὲν λέγει, μεταφέρει δὲ μόνον ἐκ τοῦ Σπόν, ὅσα ὁ περιηγητὴς οὗτος σημειοῖ περὶ τῆς πρώτης πρεσβείας τοῦ Λίμπωνα καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς (1). Τὰ Μοροζιναϊκὰ γνωρίζει καλῶς καὶ ἐκθέτει ὁπωσοῦν λεπτομερῶς.

Περατοῦντες τὴν παροῦσαν πραγματείαν δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ συγχαρῶμεν τῷ φιλοπονωτάτῳ κ. Δημ. Καμπούρογλου, ὅστις τοσοῦτον ἀξιεπαίνως εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν, εἰς ἣν ἐφιλοτίμησε καὶ ἡμᾶς νὰ συνεισφέρωμεν τὴν παροῦσαν συμβολήν, ἀποσπασθέντες πρὸς στιγμήν ἐκ τῶν Βυζαντινῶν μελετῶν καὶ τῆς συγγραφῆς τοῦ Πολιτεύματος τῆς Βυζαντ. αὐτοκρατορίας, εἰς ἣν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀφιερωθέντες ἀσχολούμεθα.

ΣΠ. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

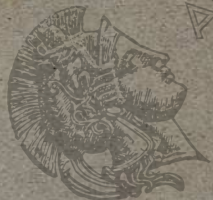
(1) Καμπ. Μνημ. Α', σελ. 29.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020443